

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2008. február 12.*

A T-289/03. sz. ügyben,

a **British United Provident Association Ltd (BUPA)** (székhelye: London [Egyesült Királyság]),

a **BUPA Insurance Ltd** (székhelye: London),

a **BUPA Ireland Ltd** (székhelye: Dublin [Írország])

(képviselek őket: N. Green QC, K. Bacon, J. Burke barristers, valamint B. Amory ügyvéd)

felpereseknek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek kezdetben: N. Khan és J. Flett, később: N. Khan és T. Scharf, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatják:

a **Holland Királyság** (képviseli: N. Bel, meghatalmazotti minőségben),

Írország (képviseli: D. O'Hagan, meghatalmazotti minőségben, segítői: G. Hogan SC és E. Regan barrister),

a **Voluntary Health Insurance Board** (székhelye: Dublin, képviselik: D. Collins, G. FitzGerald, D. Clarke solicitors és P. Gallagher SC)

beavatkozók,

a többek között a BUPA Ireland Ltd., egy Írországban magán-egészségbiztosítási szolgáltatásokat nyújtó társaság által az írországi egészségbiztosítási piacon bevezetett kockázatkiegyenlítési rendszer (RES) (N 46/2003-Írország állami támogatási ügy) vonatkozásában az [EK 88.] cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) 4. cikkének (2) és (3) bekezdése szerinti, kifogást nem emelő, 2003. május 13-i C(2003) 1322 végleges bizottsági határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (kibővített harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili, J. Azizi, E. Cremona és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. március 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

I – *A Szerződés rendelkezései*

¹ Az EK 16. cikk értelmében:

„A 73., 86. és 87. cikk sérelme nélkül és figyelemmel az általános gazdasági érdekű szolgáltatásoknak az Unió közös értékrendjében elfoglalt helyére, valamint a társadalmi és területi kohézióban játszott szerepére, a Közösség és a tagállamok saját hatáskörükben és e szerződés alkalmazási körén belül gondoskodnak arról, hogy ezek

a szolgáltatások olyan elvek alapján és feltételek mellett működjenek, amelyek lehetővé teszik rendeltetésük teljesítését.”

2 Az EK 43. cikk első bekezdése értelmében:

„[...] tilos a valamely tagállam állampolgárainak egy másik tagállam területén történő szabad letelepedésére vonatkozó minden korlátozás. Ezt a rendelkezést azokra a korlátozásokra is alkalmazni kell, amelyek képviseletnek, fióktelepnek vagy leányvállalatnak egy tagállam valamely tagállamban letelepedett állampolgára által történő alapítására vonatkoznak”.

3 Az EK 49. cikk első bekezdése alapján „tilos a Közösségen belüli szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó minden korlátozás a tagállamok olyan állampolgárai tekintetében, akik a Közösségnek nem abban a tagállamában letelepedettek, mint a szolgáltatást igénybe vevő személy”.

4 Az EK 86. cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közzvállalkozások és az olyan vállalkozások esetében, amelyeknek a tagállamok különleges vagy kizárólagos jogokat biztosítanak, a tagállamok nem hozhatnak és nem tarthatnak fenn az e szerződéssel, különösen a[z EK] 12. és [EK] 81–89. cikkben foglalt szabályokkal ellentétes intézkedéseket.

(2) Az általános gazdasági érdekű szolgáltatások működtetésével megbízott [...] vállalkozások olyan mértékben tartoznak e szerződés szabályai, különösen a verseny-szabályok hatálya alá, amennyiben ezek alkalmazása sem jogilag, sem ténylegesen

nem akadályozza a rájuk bízott sajátos feladatok végrehajtását. A kereskedelem fejlődését ez nem befolyásolhatja olyan mértékben, amely ellentétes a Közösség érdekeivel.

(3) A Bizottság biztosítja e cikk rendelkezéseinek alkalmazását, és szükség esetén megfelelő irányelveket vagy határozatokat intéz a tagállamokhoz.”

5 Az EK 87. cikk (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.”

6 Az EK 88. cikk (2) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) Ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy egy állam által vagy állami forrásból nyújtott támogatás a[z EK] 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, vagy hogy az ilyen támogatást visszaélészerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani.

[...]

(3) A Bizottságot az észrevételei megtételéhez szükséges időben tájékoztatni kell minden támogatás nyújtására és módosítására irányuló szándékról. Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a szándék a[z EK] 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, haladéktalanul megindítja a (2) bekezdés szerinti eljárást. Amíg ebben az eljárásban végső határozat nem születik, az érintett tagállam a tervezett intézkedéseket nem hajthatja végre.”

7 Az EK 152. cikk (1) és (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Valamennyi közösségi politika és tevékenység meghatározása és végrehajtása során biztosítani kell az emberi egészségvédelem magas szintjét.

A Közösség fellépése, amely kiegészíti a nemzeti politikákat, a népegészségügyi helyzet javítására, az emberi megbetegedések és betegségek, valamint az emberi egészséget fenyegető veszélyek okainak megelőzésére irányul. [...]

[...]

(5) A népegészségügy terén való közösségi fellépés során teljes mértékben tiszteltni kell tartani a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás szervezésére és nyújtására vonatkozó hatáskörét. [...]

II – A 659/1999/EK rendelet

- 8 Az [EK 88.] cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet 1. kötet 339. o.) 4. cikkének (3) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) Amennyiben az előzetes vizsgálatot követően a Bizottság úgy találja, hogy nem merült fel kétség a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, és amennyiben az az [EK 87. cikk] (1) bekezdésének hatálya alá tartozik, a Bizottság úgy határoz, hogy az intézkedés összeegyeztethető a közös piaccal (a továbbiakban: kifogást nem tartalmazó határozat, [helyesen: kifogást nem emelő határozat]). A határozat megjelöli, hogy a Szerződésben szereplő melyik kivétel került alkalmazásra.

(4) Amennyiben az előzetes vizsgálatot követően a Bizottság úgy találja, hogy kétség merült fel a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően, az [EK 88. cikk] (2) bekezdése szerinti eljárás kezdeményezéséről dönt (továbbiakban: hivatalos vizsgálati eljárást kezdeményező határozat).”

III – A 92/49/EGK irányelv

- 9 Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a 73/239/EGK irányelv, valamint a 88/357/EGK irányelv módosításáról szóló, 1992. június 18-i 92/49/EGK tanácsi

irányelv (harmadik nem életbiztosítási irányelv) (HL L 228., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 1. kötet, 346.o.; a továbbiakban: harmadik nem életbiztosítási irányelv) 54. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Minden ellenkező rendelkezés ellenére az olyan tagállam, amelyben a 73/239/EGK irányelv mellékletének A. pontjában felsorolt 2. biztosítási ágazathoz tartozó kockázatokra fedezetet nyújtó szerződések a törvényes szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítási védelem részleges vagy teljes alternatívájaként szolgálhatnak, előírhatja, hogy az ilyen szerződések kötelesek megfelelni az adott tagállam által a fent megnevezett biztosítási ágazatban a közérdek védelmére hozott különleges jogi rendelkezéseknek, valamint azt, hogy az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó általános és különös feltételeket – alkalmazásuk előtt – ismertessék az érintett tagállam illetékes hatóságaival.”

IV – *Az Általános érdekű szolgáltatások Európában című bizottsági közlemény*

- 10 Az Általános érdekű szolgáltatások Európában című bizottsági közlemény (HL 2001. C 17., 4. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 54. o., a továbbiakban: az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény) 14. pontja szerint:

„Az általános gazdasági érdekű szolgáltatások abban különböznek a szokásos szolgáltatásoktól, hogy a hatóságok véleménye szerint ezeket akkor is kell biztosítani, ha a piacon nincsenek erre ösztönző megfelelő tényezők. [...] Ha azonban a hatóságok úgy vélik, hogy bizonyos szolgáltatások általános érdekűek, és a piaci erők nem eredményezik ezek kielégítő biztosítását sem, akkor megállapíthatnak bizonyos egyedi szolgáltatási rendelkezéseket, hogy ezen igényeket általános érdekű szolgáltatásokra vonatkozó kötelezettségek formájában elégítsék ki [...]. Ennek klasszikus esete az egyetemes szolgáltatási kötelezettség [...], vagyis az a kötelezettség, hogy az adott területen egy bizonyos szolgáltatást megfizethető ár mellett és egységes minőségi feltételekkel biztosítsanak, tekintet nélkül az egyes műveletek nyereségességére [...]”

- 11 Az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 15. pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„A hatóságok dönthetnek úgy, hogy egy piacon minden szolgáltatóra alkalmazzák az általános érdekű kötelezettségeket, vagy – egyes esetekben – egy vagy korlátozott számú szolgáltató részére egyedi kötelezettségeket írnak elő, különleges vagy kizárólagos jogok biztosítása nélkül. Így a lehető legnagyobb versenyre van lehetőség, a felhasználók pedig a lehető legnagyobb szabadsággal rendelkeznek a szolgáltató kiválasztása tekintetében. [...]”

- 12 Az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 22. pontja a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok[nek az általános gazdasági érdekű szolgáltatások meghatározására] vonatkozó szabadsága azt jelenti, hogy elsősorban a tagállamok felelősek annak meghatározásáért, hogy a tevékenységek egyedi jellemzői alapján mit tekintenek [ilyen] szolgáltatásoknak. Ez a meghatározás csak nyilvánvaló tévedés esetén vizsgálható felül. Biztosíthatnak olyan különleges vagy kizárólagos jogokat, amelyek szükségesek a szolgáltatásnyújtással megbízott vállalkozások számára, szabályozhatják ezek tevékenységét, és adott esetben finanszírozhatják e vállalkozásokat. Azon területeken, amelyek nem tartoznak kifejezett közösségi szabályozás hatálya alá, a tagállamok széles mozgástérrel rendelkeznek politikáik kialakításában, amelyek csak nyilvánvaló tévedés esetén vizsgálhatók felül. Elsődlegesen és alapvetően helyi szinten kell eldönteni, hogy valamely szolgáltatás általános érdekű szolgáltatásnak minősül-e, és hogy ezt a szolgáltatást milyen módon kell teljesíteni. A Bizottság feladata annak biztosítása, hogy az alkalmazott eszközök összeegyeztethetők legyenek a közösségi joggal. Azonban minden esetben – az [EK] 86. cikk (2) bekezdésében meghatározott kivétellel – a közszolgáltatási rendeltetést világosan meg kell határozni, és annak ellátására egyértelmű megbízást kell adni valamely hatósági jogi aktusban (beleértve a szerződéseket is) [...]. E kötelezettség a jogbiztonságnak, valamint az átláthatóságnak az állampolgárok tekintetében történő biztosításához szükséges, és elengedhetetlen a Bizottság számára ahhoz, hogy elvegezhesse arányossági értékelését.”

- 13 Az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 23. pontja a következőképpen rendelkezik:

„Az [EK] 86. cikk (2) bekezdése szerinti arányosság azt jelenti, hogy az általános érdekű rendeltetés teljesítésének eszközei nem idézik elő a kereskedelem szükségtelen torzítását. Főként azt kell biztosítani, hogy az EK-Szerződés szabályainak bármely korlátozása, különösen a versenykorlátozások és a belső piac szabadságainak korlátozása ne haladják meg a rendeltetés hatékony megvalósításának biztosításához szükséges szintet. Biztosítani kell az általános gazdasági érdekű szolgáltatás teljesítését, a megbízott vállalkozásoknak pedig képesnek kell lenniük a rájuk bízott meghatározott feladat egyedi terheinek és nettó többletköltségeinek viselésére. A Bizottság ezt az arányossági ellenőrzést a Bíróság felülvizsgálati hatásköre alatt ésszerű és reális módon gyakorolja, amit mutat az, hogy az [EK] 86. cikk (3) bekezdésével ráruházott döntéshozatali hatáskörökkel ténylegesen hogyan él.”

A jogvita alapját képező tényállás

I – A kockázatkiegyenlítési rendszernek az ír magán-egészségbiztosítási piacon való létrehozása

- 14 A magán-egészségbiztosítást (a továbbiakban: MEB) formálisan 1957-ben vezették be Írországbán a Voluntary Health Insurance Board (önkéntes egészségbiztosítók szervezete, a továbbiakban: VHI) létrehozásával, lényegében annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az állami egészségbiztosítási rendszer szolgáltatásaira nem jogosult személyeknek, hogy hozzájussanak a kórházi költségeik fedezéséhez. Akkoriban a VHI volt az egyetlen olyan piaci szereplő, aki rendelkezett az egészségügyi miniszter által a magán-egészségbiztosítási szolgáltatások (a továbbiakban: MEB-szolgáltatások) nyújtására kiadott engedéllyel. 1987 óta az egészségügyi miniszter kérésére a VHI „P-terv” elnevezésű biztosítást kínál, amely fedezetet nyújt a közkórházakban felmerült kórházi költségekre, amely biztosítást az ír lakosság körülbelül 1%-a köti meg.

- 15 1991 óta a lényegében az adóbevételekből finanszírozott állami egészségbiztosítási rendszer az érintett személyek jövedelmétől függetlenül a teljes ír népességnek fedezetet nyújt. Így az ír MEB-piacon aktív biztosítók (a továbbiakban: MEB-biztosítók) szerepe ezenkívül abban áll, hogy az állami egészségbiztosítási rendszerhez képest alternatív védelmet nyújtsanak.
- 16 Az ír MEB-piacot liberalizálták az 1994-ben az 1994 Health Insurance Act-ben (1994. évi törvény az egészségbiztosításról), és 1996-ban az 1996 Voluntary Health Insurance (Amendment) Act-ben (az önkéntes egészségbiztosítás módosításáról szóló 1996. évi törvény), valamint az 1996 Health Insurance Regulations-ben (1996. évi egészségbiztosítási rendeletek) foglalt végrehajtási rendelkezések elfogadását követően. Ez utóbbiak több rendeletre oszthatók, azaz a Health Insurance Act, 1994 (Open Enrolment) Regulations 1996 (az 1994. évi egészségbiztosítási törvénynek a nyílt csatlakozás tekintetében történő végrehajtásáról szóló 1996. évi rendeletek); a Health Insurance Act, 1994 (Lifetime Cover) Regulations 1996 (1994. évi egészségbiztosítási törvénynek az élethosszig tartó biztosítási védelem tekintetében történő végrehajtásáról szóló 1996. évi rendeletek), valamint a Health Insurance Act, 1994 (Minimum Benefit) Regulations 1996 (az 1994. évi egészségbiztosítási törvénynek a minimális szolgáltatások tekintetében történő végrehajtásáról szóló 1996. évi rendeletek).
- 17 Az e szabályozásnak megfelelően létrehozott BUPA Ireland 1997. január 1-jétől működik az ír MEB-piacon. Azóta a jelen ügyben a keresetlevél benyújtásának időpontjában a biztosítottak tekintetében körülbelül 15%-os, a jövedelmeket tekintve pedig körülbelül 11%-os piaci részesedésével a VHI elsődleges versenytársát jelenti az ír MEB-piacon, mivel utóbbi a jövedelmeket tekintve körülbelül 85%-os, a biztosítottak tekintetében pedig körülbelül 80%-os piaci részesedéssel rendelkezik. Jelenleg az ír lakosság körülbelül 50%-ának van MEB-biztosítása.
- 18 Az 1994 Health Insurance Act, valamint az 1996 Health Insurance Regulations továbbá hatáskörrel ruházta fel az egészségügyi minisztert egy „Risk equalisation scheme” (kockázatkiegyenlítési rendszer, a továbbiakban: RES) felállításának

elrendelésére és szabályozására vonatkozóan. 1997-ben az egészségügyi miniszter tanácsadó bizottságot állított fel, amelyet felhatalmazott a RES létrehozásával kapcsolatos ajánlások kibocsátására. A tanácsadó bizottság az 1998. évi jelentésében a RES létrehozásának szükségességére következtetett. 1999 folyamán az egészségügyi minisztérium először konzultáció céljából egy technikai dokumentumot, majd ezt követően a RES-t javasló fehér könyvet tett közzé.

- 19 1999. március 2-án a BUPA Ireland panaszt nyújtott be a Bizottsághoz a tervezett RES végrehajtása ellen, különösen az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértése miatt. 1999 márciusa és 2003 áprilisa között kiegészítette e panaszt, azáltal, hogy egy sor beadványt, jelentést és dokumentumot terjesztett a Bizottság elé.
- 20 Az 1994-es Health Insurance Act 2001-ben módosításra került a 2001 Health Insurance (Amendment) Act-tel (2001. évi módosító törvény az egészségbiztosításról), amely a RES végrehajtására vonatkozó hatáskörrel ruházta fel az egészségügyi minisztert, és a Health Insurance Authority (egészségbiztosítási hatóság, a továbbiakban: HIA) létrehozására irányult. A HIA-t bízták meg többek között azzal, hogy adjon tanácsot a miniszternek a RES alapján történő kifizetések (a továbbiakban: RES-kifizetések vagy kiegyenlítő kifizetések) megkezdésével, illetve e kifizetéseknek a külön e célból felállított alapról történő igazgatásával kapcsolatos kérdésekben.
- 21 A RES végrehajtását engedélyező szabályozás 2003. július 1-jén lépett hatályba.
- 22 2004 októberében egy új MEB-biztosító, a Vivas Healthcare társaság lépett az ír MEB-piacra, amely a módosított 1994 Health Insurance Act 12a. cikke alapján három évig mentesül a RES-kifizetések alól.

- 23 2005. április 29-én a HIA 4,7%-os „kockázatkülönbséget” megállapító 2005. áprilisi jelentése alapján a RES-kifizetések megkezdését javasolta az egészségügyi miniszternek.
- 24 Azt követően, hogy a BUPA Insurance Ltd és a BUPA Ireland fellebbezést nyújtott be a High Court-hoz (írországi legfelsőbb bíróság) egyrészt a RES-t szabályozó ír jogszabályokkal, másrészt pedig a HIA 2005. április 29-i ajánlásával szemben, a High Court a 2005. május 24-i, 2005. május 30-án és december 29-én módosított ítéletével elutasította az arra irányuló kérelmet, hogy megtiltsa az egészségügyi miniszternek a RES-kifizetések megkezdésének elrendelését, a felperesek általi RES-kifizetések végrehajtását azonban felfüggesztette az alapeljárásban az érdemi ítélet meghozataláig.
- 25 2005. június 27-én az egészségügyi miniszter úgy döntött, hogy nem követi a HIA 2005. április 29-i ajánlását. Egy új HIA-ajánlás nyomán az egészségügyi miniszter 2005. december 23-án úgy határozott, hogy 2006. január 1-jében állapítja meg a RES-kifizetések megkezdésének időpontját, a felperesek által említett kifizetések végrehajtásának a High Court által elrendelt felfüggesztésének fenntartásával.
- 26 A High Court 2006. november 23-i ítéletével meghozta érdemi döntését, és elutasította a felperesek keresetét.

II – A RES működése

A – A RES célkitűzése

- 27 A RES lényegében olyan mechanizmust jelent, amely előírja egyrészt a piaci átlagnál egészségesebb kockázati profillal rendelkező MEB-biztosítók által a HIA felé történő

díjfizetést, másrészt pedig a HIA által a piaci átlagnál kevésbé egészséges kockázati profillal rendelkező MEB-biztosítók részére történő megfelelő fizetést. E kifizetések egy külön e célra létrehozott, és a HIA által kezelt alapon keresztül történnek (a RES 12. cikke).

B – A RES-kifizetések megkezdése

28 A releváns szabályozás alapján a RES-kifizetések megkezdésére a továbbiakban leírt szakaszok szerint kerül sor.

29 A RES alá tartozó MEB-biztosítók kötelesek hathavi időszakot átfogó jelentésekkel szolgálni a HIA részére, amelyek közül az első jelentésnek a 2003. július 1-jétől kezdődő félét kell lefednie (a RES 9. cikke). Az említett jelentések alapján a HIA megvizsgálja és értékeli a MEB-biztosítók közötti kockázatmegoszlást, és jelentést, valamint adott esetben ajánlást terjeszt az egészségügyi miniszter elé (a RES 10. cikke).

30 Az egészségügyi miniszter e jelentés és – adott esetben – a HIA-ajánlás figyelembevételével dönt arról, hogy szükséges-e megkezdni a RES-kifizetéseket. E döntés az alábbi feltételektől függ (a RES 10. cikke):

– a piaci szereplők közötti 2%-nál kisebb kockázatkülönbség nem elég a RES-kifizetések megkezdéséhez;

- 2–10% közötti kockázatkülönbség lehetővé teszi az egészségügyi miniszter számára, hogy kizárólag a HIA-ajánlás alapján határozzon a RES-kifizetésekről;

- a piaci szereplők közötti 10%-nál nagyobb kockázatkülönbség főszabály szerint arra kötelezi az egészségügyi minisztert, hogy megkezdje a RES-kifizetéseket, feltéve hogy nincs alapos oka arra, hogy ne eképp cselekedjék.

C – A RES-kifizetések számítási módja

- ³¹ Az említett kifizetések megkezdéséről való döntést követően a RES-kifizetések számítási módját a RES II. melléklete pontosítja, és részletesebben a Guide to the Risk Equalisation Scheme, 2003 as prescribed in Statutory Instrument No. 261 of 2003, July 2003 (a HIA 2003. évi RES-útmutatója, a továbbiakban: RES-útmutató tartalmazza).
- ³² A RES-kifizetések meghatározása közvetlenül a MEB-biztosítók kockázatprofil-különbségével függ össze, amelynek a megítélése egy sor kockázati szempont figyelembevételétől függ. E szempontok elsősorban a biztosítottak életkorát és nemét foglalják magukban, valamint adott esetben (0 és 50% közötti), az egészségi állapot súlyozott tényezője (health status weight factor) elnevezésű korrekciós tényezőt, amely a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételén alapszik. Mindezülig a HIA nem alkalmazta e korrekciós tényezőt, ami jelenleg nulla, és a MEB-biztosítók közötti kockázatkülönbségekre vonatkozó álláspontját csak a biztosítottak életkorán és nemén alapuló szempontokra alapozta.

33 A RES-útmutató (14. és azt követő pontok) szerint a RES-kifizetések számítását szabályozó elv az, hogy minden MEB-biztosítónak viselnie kell azon költségeket, amelyeket akkor kellene viselnie, ha a saját kockázati profilja megfelelne az átlagos piaci kockázati profilnak. A biztosító tényleges kockázati profiljával kapcsolatos költségeket, valamint az átlagos piaci kockázati profilt a biztosítottak életkora és neme alapján számítják ki. Ennek érdekében a biztosítottakat először is az életkor és nem szerint különböző csoportokba osztják az egyes csoportok által okozott költségek összegének meghatározása, valamint az egyes csoportokban a biztosítottakra eső tényleges átlagköltség megállapítása érdekében. A RES 3. cikke alapján az ezzel összefüggésben figyelembe veendő költségek kizárólag a biztosítottak által a referenciaidőszakban a MEB-biztosítókhoz benyújtott, a kórházi tartózkodás során az egészségügyi szolgáltatások miatt felmerült költségek viselésére irányuló megtérítés iránti kérelmekből (claims costs) eredő költségek. Továbbá, a HIA a MEB-biztosítók által szolgáltatott adatok alapján életkor és nem szerinti csoportokként meghatározza az átlagos piaci kockázati profilt a teljes biztosított állományhoz képest. Ezen átlagos piaci kockázati profilt ezt követően behelyettesítik a MEB-biztosítók életkor és nem szerinti csoportok szerinti tényleges kockázati profiljával azon hipotetikus költségek megállapítása érdekében, amelyek e biztosítóknál felmerültek volna, ha valójában ilyen átlagos piaci kockázati profillal rendelkeztek volna. A tényleges költségek (a biztosító tényleges kockázati profilja alapján) és a hipotetikus költségek (a biztosító átlagos piaci kockázati profilja alapján) összehasonlítása alapján megállapított költségek különbsége végül is a fenti 27. pontban említett kiegyenlítő kifizetések kiszámolására szolgál. E kifizetéseknek pontosan e költségkülönségnek kell megfelelniük és a „nulla összegű korrekciós tényező” (zero sum adjustment factor) alapján korrigálhatók a rendszer önfinszírozásának biztosítása érdekében.

34 Bár a RES rendeltetése elméletileg az, hogy bármely, az ír piacon aktív MEB-biztosítóra alkalmazzák, a felek egyetértenek abban, hogy a jelenlegi körülmények között az alkalmazása lényegében a BUPA Ireland vagyonának a VHI-re való átruházásához vezetne.

III – *A megtámadott határozat*

35 2003. január 23-án az ír hatóságok az EK 88. cikk (3) bekezdése alapján hivatalosan bejelentették a Bizottságnak a RES-t.

36 A 2003. május 13-i C(2003) 1322 végleges bizottsági határozattal (N 46/2003-Írország állami támogatási ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság úgy döntött, hogy nem emel kifogást a 659/1999 rendelet 4. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján a RES Írországi bevezetésével kapcsolatban.

37 A megtámadott határozat rendelkező részének első cikke a következőképpen szól:

„A [RES] azon kifizetéseket foglalja magában, amelyek a [MEB]-biztosítóknak az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó kötelezettségeikért történő ellentételezéshez szükséges minimumra korlátozódnak, és ezért nem foglal magában az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásokat.”

38 A Bizottság a megtámadott határozat 17–30. pontjában a RES ténybeli ismertetése során részletesen leírta a RES alkalmazási körét, valamint működését. Az említett határozat 20–30. pontjában a RES-kifizetések folyósításának feltételei (20–24. pont), valamint a RES-kifizetések szempontjai és számítási módja (25–30. pont) kerülnek ismertetésre.

39 A Bizottság a jogi értékelése keretében úgy véli, hogy a bejelentett intézkedés „nem minősül[t] az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján támogatásnak, illetve, vagylagosan az EK 86. cikk (2) bekezdésének megfelelően a közös piaccal összeegyeztethetőnek [volt] nyilvánítható” (a megtámadott határozat 37. és 61. pontja).

40 Álláspontja alátámasztásaként a Bizottság lényegében úgy tekintette egyrészt, hogy a RES főszabály szerint eleget tett az EK 87. cikk (1) bekezdésében megállapított feltételeknek. E tekintetben megállapította, hogy a RES-kifizetések állami forrásokból származnak, mivel valamely nemzeti szabályozás által felállított, kötelező járulékokból finanszírozott, és az állami hatóságok által ellenőrzött pénzalapból erednek, amelyek gyakorlatilag a VHI, a 85%-os piaci részesedéssel erőfölényben lévő vállalkozás előnyére szolgáltak az általa rendszerint viselendő költségek kiegyenlítése érdekében. Úgy vélte, hogy e kifizetések hatással lehetnek a versenyre és a Közösségen belüli kereskedelemre, és hogy ezért a RES állami támogatásnak minősíthető (a megtámadott határozat 39. pontja).

41 A Bizottság másrészt úgy véli, hogy a RES által biztosított ellentételezés mégsem minősül állami támogatásnak az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében, ha a Bíróság ítélezési gyakorlatának megfelelően (a Bíróság C-53/00. sz. Ferring-ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-9067. o.] 27. pontja) az ír MEB-piacon aktív valamennyi biztosítót terhelő általános gazdasági érdekű szolgáltatási kötelezettségek (a továbbiakban: ÁGÉSZ-kötelezettségek) – vagyis annak biztosítására irányuló kötelezettségek, hogy bármely Írországbán élő személy számára minimális szintű MEB-szolgáltatásokat biztosítsanak megfizethető áron és hasonló minőségi feltételekkel – ellentételezésére szolgáló kártalanításról van szó. A Bizottság megállapította (a megtámadott határozat 40. és 41. pontjában), hogy e célkitűzés a biztosítottak közötti szolidaritás bevezetésével valósítható meg, és hogy különösen:

- a nyílt csatlakozási kötelezettség, vagyis a MEB-biztosító azon kötelezettsége, hogy MEB-szerződést ajánljon bárkinek, aki azt kéri, kortól, nemtől és egészségi álla-

pottól függetlenül, megakadályozta, hogy kizárják a MEB-ből az idős vagy krónikus betegségben szenvedő személyeket;

- az élethosszig tartó biztosítási védelemre vonatkozó kötelezettség megakadályozza, hogy az MEB-biztosítók elutasítsák a biztosítottakat betegség vagy öregség esetén;
- a közös díjszabás arra kötelezi az MEB-biztosítókat, hogy ugyanazt a biztosítási díjat alkalmazzák minden biztosítottra ugyanazon terméktípus esetén, az egészségi állapotuktól, a koruktól és a nemüktől függetlenül; következésképpen magasabbban állapítják meg a fiatalok által fizetendő díjakat, mint amelyet akkor kellene fizetniük MEB-szolgáltatások nyújtásáért, ha azok a díjszabása kockázatelemzésen alapulna, és az idősek illetve betegek által fizetett díjak egyértelműen megfizethetőbbek, mintha a biztosított kockázat szerint állapítanák meg azokat; így a közös díjszabás a generációk közötti szolidaritás alapja is, garantálva valamennyi biztosított számára, hogy krónikus betegség vagy súlyos sérülés bekövetkezése ne tegye megfizethetlenné a biztosítási költséget;
- végül, a minimális ellátásokról szóló szabályozás biztosította, hogy az ajánlott termékek betartsanak bizonyos minimális minőségi előírásokat, bár a MEB-biztosítók szabadon határozhatják meg a biztosítási termékeiket.

⁴² Azzal kapcsolatban, hogy a felperesek a panaszukban vitatták, hogy a fenti 41. pontban említett kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségnek minősülnek, a Bizottság lényegében úgy vélekedik, hogy a nemzeti hatóságok úgy tekinthették, hogy bizonyos szolgáltatások általános érdekűek, és ÁGÉSZ-kötelezettséggel kell azokat biztosítani, ha a piaci erők nem voltak elegendők e szolgáltatások nyújtásának biztosításához. Megjegyezte továbbá, hogy az egészségbiztosítási ágazatra vonatkozó közösségi

szintű harmonizáció hiányában a nemzeti hatóságok hatáskörébe tartozik, hogy ÁGÉSZ-kötelezettségeket írjanak elő minden szereplővel szemben a szóban forgó piacon. A Bizottság e tekintetben megállapította, hogy Írországbán a piaci szereplők számára az árak megállapítása és a biztosítási termékeik meghatározása tekintetében hagyott szabadság nem kérdőjelezi meg azon tényt, hogy a releváns jogszabályokkal előírt kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősülnek, amennyiben az említett kötelezettségek általános gazdasági érdekű szolgáltatási feladat (a továbbiakban: ÁGÉSZ-feladat) céljának elérését szolgálták, mint például hogy bármely Írországbán élő személy megfizethető áron és hasonló minőségi feltételekkel férjen hozzá a minimális szintű MEB-szolgáltatásokhoz. E tekintetben úgy vélte, hogy az ír hatóságok nem követtek el nyilvánvaló hibát azáltal, hogy ÁGÉSZ-nek minősítettek olyan szolgáltatásokat, amelyek meghaladták az állami társadalombiztosítási rendszer által kínált szolgáltatásokat, következésképpen elismerte, hogy a jelen esetben szóban forgó kötelezettségek a közösségi jog értelmében ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősíthetők (a megtámadott határozat 42–49. pontja).

43 A Bizottság továbbá lényegében azt állapította meg, hogy a RES szigorúan a releváns piac stabilitásának megőrzése, a MEB-biztosítók közötti kockázati profil eltérések semlegesítése és a kérdéses ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítésének ellentételezése érdekében volt szükséges. Ezáltal a RES arányos jellegét is megállapította (a megtámadott határozat 50–59. pontja).

44 Ami a RES szükségességét illeti, a Bizottság megállapította, hogy a gazdasági tanulmányok rávilágítottak arra a tényre, hogy valamely közös díjszabási rendszerben, illetve a nyílt csatlakozási kötelezettség ellenére, a MEB-biztosítók a RES hiányában kénytelenek lennének például szelektív marketing stratégiákkal a csökkentett kockázatot jelentő és jó egészségi állapotban lévő fogyasztókat megcélolni, a versenytársaikénál alacsonyabb közös díj meghatározása érdekében. A Bizottság azt is megállapította, hogy ilyen körülmények között még aktív kockázatszelekció hiányában is, a fogyasztók biztosítót válthatnak, ami növekvő költségspirált vonhat maga után azon MEB-biztosítók számára, akiknek a kockázati profilját a rossz egészségi állapotban lévő biztosítottak jelentősebb hányada alkotja.

45 Ami az ír MEB-piacot illeti, a Bizottság úgy vélte, tekintettel az Irish Society of Actuaries 2002. áprilisi jelentésére és a rendelkezésre álló adatokra, hogy a jelenlegi helyzet változhat, és „végzetes spirálhoz” vezethet, amennyiben bizonyos MEB-biztosítók megpróbálták a fiatal, következőképpen feltételezhetően jó egészségnek örvendő fogyasztókat vonzani inkább kockázatszelekció alapuló stratégiával, mint minőségi és hatékonysági stratégiával (a megtámadott határozat 9. oldalán szereplő lábjegyzet). Következőképpen a Bizottság úgy vélte, hogy noha a piac bizonytalanságát még nem lehetett megfigyelni, a közös díjszabáson alapuló ír MEB-piacon nem lehetett kizárni a kockázatok kiválasztásának veszélyét, ezért szükséges volt megőrizni e piac stabilitását a RES bevezetésével, amely a kockázatok megfelelő megosztását garantálta az említett piacon. A kockázaton alapuló díjszabással bíró MEB-piacon ugyanis nem lenne szükség a RES-re (a megtámadott határozat 50–52. pontja).

46 A RES arányos jellegét illetően egyrészt a Bizottság lényegében megállapította, hogy a MEB-biztosítók közötti egyenlőtlen kockázatmegosztás nem vezet automatikusan a RES elindításához, hanem akkor kerül rá sor, ha bizonyos feltételek teljesülnek, és különösen ha bizonyos százaléku kockázatkülönbséget érnek el. Másrészt a Bizottság megjegyezte, hogy a RES a MEB-biztosítók közötti pénzmozgásokat kizárólag a kockázati profiljuk közötti eltérés semlegesítéséhez szükséges szintre korlátozta. A Bizottság úgy vélte, hogy a MEB-biztosítókat a piaci átlagnál magasabb „rossz” kockázatok fedezése érdekében felmerült költségeikért kártalanító rendszer kizárólag a terhekre rótt azon ÁGÉSZ-kötelezettségek ellentételezésére volt szükséges, amely megtiltja számukra, hogy a biztosított kockázat szerint állapítsák meg a biztosítási díjak összegét, és visszautasítsák a „rossz” kockázatokat.

47 A Bizottság megállapította továbbá, hogy a MEB-biztosítók által a biztosítottak felé történő nem minden visszatérítés adott okot az ellentételezésre, mivel a RES azon ellátások – kivéve a „luxusellátásokat” – szintjének megfelelő meghatározott felső határt írt elő, amelyben a biztosítottak többsége részesült az ír MEB-piacon. Szintén megjegyezte, hogy a RES figyelembe vette a biztosító megtérítés iránti kérések által kiváltott átlagköltségeit oly módon, hogy elkerülje a biztosítottkategoróriák szerinti átlagköltség kiegyenlítését, és hogy lehetővé tegye a MEB-biztosítóknak a

saját hatékonyságuknak köszönhetően elért nyereség megtartását. Végül a Bizottság úgy gondolta, hogy a kockázati profil meghatározása érdekében a RES az egészségi állapot súlyozott tényezőjének alkalmazását a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételenek 50%-ára korlátozta („piaci tapasztalatnak” is nevezik), ami további biztosítékként szolgált a biztosítók arra való ösztönzéséhez, hogy előmozdítsák a kórházi tartózkodások időtartamának csökkentését, a korai szűrést és általános jó igazgatást. Megjegyezte, hogy következésképpen a RES soha nem fogja kiegyenlíteni a teljes kockázatkülönbséget a piacon (a megtámadott határozat 27., 28. és 53–57. pontja).

- 48 A Bizottság arra a megállapításra jutott, hogy még ha az ÁGÉSZ-kötelezettségek ellentételezését az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásoknak kellene is tekinteni, az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében a támogatási elem összeegyeztethető a közös piaccal, egyéb közösségi jogi szabályokkal való esetleges összeegyeztethetőség, különösen a harmadik nem életbiztosítási irányelv sérelme nélkül, amelynek a vizsgálatát megfelelő eljárások keretében kell elvégezni (a megtámadott határozat 60. és 61. pontja).
- 49 A Bizottság 2003. június 2-i levelében válaszul a felperesek 2003. május 7-i levelére azon tényről tájékoztatta utóbbiakat, hogy véleménye szerint a RES nem minősül állami támogatásnak az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében, illetve a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítható az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján.
- 50 2003. június 6-i levelében a Bizottság a felperesek kérésére megküldte a megtámadott határozat egy példányát, amelyet ők 2003. június 11-én kaptak meg.
- 51 2003. július 23-i levelében a Bizottság megerősítette a felperesek számára, hogy a megtámadott határozat a panaszuk elutasítását jelenti, és egy másik kérelmükre válaszul az ír hatóságok bejelentésének alátámasztására benyújtott gazdasági tanulmányokat tartalmazó listát küldött számukra, megállapítva, hogy azok „nyilvánosak”.

Az eljárás és a felek kereseti kérelmei

- 52 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalában 2003. augusztus 20-án nyilvántartásba vett keresetlevelükkel a felperesek a jelen keresetet indították. Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 14. cikkének 1. §-a alapján utóbbi ügy határozhat, hogy kibővített tanács elé utalja az ügyet.
- 53 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalában ugyanaznap nyilvántartásba vett külön beadványban a felperesek az eljárási szabályzat 76a. cikkének megfelelően gyorsított eljárásban történő határozathozatalt kértek. 2003. szeptember 5-i levelében az alperes előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit. 2003. szeptember 23-i levelében az Elsőfokú Bíróság tájékoztatta a felpereseket a gyorsított eljárásban történő határozathozatal iránti kérelem elutasításáról szóló határozatáról.
- 54 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. november 27-én, december 12-én, illetve 17-én benyújtott beadványaiban Írország, a Holland Királyság és a VHI kérték, hogy az alperes támogatójaként beavatkozassanak a jelen eljárásba. Az Elsőfokú Bíróság harmadik kibővített tanácsának elnöke 2004. február 3-i, illetve április 2-i végzésében elfogadta egyrészt Írország és a Holland Királyság, másrészt pedig a VHI jelen eljárásba való, az alperes kereseti kérelmeinek támogatójaként történő beavatkozását.
- 55 2004. április 28-i levelében Írország kifogást emelt egyrészt a felperesek által előterjesztett bizalmas kezelés iránti kérelemmel kapcsolatban, és kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság küldje meg számára az összes eljárási iratot. 2005. március 4-i végzésében az Elsőfokú Bíróság harmadik kibővített tanácsának elnöke elutasította a felperesek bizalmas kezelés iránti kérelmét Írország vonatkozásában, és elrendelte, hogy az összes eljárási iratot küldjék meg számára.

- 56 A beavatkozók benyújtották beavatkozási beadványaikat, és a felperesek az előírt határidőn belül előterjesztették az e beadványokra vonatkozó észrevételeiket.
- 57 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalában 2005. június 22-én nyilvántartásba vett külön beadványban a felperesek az EK 242. és EK 243. cikk alapján ideiglenes intézkedések iránti kérelmet nyújtottak be, melyet T-289/03. R. hivatkozási szám alatt vettek nyilvántartásba, és a megtámadott határozat 1. cikke végrehajtásának felfüggesztésére irányult. 2005. július 1-jei levelükben a felperesek elálltak az ideiglenes intézkedések elrendelésére irányuló kérelmüktől. 2005. szeptember 12-i végzésével az Elsőfokú Bíróság elnöke elrendelte a T-289/03. R. sz. ügy törlését, és későbbre halasztotta a költségekről történő határozathozatalt.
- 58 2006. január 19-én a felperesek az eljárási szabályzat 55. cikkének (2) bekezdése alapján soron kívüli elbírálás iránti kérelmet nyújtottak be. Az alperes, Írország és a VHI előterjesztették az erre a kérelemre vonatkozó észrevételeiket.
- 59 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (harmadik kibővített tanács) a szóbeli szakasz megnyitása mellett döntött, és az eljárási szabályzat 55. cikke (2) bekezdése alapján engedélyezte az ügy soron kívüli elbírálását, továbbá az eljárási szabályzat 64. cikkében említett pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy a tárgyalás előtt válaszoljanak az írásbeli kérdésekre. A felek az előírt határidőn belül válaszoltak ezekre a kérdésekre.
- 60 A felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2007. március 7-i tárgyaláson hallgatták meg.

61 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- az alperest kötelezze a költségek viselésére;
- nyilvánítsa elfogadhatatlannak Írországnak és a VHI-nak az EK 87. cikk (1) bekezdésére alapított érveit;
- kötelezze a beavatkozókat a költségek viselésére.

62 Az alperes és az őt támogató beavatkozók azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

I – Az elfogadhatóságról

A – A felek érvei

⁶³ Viszonválaszában az alperes vitatja a kereset elfogadhatóságát azon okból, hogy a felpereseket a megtámadott határozat nem érinti közvetlenül és személyükben az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében.

⁶⁴ E tekintetben az alperes egyrészt azzal érvel, hogy a RES az összes ír piacon aktív MEB-biztosítóra alkalmazandó, következésképpen objektíve meghatározott helyzetekre vonatkozik, és csak absztrakt módon említett személykategóriák vonatkozásában fejt ki joghatásokat. Ugyanis, amint kiderül a HIA által az egészségügyi miniszternek 2004. április 28-án tett, a Bizottsággal 2004. május 14-én közölt jelentésből, ellentétben a keresetlevélben megfogalmazott azon kijelentéssel, amely szerint csak a felperesek és a VHI tartoznak a RES hatálya alá, egy harmadik MEB-biztosító, a Staff Medical Provident Fund de l'Electricity Supply Board (a továbbiakban: SMPF) is a RES alá tartozik. Ezért a felpereseket nem érinti személyükben sajátos tulajdonságaik vagy olyan ténybeli helyzet folytán, amely minden más személytől megkülönbözteti őket (a Bíróság C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 36. pontja), és nem is a Bíróság C-358/89. sz., Extramet Industrie kontra Tanács ügyben 1991. május 16-án hozott ítéletének (EBHT 1991., I-2501. o.) alapjául szolgáló helyzethez hasonló helyzetben található. Az a lehetőség, hogy egy adott időpontban meghatározásra kerüljön, kik a RES lehetséges kedvezményezettjei, semmit nem változtat a szóban forgó rendszer általános hatályán.

- 65 Másrészt az alperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadása nem vonja maga után szükségszerűen a RES alkalmazását, mivel utóbbihoz szükséges a HIA ajánlása és a miniszteri jóváhagyás (az Elsőfokú Bíróság T-9/98. sz., *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie kontra Bizottság* ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-3367. o.] 51. pontja). E tekintetben az alperes pontosította a tárgyaláson, hogy a felpereseket nem érintette közvetlenül a megtámadott határozat, mivel a RES végrehajtása az ír hatóságok által meghozandó előzetes intézkedésektől függött, és a nemzeti bíróságok előtt jogorvoslat tárgyát képezhette.
- 66 Az alperes az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításának hiányára alapított jogalapra vonatkozó észrevételei keretében hozzáteszi, hogy a kereset lényegi célja a megtámadott határozat jogalapjának vitatása. Ezért e kereset az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében nem nyilvánítható elfogadhatónak azzal az indokkal, hogy tárgya a felperesek – a Bíróság C-198/91. sz., *Cook kontra Bizottság* ügyben 1993. május 19-én hozott ítéletében (EBHT 1993., I-2487. o.) elismert – eljárási jogának tiszteletben tartására irányuló kérelem.
- 67 A felperesek azt állítják, hogy az alperes által támasztott elfogadhatatlansági kifogás ellentétes az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ával, mivel azt késve, a vizonválasz keretében hozta fel. A felperesek egyebekben emlékeztetnek egyrészt arra, hogy a RES megindításának elkerülhetetlen következményei a BUPA Ireland részéről a VHI javára történő kifizetések, másrészt pedig a megtámadott határozatot az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálati eljárás végén hozták. A felperesek azonban nem vitatják azt a tényt, hogy az SMPF szintén a RES hatálya alá tartozik, és hogy annak alkalmazása során vagyónátruházás jogosultja is lehet.
- 68 A felperesek arra a következtetésre jutnak, hogy az ítélezési gyakorlatnak megfelelően személyükben és közvetlenül érinti őket a megtámadott határozat. Hozzáteszik, hogy keresetük az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításának hiányára vonatkozó jogalapon is alapul, és az eljárási jogaik

tiszteletben tartásának biztosítására irányul. Az Elsőfokú Bíróság T-157/01. sz., Danske Busvognmænd kontra Bizottság ügyben 2004. március 16-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-917. o.) 41. pontjára hivatkoznak, amelyben az Elsőfokú Bíróság megerősítette, hogy a felperes az EK 230. cikk második bekezdésében említett jogellenességi okok közül bármelyikre hivatkozhat, amennyiben az a megtámadott határozat teljes vagy részleges megsemmisítésére irányul.

B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

1. Az elfogadhatatlansági kifogás elfogadhatóságáról

⁶⁹ A felperesek azon érvére adott válaszként, amely szerint az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a alapján későn hozták fel az elfogadhatatlansági kifogást, meg kell állapítani, hogy mindenesetre a felperes kereshetőségi joga hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogás eljárásgátló okok fennállása miatti elfogadhatatlanságot jelent az eljárási szabályzat 113. cikke értelmében, amelyet az Elsőfokú Bíróság a felek által felhozott jogalapoktól és érvektől függetlenül az eljárás bármely szakaszában hivatalból vizsgálhat (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-141/03. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1197. o.] 20–22. pontját, valamint a T-210/02. sz., British Aggregates kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 13-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2789. o.] 57. pontját). Továbbá meg kell állapítani, hogy az alperes a viszonzásában olyan új ténybeli elemet említett, amelyről őt Írország csak 2004. május 14-én tájékoztatta, nevezetesen azt, hogy egy harmadik MEB-biztosító, az SMPF szintén RES-fizetési kötelezettség alá tartozik.

⁷⁰ Ezért meg kell vizsgálni az alperes által felhozott elfogadhatatlansági kifogás megalapozottságát.

2. Az elfogadhatatlansági kifogás megalapozottságáról

a) A felperesek személyükben való érintettségéről

71 Az alperes elsősorban azt vitatja, hogy a felpereseket az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében személyükben érinti a megtámadott határozat.

72 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azok a jogalanyok, akik nem címzettjei valamely határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos tulajdonságaik vagy olyan ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a címzethez hasonló módon egyéníti őket (a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1963., 197., 223. o.], a fenti 66. pontban hivatkozott Cook-ügyben hozott ítélet 20. pontja, valamint a C-298/00. P. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-4087. o.] 36. pontja). Ami különösebben az állami támogatásokról szóló bizottsági határozatokot illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az EK 88. cikkben foglalt, az állami támogatásokra vonatkozó vizsgálati eljárás keretében különbséget kell tenni egyrészt a támogatások e cikk (3) bekezdésében megnevezett előzetes vizsgálata – amelynek egyedüli célja annak a Bizottság számára való lehetővé tétele, hogy az kialakítsa elsődleges véleményét a szóban forgó támogatás teljes vagy részleges összeegyeztethetőségéről –, másrészt az ugyanezen cikk (2) bekezdésében foglalt vizsgálati szakasz között. Csak ez utóbbi vizsgálati eljárás keretében – amelynek célja annak a Bizottság számára való lehetővé tétele, hogy az ügy valamennyi körülményéről teljes körűen tájékozódjon – írja elő az EK-Szerződés a Bizottság számára azt a kötelezettséget, hogy az érintetteket felhívja észrevételeik megtételére (a Bíróság fenti 66. pontban hivatkozott Cook kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 22. pontja; a C-225/91. sz., Matra kontra Bizottság ügyben 1993. június 15-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-3203. o.] 16. pontja; a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1719. o.] 38. pontja, valamint a C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben 2005. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-10737. o.] 33. és 34. pontja).

73 Amennyiben a Bizottság, az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárás megindítása nélkül, az ugyanezen cikk (3) bekezdése alapján hozott határozatban megállapítja, hogy valamely támogatás összeegyeztethető a közös piaccal, ezen eljárási garanciák kedvezményezettjei e garanciák tiszteletben tartását csak akkor tudják érvényesíteni, ha lehetőségük van arra, hogy e határozatot a közösségi bíróság előtt megtámadják (a fenti 66. pontban hivatkozott Cook kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 23. pontja; a fenti 72. pontban hivatkozott Matra kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 17. pontja, valamint a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 40. pontja). Ezért az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érintett személy által az ilyen határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetet ez utóbbi akkor nyilvánítja elfogadhatónak, ha azzal a felperes az említett rendelkezésből levezetett eljárási jogokat kívánja védelmezni (a fenti 66. pontban hivatkozott Cook kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 23–26. pontja, valamint a a fenti 72. pontban hivatkozott Matra kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 17–20. pontja). Az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érdekelt, akik ennél fogva az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján megsemmisítés iránti keresetet nyújthatnak be, azok a személyek, vállalkozások vagy egyesületek, amelyek érdekeit esetleg sérti valamely támogatás megadása, azaz különösen a versenytárs vállalkozások és a szakmai szervezetek (a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 41. pontja, valamint a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ítélet 35. és 36. pontja).

74 Ezzel szemben, ha a felperes a támogatást értékelő határozat megalapozottságát vonja kétségbe, akkor pusztán az a körülmény, hogy a felperes az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében vett érdekelt félnek tekinthető, nem elegendő a kereset elfogadhatóságához. A felperesnek azt is bizonyítania kell, hogy a fenti 72. pontban hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett sajátos helyzetben van. Ez különösen olyan esetben van így, ha a szóban forgó határozat tárgyát képező támogatás a felperes piaci helyzetét lényeges mértékben érinti (lásd a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben hozott ítélet 37. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

75 A jelen esetben a felperesek lényegében különösen az első és második jogalapjukkal a megtámadott határozat érdemi jogszerűségét vitatják, mivel csak a hatodik jogalap vonatkozik a hivatalos vizsgálati eljárás megindításának hiányára, következképpen

az EK 88. cikk (2) bekezdésben előírt eljárási garanciák – amelyek a felpereseket mint érdekelt feleket megillettek volna – be nem tartására. Ez utóbbi jogalap keretében a felperesek továbbá úgy érvelnek, hogy a Bizottságnak meg kellett volna indítania a hivatalos vizsgálati eljárást a RES közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően az ügy ténybeli és gazdasági bonyolultsága okán fennálló kétségek miatt.

76 Ami először is a felpereseknek az eljárási jogaik tiszteletben tartásának elérése érdekében való kereshetőségi jogát illeti, az alperes nem vitatja, hogy a felperesek – különösen a BUPA Ireland mint a VHI fő versenytársa az ír MEB-piacon –, rendelkeznek az érdekelt fél minőséggel a fenti 69. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Ebben a vonatkozásban azon tény, hogy a jelen esetben a felpereseknek a RES elleni panaszuk 1999-ben történt benyújtását követően, vagyis azelőtt, hogy a Bizottság megkezdte volna az Írország által 2003-ban bejelentett RES vizsgálatát, az EK 88. cikk (3) bekezdése alapján már az előzetes vizsgálati szakaszban lehetőségük volt hivatkozni az érveikre, nem foszthatja meg őket az EK 88. cikk (2) bekezdésében számukra kifejezetten biztosított eljárási garancia tiszteletben tartásához való joguktól (ebben az értelemben lásd az Elsőfokú Bíróság T-34/02. sz., *Le Levant* 001 és társai kontra Bizottság ügyben 2006. február 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-267. o.] 94–98. pontját). Ebből következik, hogy a felpereseknek van kereshetőségi joguk, amennyiben az EK 88. cikk (2) bekezdéséből származtatott eljárási jogaik tiszteletben tartásának elérésére törekednek.

77 Továbbá, ami a felpereseknek a megtámadott határozat megalapozottsága vitatására vonatkozó kereshetőségi jogát illeti, az alperes tévesen érvel úgy, hogy a fenti 72. pontban hivatkozott *Plaumann*-ítéletből eredő ítélkezési gyakorlat értelmében a megtámadott határozat a felpereseket nem egyéníti.

78 Ugyanis mindenekelőtt a BUPA Ireland vonatkozásában tény, hogy a BUPA Ireland a VHI fő versenytársának minősül az ír MEB-piacon, ahol utóbbi erőfölénnyel bír, és noha a RES, annak rendeltetése szerint elméletileg az ír MEB-piacon aktív valamennyi biztosítóra alkalmazandó, a RES alkalmazása kezdetben szükségképpen RES-fizetésekhez vezetne a BUPA Ireland részéről, amely fizetések kizárólag a

VHI-hoz kerülnének a HIA által kezelt alapokon keresztül. Ilyen körülmények között a megtámadott határozat nemcsak jelentős mértékben érinti a BUPA Ireland versenyhelyzetét az ír MEB-piacon, hanem elfogadása időpontjában úgyis vonatkozik rá, mint a RES érdekében létrehozott alap egyedüli nettó befizetőjére. E tekintetben nem fogadható el az alperes azon érve, amely szerint a RES által érintett személyek köre és – következésképpen – a megtámadott határozat hatálya kiterjed az SMPF-re is, tekintve hogy azt nem említette az alperes, hogy e körülmény viszonylagossá tehetné a BUPA Ireland-re mint az egyedüli nettó befizetőre rótt terhet. Hozzá kell tenni, hogy a BUPA Ireland a versenyhelyzete ilyen érezhető befolyásolásától, sőt az attól való félelem miatt, hogy távoznia kell az ír MEB-piacról, nyújtott be panaszt a Bizottsághoz, és mivel ő volt az egyedüli érdekelt harmadik fél, aki aktívan részt vett a körülbelül három évig tartó vita után a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárásban, amelynek tartalmát legalább részben ők határozták meg (lásd különösen a megtámadott határozat 33–35. és 42–49. pontját).

79 Az Elsőfokú Bíróság az előzőekből arra következtet, hogy a BUPA Ireland így olyan sajátos helyzet összes alkotóelemének fennállását bizonyította, amely, tekintettel a megtámadott határozatra, bármely más gazdasági szereplőhöz viszonyítva egyéniíti őt (lásd ebben az értelemben a fenti 64. pontban hivatkozott Extramet Industrie kontra Tanács ügyben hozott ítélet 17. pontját). Ebből következik, hogy a megtámadott határozat a BUPA Ireland-et címzettként egyéniíti.

80 Ami az első és második felperes személyében való érintettséget illeti, elég azt megállapítani, hogy a fenti 78. és 79. pontban kifejtett megállapítások mutatis mutandis alkalmazandók, tekintettel arra, hogy a jelen kereset benyújtásának időpontjában és idáig e felperesek egy vállalkozáscsoportot alkotnak a BUPA Ireland-del, amelynek keretében az első felperes, a BUPA United Provident Association Ltd, 100%-ban irányítja leányvállalatait, a BUPA Insurance Ltd-t (a második felperes) és a BUPA Ireland-et (a harmadik felperes) (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-112/97. sz., Monsanto kontra Bizottság ügyben 1999. április 22-én hozott ítéletének [EBHT 1999. II-1277. o.] 57. és 58. pontját, amelyeket nem érintett a Bíróság C-248/99. P. sz., Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ügyben 2002. január 8-án hozott ítéletéhez [EBHT 2002., I-1. o.] vezető fellebbezés).

b) A felperesek közvetlen érintettségéről

81 Ami az alperes által felhozott közvetlen érintettség kérdését illeti, állandó az az ítélezési gyakorlat, hogy a vitatott intézkedésnek közvetlen joghatásokat kell kiváltania az érintett jogi helyzete tekintetében, és alkalmazásának tisztán automatikus jellegűnek kell lennie, valamint csak a közösségi jogból eredhet, más köztes aktusok alkalmazása nélkül. Ami a támogatásokat engedélyező határozatot illeti, ugyanez igaz, ha pusztán elméleti lehetősége van annak, hogy a nemzeti hatóságok úgy döntenek, hogy nem nyújtják a Bizottság vitatott határozatával engedélyezett támogatásokat, és ha az említett hatóságok ilyen irányú cselekvési szándéka nem kétséges (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság fenti 65. pontban hivatkozott Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 47. és 48. pontját; a T-435/93. sz., ASPEC és társai kontra Bizottság ügyben 1995. április 27-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1281. o.] 60. és 61. pontját, valamint a T-442/93. sz., AAC és társai kontra Bizottság ügyben 1995. április 27-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1329. o.] 45. és 46. pontját; lásd szintén a Bíróság C-386/96. P. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-2309. o.] 43. és 44. pontját).

82 A jelen esetben a megtámadott határozat elfogadását megelőző eseményekből és különösen az ír MEB-piac liberalizálását követően tett lépésekből – beleértve a HIA létrehozását (lásd a 18. és az azt követő pontokat) – következik, hogy az ír hatóságok határozott szándéka volt a RES alkalmazása, amelynek a rendelkező részét több alkalommal újra megvitatták és módosították, mivel csak a RES alkalmazásának pontos időpontja és a RES-kifizetések megkezdése, valamint e kifizetések összegének meghatározása volt nyitott kérdés. Ezért a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában pusztán elméleti volt azon lehetőség, hogy az ír hatóságok úgy döntenek, hogy nem alkalmazzák a RES-t, mivel alkalmazásának késedelme kizárólag a releváns nemzeti jogszabályokban előírt végrehajtási intézkedésekkel szemben a felperesek által a High Court előtt benyújtott kereseteknek volt köszönhető.

83 Következésképpen el kell utasítani az alperes azon érvét, amely szerint a megtámadott határozat meghozatalának nem volt szükségszerű következménye a RES alkalmazása, mivel az ír hatóságoknak bizonyos, keresettel megtámadható közbenső intézkedéseket meg kellett hozniuk.

84 Ebből következik, hogy a felpereseket az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyükben érinti a megtámadott határozat, és hogy a keresetet teljes egészében elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

85 Ezért el kell utasítania az alperes által emelt elfogadhatatlansági kifogást.

II – *Az ügy érdeméről*

A – *Előzetes észrevétel*

86 Keresetük alátámasztásaként a felperesek hét jogalapra, először az EK 87. cikk (1) bekezdésének téves alkalmazására alapított jogalapra, másodszor az EK 86. cikk (2) bekezdésének téves alkalmazására alapított jogalapra, harmadszor a RES jogszerűségének az EK 82. cikkel együtt értelmezett 86. cikk (1) bekezdésére tekintettel történő vizsgálata elmulasztásában álló téves jogalkalmazásra alapított jogalapra, negyedszer a RES jogszerűségének az EK 43. és EK 49. cikkekre tekintettel történő vizsgálata elmulasztásában álló téves jogalkalmazásra alapított jogalapra, ötödször a RES jogszerűségének a harmadik nem életbiztosítási irányelvre tekintettel történő megfelelő vizsgálata elmulasztása miatti téves jogalkalmazásra és az ugyanilyen okból történt indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapra, hatodszor az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján hivatalos vizsgálati eljárás megindítása jogellenes elmulasztására alapított jogalapra, hetedszer pedig az EK 253. cikk alapján az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapra hivatkoznak.

87 Az Elsőfokú Bíróság előzetesen megállapítja, hogy a feleknek az első és második jogalap keretében felhozott érvei nagymértékben átfedik egymást. Különösen az ÁGÉSZ-feladat fennállásának, valamint a RES e feladat végrehajtása érdekében való szükségességének és arányos jellegének kérdését vetik fel. Ezért először is meg kell ismételni ezen érvek összességének lényegét, hogy azután az Elsőfokú Bíróság hasznosan vegye azokat figyelembe e két jogalap vizsgálatával összefüggésben.

B – Az első és második jogalapról

1. A felek érvei

a) Az EK 87. cikk (1) bekezdésének téves alkalmazására alapított jogalapról

i) A felperesek érvei

1) Általános észrevételek

88 A felperesek előzetesen megállapítják, hogy első jogalapjukkal a megtámadott határozat 1. cikkét vitatják, amely szerint a RES „nem foglal magában az [EK] 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásokat”. A felperesek megjegyzik, hogy az alperes nem terjeszt elő ellenérveket e jogalappal szemben, ezért a megtámadott határozatot már önmagában ezen okból meg kellene semmisíteni.

89 A felperesek hozzátézik, hogy a Bizottság joggal állapította meg a megtámadott határozat 39. pontjában, hogy főszabály szerint a RES eleget tesz az EK 87. cikk (1) bekezdése feltételeinek, és hogy ezért állami támogatásnak minősülhet. Az említett határozat 61. és 62. pontjában azonban a Bizottság tévesen gondolta úgy, hogy a RES mégsem minősül a fenti rendelkezés értelmében állami támogatásnak amiatt, hogy ÁGÉSZ-kötelezettségeket ellentételez. A jelen esetben azonban az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek a Bíróság által (a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítélet 27. pontja, valamint a C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-7747. o.], [a továbbiakban: Altmark-ítélet] 87–93. pontja) megállapított ellentételezésének feltételei nem teljesülnek. Különösen az Altmark-ítéletben a Bíróság megállapította, hogy amennyiben valamely állami beavatkozás a kedvezményezett vállalkozás által közszolgáltatási kötelezettségként teljesített szolgáltatás ellenértékéül adott ellentételezésnek tekinthető oly módon, hogy e vállalkozás nem részesül tényleges anyagi előnyben, és így nem kerül e beavatkozás folytán versenytársainál kedvezőbb helyzetbe, úgy az ilyen beavatkozás nem tartozik az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá (a fent hivatkozott Altmark-ítélet 87. pontja). Továbbá a Bíróság szerint ehhez négy együttes feltételnek kell teljesülnie (a fent hivatkozott Altmark-ítélet 88–93. pontja), ami a jelen esetben nem áll fenn.

90 E tekintetben nem lehet sikeres az alperes azon kísérlete, hogy kizárólag az EK 86. cikk (2) bekezdésére hivatkozva megmentse a megtámadott határozatot a megsemmisítéstől, mivel e határozat rendelkező része nem tesz utalást az EK 86. cikk (2) bekezdésére, és az ilyen alapon történő indokolás az említett határozat 61. pontjában nem elegendő. Még akkor is, ha az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazási feltételei azonosak az EK 87. cikk (1) bekezdésének alkalmazási feltételeivel, amit az alperes nem vitat, nem helytálló az érvelése, tekintettel arra, hogy semmiképpen nem bizonyítja a RES-t igazoló ÁGÉSZ-kötelezettség fennállását, és a RES-nek mind a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítélet, mind az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében vett arányos jellegét.

91 Ezzel összefüggésben a felperesek továbbá arra hivatkoznak, hogy az alperestől és a Holland Királyságtól eltérően Írország és a VHI próbálják védeni a megtámadott határozat jogszerűségét arra hivatkozva, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott

Altmark-ítéletben megállapított feltételek teljesülnek. Ugyanakkor az eljárási szabályzat 116. cikkének 3. §-a alapján a beavatkozónak a jogvitát a beavatkozáskori állásában kell elfogadniuk, így nem módosíthatják a jogvitának a felperesek és az alperes írásbeli beadványaiban meghatározott keretét (az Elsőfokú Bíróság T-243/94. sz., British Steel kontra Bizottság ügyben 1997. október 24-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1887. o.] 70. pontja). Azonban tekintettel arra, hogy az alperes lemondott az EK 87. cikk (1) bekezdésére alapított érvei előterjesztéséről, a jogvita kerete a beavatkozáskor kizárólag az EK 86. cikk (2) bekezdésére vonatkozott. A felperesek véleménye szerint ebből következően Írországnak és a VHI-nek az EK 87. cikk (1) bekezdésére vonatkozó érveit elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

92 Mindenestre a megtámadott határozat érvelésbeli hiányosságai nem fedhetők el a jelen eljárásban és visszamenőleg a beavatkozók által felhozott új jogi és ténybeli érvekkel (az Elsőfokú Bíróság T-5/02. sz., Tetra Laval kontra Bizottság ügyben 2002. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4381. o.] 255., 271. és 282. pontja; Fennelly főtanácsnoknak a Bíróság C-15/98. és C-105/99. sz., Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. október 19-én hozott ítéletére vonatkozóan előterjesztett indítványa [EBHT 2000., I-8855. o., I-8894. o.] 70. pontja). Emiatt Írország és a VHI érveit mint megalapozatlanokat mindenképpen el kell utasítani.

93 Végül, ami Írország beavatkozási beadványát illeti, a felperesek azt állítják, hogy tekintettel az eljárási szabályzat 116. cikke 4. §-ának b) pontjára és az ítélkezési gyakorlatra (az Elsőfokú Bíróság T-84/96. sz., Cipeke kontra Bizottság ügyben 1997. november 7-én ítéletének [EBHT 1997., II-2081. o.] 31. és 34. pontja), e beadvány 4., 7., 9. és 10. mellékletében szereplő érdemi érvek csak annyiban fogadhatók el, amennyiben magában az említett beadványban hivatkoztak azokra.

94 A felperesek azt állítják, hogy a jelen esetben a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított négy együttes feltétel nem teljesül a RES vonatkozásában. A Bizottság egyébként teljesen elmulasztotta megvizsgálni a második, harmadik és negyedik feltételt, miután a saját értékelés elvégzése nélkül fogadta el az ír hatóságoknak az első feltételre vonatkozó álláspontját.

2) A valós és egyértelműen meghatározott ÁGÉSZ-kötelezettségekre vonatkozó első feltételről

- 95 A felperesek emlékeztetnek a Bíróság által a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltételre (89. pont), amely szerint a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével kell megbízni és ezeket a kötelezettségeket egyértelműen kell meghatározni.
- 96 A felperesek úgy vélik, hogy többek között az EK 87. cikk (1) bekezdése és az EK 86. cikk (2) bekezdése közötti szoros összefüggés okán a közszolgáltatási kötelezettség Bíróság által használt fogalma azonos az ÁGÉSZ-kötelezettség fogalmával (Tizzano főtanácsnoknak a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring ügyre vonatkozó indítványa [EBHT 2001., I-9069. o.] 51. és 60. pontja, valamint Jacobs főtanácsnoknak a Bíróság C-126/01. sz. GEMO-ügyben 2003. november 20-án hozott ítéletére [EBHT 2003., I-13769. o., I-13772. o.] vonatkozóan előterjesztett indítványa). A Bizottság maga ismerte el a megtámadott határozatban e két fogalom azonos jellegét. Továbbá a Bizottság a nyilvánosság előtt kifejtette, hogy e két fogalom a sajátos jellemzőkkel bír, a nagy nyilvánosság szükségleteinek megfelelő olyan szolgáltatásokra vonatkozik (az ÁGÉSZ-szel összefüggő állami támogatásokra vonatkozó iránymutatásokat illető munkáról szóló bizottsági jelentés 2. része), amelyek nem kedveznek a használók különleges csoportjainak (az ÁGÉSZ-ről és az állami támogatásról szóló nem dokumentum jellegű bizottsági anyagok, 2002. november 12., 21.o.), és amelyek ezért a következő közös elemeket egyesítik: „egyetemes szolgáltatás, folytonosság, a szolgáltatás minősége, díjszabásbeli elérhetőség [...], a felhasználó és a fogyasztó védelme” (a Bizottság az általános érdekű szolgáltatásokról szóló, 2003. május 21-i zöld könyve, COM(2003) 270 végleges, 49. pont).
- 97 A felperesek véleménye szerint tekintettel az ÁGÉSZ-kötelezettségekre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, a fent említett feltételek egy további lényeges jellemzővel járnak, nevezetesen hogy mint egyetemes szolgáltatásnak a szolgáltatásnyújtásnak kötelezőnek kell lennie (a Bíróság 172/80. sz. Züchner-ügyben 1981. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2021. o.] 7. pontja; a C-179/90. sz., Merci Convenzionali Porto di Genova-ügyben 1991. december 10-én hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5889. o.] 27. pontja; a C-393/92. sz. Almelo-ügyben 1994. április 27-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-1477. o.] 48. pontja; a C-242/95. sz. GT-Link-ügyben 1997. július 17-én hozott ítélete [EBHT 1997., I-4449. o.], valamint a C-266/96. sz., Corsica Ferries France ügyben 1998. június 18-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-3949. o.] 45. pontja).

98 Egyebekben a felperesek azt állítják, hogy tekintettel az ÁGÉSZ-kötelezettség fogalmának különös és behatárolt meghatározására, még akkor is, ha a valamely vállalkozásnak kötelezettségeket előíró bármely nemzeti szabályozás úgy tekinthető, hogy általános vagy közérdekből fogadták el, ebből még nem következik az, hogy mindezen kötelezettségek szigorú értelemben vett ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősülnek, amelyek teljesítése érdekében az állam jogszerűen adhat kártalanítást az érintett vállalkozásoknak. Ugyanis az ítélkezési gyakorlatnak és a Bizottság határozathozatali gyakorlatának megfelelően különbséget kell tenni egyfelől az ÁGÉSZ-kötelezettségek megállapítása, másfelől pedig a vállalkozások tevékenységének ellenőrzése és szabályozása között (lásd a Bíróság 7/82. sz., GVL kontra Bizottság ügyben 1983. március 2-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 483. o.] 31. és 32. pontját, valamint a C-18/88. sz. GB–Inno–BM-ügyben 1991. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5941. o.] 22. pontját; az [EK 86. cikk (3) bekezdése] alapján elfogadott, a Flandriában sugárzott televíziós reklámra vonatkozó kizárólagos jogról szóló, 1997. június 26-i 97/606/EK bizottsági határozat [HL L 244., 18. o.] (14) preambulumbekendését, valamint az Elsőfokú Bíróság T-266/97. sz., Vlaamse Televisie Maatschappij kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletét [EBHT 1999., II-2329. o.]). A felperesek szerint ha nem így lenne, és ha a tagállamok nem lennének kötelesek az ÁGÉSZ-kötelezettség e pontos és behatárolt fogalmának tiszteletben tartására, megkerülhetnék az EK 87. cikk (1) bekezdésének alkalmazását azzal, hogy a vállalkozásoknak közérdekből előírt bármilyen kötelezettségért kártalanítást adnak.

99 A felperesek megállapítják, hogy az ÁGÉSZ-kötelezettség fogalma közösségi jogi fogalom, amelyet ugyanolyan objektíven kell értelmezni, mint az állami támogatásnak az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett fogalmát, amelynek a részét képezi (a Bíróság 173/73. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1974. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 709. o.] 13. pontja, valamint a C-83/98. P. sz., Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ügyben 2000. május 16-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-3271. o.] 25. pontja; Jacobs főtanácsnoknak a fenti 96. pontban hivatkozott GEMO-ügyre vonatkozó indítványa 73. pontja). Ezt erősíti meg azon ítélkezési gyakorlat, amely szerint az ÁGÉSZ fogalmát az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében szigorúan kell értelmezni (a Bíróság fenti 97. pontban hivatkozott GT-Link-ügyben hozott ítéletének 50. pontja, valamint a C-157/94. sz., Bizottság kontra Hollandia ügyben 1997. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-5699. o.] 37. pontja), annak elkerülése érdekében, hogy a tagállamok könnyedén kibújhassanak az állami támogatásokra vonatkozóan megállapított szabályok alkalmazása alól.

100 Míg a tagállam a mérlegelési jogkörében eljárva szabadon dönthet valamely ÁGÉSZ nyújtása biztosításának és szabályozásának módjáról (az ÁGÉSZ-szel összefüggő

állami támogatásokra vonatkozó iránymutatásokat illető munka állásáról szóló bizottsági jelentés 4.1. szakasza; az NN 88/98 – Egyesült Királyság állami támogatásra vonatkozó, 1999. december 14-i SG (99) D/10201. bizottsági határozat), az ÁGÉSZ-kötelezettséggé minősítés a közösségi intézmények teljes ellenőrzése alá tartozik (a Bíróság 41/83. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1985. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1985., 873. o.] 30. pontja).

- 101 E tekintetben a felperesek vitatják az alperes és a beavatkozók azon kijelentéseit, amelyek szerint egyrészt az ÁGÉSZ-kötelezettség fogalma és alkalmazása csak a nyilvánvaló hiba ellenőrzésének van alávetve, másrészt pedig e fogalom hatályának meghatározása alapvetően a tagállamok diskrecionális jogkörébe tartozik. Továbbá, a beavatkozók által hivatkozott ítélkezési gyakorlat (a Bíróság C-67/96. sz. Albany-ügyben 1999. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-5751. o.] 104. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-106/95. sz., FFSA és társai kontra Bizottság ügyben 1997. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-229. o.] 137. pontja) ellenben a felperesek feltevését erősíti meg. Végül, utóbbiak szerint a beavatkozók nem hoznak fel egyetlen olyan érvet sem, amely megkérdőjelezhetné az ÁGÉSZ-kötelezettség közösségi jogi meghatározását.
- 102 A felperesek úgy vélik, hogy a jelen esetben a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított feltétel nem teljesül a RES-szel összefüggő ÁGÉSZ-kötelezettségek hiánya miatt. A Bizottságnak a megtámadott határozat 49. pontjában tett ellentétes megállapítása két okból is téves.
- 103 Egyrészt a Bizottság nem foglalkozott azon kérdés megítélésével, hogy az ír hatóságok által hivatkozott ÁGÉSZ-kötelezettségek, vagyis a nyílt csatlakozás, a közös díjszabás, az élethosszig tartó biztosítási védelem és a minimális ellátások követelményei (a továbbiakban: MEB-kötelezettségek) ténylegesen és objektívan ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősülnek-e. Valójában a Bizottság megkerülte e kérdést, amikor tévesen úgy vélte, hogy az az ír hatóságok hatáskörébe tartozik, és hogy

vizsgálata az e hatáskörben eljáró hatóságok által elkövetett nyilvánvaló hibák vizsgálatára korlátozódik. A Bizottság ekként eljárva figyelmen kívül hagyta az ÁGÉSZ-kötelezettségek szigorú és objektív közösségi meghatározásának követelményét, és jogellenesen ruházta át az ír hatóságokra az annak meghatározására vonatkozó jogkört, hogy mi minősül ilyen kötelezettségnek. Ezért a Bizottság nem gyakorolta az EK 87. cikk (1) bekezdésében megkövetelt szintű vizsgálatot.

104 Másrészt a felperesek azt állítják, hogy a MEB-kötelezettségek az alább kifejtett okok miatt nem rendelkeznek ÁGÉSZ-kötelezettség jelleggel.

105 Először is, az ítélezési gyakorlatnak és a Bizottság határozathozatali gyakorlatának megfelelően a MEB-kötelezettségek csak a szolgáltatásnyújtás engedélyezésével és az érintett piaci szereplők tevékenységeinek az állami szervek általi ellenőrzésével összefüggő szokásos jogszabályi kötelezettségeknek felelnek meg. A szóban forgó szabályozás ugyanis az érintett vállalkozásokkal szemben nem ír elő MEB-szolgáltatások nyújtására vonatkozó kötelezettséget, még kevésbé e szolgáltatások minimális színvonalát vagy egyetemes szolgáltatást. Csak az ilyen szolgáltatások piaci igények szerinti engedélyezéséről van szó, amely azon feltételtől függ, hogy a szóban forgó piaci szereplő tartsa tiszteletben a nyílt csatlakozás, az élethosszig tartó biztosítási védelem, a közös díjszabás és a minimális ellátások elvét. Ez igaz a VHI-re is, amely a P-terv kivételével nem tartozik semmilyen sajátos MEB-szolgáltatások nyújtására vonatkozó jogszabályi kötelezettség alá.

106 Másodszor, a Bizottság azon megállapítása, amely szerint a MEB-kötelezettségek arra irányulnak, hogy bizonyos szintű MEB-szolgáltatásokat minden Írországban élő személy számára megfizethető áron és hasonló minőségi feltételekkel biztosítsanak, nyilvánvalóan téves, figyelembe véve, hogy kizárhatja a MEB-szolgáltatásokból az idős és már beteg személyeket. E tekintetben téves a Bizottság azon állítása, amely szerint a nyílt csatlakozási szabály megakadályozza e személyek kizárását. Ellenkezőleg, a MEB-biztosítóknak jogukban állna kizárni azokat, akik elmúltak 65 évesek, és akik először kívánnak csatlakozni, vagyis körülbelül az ír lakosság 8%-át (a megtámadott határozat 34. pontjának harmadik franciabekezdése), és a VHI és a BUPA

Ireland gyakorlatilag nem kínálna biztosításokat e személyeknek. Másfelől, ami a már beteg személyeket illeti, a MEB-biztosítóknak az érintett személyek kora szerint 5–10 éves várakozási időszak előírásával jogukban állna korlátozni a biztosítást, mielőtt megilletné őket a biztosítás, amely lehetőséget mind a VHI – kivéve a P-tervet –, mind a BUPA Ireland alkalmaz a gyakorlatban. Végül, a jelenlegi szám adatok alapján az ír lakosság körülbelül 49%-a nem részesül MEB-szolgáltatásokban. Ráadásul a minimális ellátásokra vonatkozó szabályozás olyan alacsony biztosítási szintet ír elő, hogy a gyakorlatban nincs jelentősége, mivel ezt a szintet bőven meghaladja a piacon rendelkezésre álló legegyszerűbb biztosítási kötvények – mint például a VHI „A-tervnek” nevezett kötvénye – biztosítási szintje.

107 Harmadszor, a felperesek vitatják, hogy a MEB-kötelezettségek egyformán megfizethető díjakat biztosítanak. Még azon személyek tekintetében is, akik hozzáférnek e szolgáltatásokhoz, és részesülhetnek a közös díjszabásból, a P-tervet kivéve a díjakat kizárólag a piaci erők határozzák meg. Így a díjmentesség vagy a díjak jelentős csökkentése megengedett különösen a 18 év alatti, illetve a 18–23 év közötti személyek vonatkozásában. Ezért a közös díjszabás csak a biztosítók által a piaci feltételek függvényében szabadon meghatározott díjak egységesítését tenné lehetővé.

108 Negyedszer, a MEB-kötelezettségek semmiképpen nem mutatják valamely ÁGÉSZ-kötelezettség jellegét. A szóban forgó MEB-szolgáltatások ugyanis távolról sem az általános gazdasági érdekből létrehozott egyetemes szolgáltatásnak felelnének meg – mint például a szociális biztonság állami rendszerének helyébe lépő szolgáltatás –, az egyetemes szolgáltatáshoz viszonyítva csak kiegészítő vagy további biztosítási védelem garantálására irányuló választható pénzügyi szolgáltatások lennének. E tekintetben a jelen ügyet meg kellene különböztetni a Bíróság C-264/01., C-306/01., C-354/01. és C-355/01. sz., AOK-Bundesverband és társai egyesített ügyekben 2004. március 16-án hozott ítéletének (EBHT 2004., I-2493. o.) alapjául szolgáló, a német munkavállalók nagy többsége számára kötelező és az egyetemes (állami) egészségügyi ellátások nyújtásának helyébe lépő német egészségbiztosítási rendszerre vonatkozó helyzettől (Jacobs főtanácsnoknak a fent hivatkozott AOK-Bundesverband és társai ügyben hozott ítéletre vonatkozó indítványa [EBHT 2004., I-2495. o.]; a fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ügyben hozott ítélet). A felperesek hozzáteszik,

hogy a jelen eset inkább a fenti 68. pontban hivatkozott Danske Busvognmænd kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (90–92. pont) alapjául szolgáló helyzettel lenne azonos, amelyben az Elsőfokú Bíróság amiatt utasította el az ÁGÉSZ-minősítést egy szállítási szolgáltatással kapcsolatban, hogy a szóban forgó szállítási tevékenységek a piacon aktív és ugyanabban a helyzetben található különböző szállítási vállalkozások közötti versenytől függttek.

109 E tekintetben a felperesek vitatják az alperes azon, alapvetően az ellenkérelmében (13. és 35–43. pont), és nem a megtámadott határozatban védett feltevését, amely szerint inkább a MEB-szolgáltatások nyújtása jelent valódi ÁGÉSZ-feladatot – nem pedig a MEB-kötelezettségek –, és a RES nélkül az ír MEB-piac nem működhetne gazdaságilag elfogadható feltételekkel. Ez az álláspont helytelen, mivel a BUPA Ireland, illetve a VHI – a P-terv kivételével – nem köteles MEB-szolgáltatást nyújtani. Valójában a megtámadott határozat csak azon MEB-kötelezettségek teljesítésére vonatkozik, amelyeket tévesen minősített ÁGÉSZ-kötelezettségeknek. Másfelől, bár a MEB-szolgáltatások, mint választható pénzügyi szolgáltatások az egészségügyi ellátásokhoz való gyorsabb és jobb hozzáférést biztosító védelmet nyújtanak, nem feltétlenül szükségesek, és – amint azt a biztosítók európai bizottsága is megerősíti – önkéntesek, és nem az állami rendszert helyettesítik. Ha a Bizottság mégis meg akarta volna állapítani, hogy a MEB-szolgáltatásokat szabályozó szabályok maguk ÁGÉSZ-kötelezettségeknél minősülnek – amely kérdés nem releváns a jelen ügyben –, bizonyítani kellett volna – amit nem tett meg –, hogy az említett szabályok nem mutattak ÁGÉSZ-kötelezettség jelleget.

110 Ezzel összefüggésben nem lehet sikeres az alperesnek a viszonzásban az ellentét leplezésére tett kísérlete, amikor azt állítja, hogy a MEB-szolgáltatás – mint olyan – nyújtása vagy annak a MEB-kötelezettségekkel való kombinálása jelenti a releváns ÁGÉSZ-t. A megtámadott határozatban meghatározott egyedüli kötelezettségek, amelyekről feltételezhető, hogy valamennyi MEB-biztosítóra alkalmazandó olyan ÁGÉSZ-kötelezettségeket jelentenek, amelyeknek a költségei a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítélet értelmében ellentételezhetők, MEB-kötelezettségek, és nem MEB-szolgáltatások, amelyeket egyik biztosító sem köteles nyújtani. Ezt a feltevést egyébként a VHI és Írország is támogatta.

- 111 Végül a tárgyaláson a felperesek hozzátették, hogy amint azt a High Court ítélete megerősíti, a Bizottság a megtámadott határozatban a közös díjszabás elvének téves felfogására, következésképpen nem releváns tényekre alapozza érvelését, amikor kizárólag a módosított 1994 Health Insurance Act 7. cikke értelmében vett egyedi MEB-szerződések tekintetében hivatkozik a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségre, míg a RES által előírt ellentételezés szükségességével kapcsolatban előadott indokolás az említett jogszabály 12. cikke értelmében az ír MEB-piac egészére alkalmazandó közös díjszabás elvén nyugszik.

3) Az ellentételezés kiszámítása érdekében objektív és átlátható szempontokra vonatkozó második feltételről

- 112 A felperesek a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (90. pont) megállapított második feltételre emlékeztetnek, amely szerint az ellentételezés számítási alapjául szolgáló szempontoknak előzetesen megállapítottaknak, objektíveknek és átláthatóknak kell lenniük, elkerülendő, hogy az ellentételezés a kedvezményezett vállalkozás versenytársaival szembeni előnyben részesítésére alkalmas gazdasági előny legyen. A felperesek szerint az ellentételezés szigorú, átlátható, objektív és előre megállapított szempontok alapján történő meghatározása lényeges garanciát jelent a kedvezményezett vállalkozás versenytársai számára ahhoz, hogy jobban tervezhessék a kereskedelmi döntéseiket azon ellentételezés jelentőségének ismeretében, amelyben a versenytársuk részesül (a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítélet 59. pontja).
- 113 A felperesek azt állítják, hogy a jelen esetben az állítólagos ÁGÉSZ-kötelezettségek ellentételezésének kiszámításához az objektív szempontok hiánya miatt e második feltétel sem teljesül. A felperesek szerint a RES-kifizetések meghatározása érdekében elfogadott szempontok nem objektívak, és nem átláthatóak, továbbá a HIA és az egészségügyi miniszter széles mérlegelési jogkörének gyakorlásától függenek.

- 114 Először is, a HIA széles mérlegelési jogkörrel bír az MEB-biztosítók között az ún. „piackiegyenlítő százalék” formula alapján meglévő, a RES-kifizetések összegét befolyásoló kockázatkülönbség meghatározására vonatkozóan. E százalékot először is minden egyes MEB-biztosítónak a biztosítottai életkora és neme szerinti profilja függvényében kell meghatározni, amelyet a HIA kiigazíthat olyan mértékben, amennyiben e biztosítottak ténylegesen kezelési szolgáltatásokat vesznek igénybe (a RES 10. cikke, RES-útmutató 14. o.). Az egészségi állapot súlyozott tényezőjét a RES-ben olyan százalékként határozzák meg, amelyet a HIA „időről időre állapíthat meg” (a RES II. mellékletének 1. pontja), és amely 0%-tól 50%-ig terjedhet. Továbbá a Bizottság kifejezetten elismerte, hogy a HIA „jogosult eldönteni, hogy az előírt szempontok határain belül milyen mértékben veszi figyelembe e tényezőt, feltéve hogy a HIA megállapította, hogy azt az [MEB]-biztosítók közötti kockázatprofil-különbségekre vonatkozó körülmények indokolják, és ez a biztosítótársaságok általános érdekében áll”.
- 115 Másodszor, a HIA köteles e kockázatkülönbséget közölni az egészségügyi miniszterrel, miközben diszkrecionális jogkörében javaslatot tehet a kockázatkiegyenlítés megkezdésére abban az esetben, ha e különbség 2% és 10% közötti (a RES 10. cikkének (4) bekezdése), amely diszkrecionális jogkört a Bizottság is kifejezetten elismerte. Harmadszor, az egészségügyi miniszter mérlegelési jogkörrel rendelkezik a HIA 2% és 10% közötti kockázatkülönbségen alapuló ilyen javaslatának elfogadása tekintetében. Még ha a kockázatkülönbség több is 10%-nál, és ha főszabály szerint meg kell is kezdeni a kockázatkiegyenlítést, az egészségügyi miniszter még mindig gyakorolhatja a diszkrecionális jogkörét, megvizsgálva, hogy alapos okok indokolják-e a kockázatkiegyenlítés megkezdésétől való eltekintést (a RES 10. cikkének (6) és (7) bekezdése). Negyedszer, a RES megkezdéséről szóló határozat esetén a RES-kifizetések megkezdése napjának meghatározása szintén az egészségügyi miniszter diszkrecionális döntési jogkörébe tartozik (a RES 13. cikke). Ötödször, a RES-kifizetések kiszámítását diszkrecionálisan a HIA végzi a biztosítók kiegészítő jelentése alapján, figyelemmel a kockázatkülönbségre vagy adott esetben az egészségi állapot súlyozott faktorának alkalmazását követően megállapított „piackiegyenlítő százalékra”.

116 A felperesek az előzőekből arra következtetnek, hogy a RES megkezdésének és az elvégzendő RES-kifizetések összegének megállapítása nem a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel értelmében vett objektív és átlátható tényezőkön alapszik, hanem nagymértékben az ír hatóságok mérlegelési mozgásterétől függ. Ezt erősíti meg a HIA által 2003 óta elfogadott három jelentés is, amelyekben 3% és 10% közötti kockázatkülönbségeket állapított meg, és arra a következtetésre jutott, hogy nem léteztek a piac múltbeli vagy közelgő ingadozását igazoló bizonyítékok. A felperesek előtt ismeretlen okok miatt a harmadik jelentés mégis javasolta a RES-kifizetések megkezdését. Írország és a VHI véleményével ellentétben az objektivitás és az átláthatóság ezen hiányát nem palástolhatja azon tény, hogy a RES működési szempontjait „egyértelműen megállapították”, és előre közzétették, tekintettel arra, hogy e szempontok maguk is számos diszkrecionális feltételt foglalnak magukban. Ugyanakkor a HIA és az egészségügyi miniszter a piaci egyensúly hiányára vonatkozó objektív feltételek hiányában más körülményekre alapozhatnák a megállapításaikat, amit a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel pontosan el akart kerülni.

4) Az ellentételezés szigorú szükségességére vonatkozó harmadik feltételről

117 A felperesek emlékeztetnek a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételre (92. pont), amely szerint az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettség teljesítéséhez egészben vagy részben szükséges költségeket, figyelemmel az ahhoz kapcsolódó bevételekre és a kötelezettségek teljesítéséből eredő méltányos nyereségre. A felperesek véleménye szerint e feltétel megköveteli, hogy az ellentételezés szigorúan a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez legyen szükséges (a fenti 96. pontban hivatkozott Jacobs főtanácsnok GEMO-ítéletre vonatkozó indítványának 119. pontja). Ez mindenképpen a releváns ÁGÉSZ-kötelezettségek meghatározását, e kötelezettségek saját költségeinek, az állandó és változó költségeknek az általános kiadások ÁGÉSZ-kötelezettségekbe való megfelelő betudásával történő meghatározását, a kedvezményezett vállalkozás által az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítésével nyert bevételek meghatározását,

az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséből folyó méltányos nyereség meghatározását, és végül annak biztosítását vonja maga után, hogy a támogatásból eredő nyereség – figyelemmel a releváns bevételekre és a méltányos nyereségre – nem haladja meg az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek betudható járulékos költségeket.

118 A felperesek úgy vélik, hogy ezen, az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében vett arányosság elvével egyenértékű feltétel sem teljesül a jelen esetben. Egyrészt a Bizottság nem vizsgálta meg a fenti 117. pontban említett releváns körülményeket, amely mulasztások téves jogalkalmazásnak és a megtámadott határozat indokolását érintő, az arányosság követelményének alkalmazására vonatkozó hibának minősülnek. Másrészt, tekintettel a Bizottságnak az EK 87. cikk alkalmazására vonatkozó diszkrecionális jogköre hiányára, az alperes nem hivatkozhat jogszerűen az Elsőfokú Bíróság T-125/96. és T-152/96. sz., Boehringer kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1999. december 1-jén hozott ítéletére (EBHT 1999., II-3427. o.), amely a közösségi jogalkotónak a közös agrárpolitika terén gyakorolt diszkrecionális jogköre korlátozott ellenőrzésére vonatkozik.

119 Mindenesetre, még ha a Bizottság végzett is ilyen vizsgálatot, a RES lényegében három okból nem felelne meg a szigorú szükségesség feltételének.

120 Először is, feltételezve akár, hogy a MEB-kötelezettségek – legalábbis részben – ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősülhetnek, nem teremtenek pénzügyi terhet a MEB-biztosítók számára – beleértve a VHI-t is. A felperesek szerint – amint az kiderül a NERA-tanácsadónak a keresetlevél mellékleteként benyújtott jelentése 3. részéből – a MEB-kötelezettségek nem gátolják meg, hogy a MEB-biztosítók különösen kereskedelmi intézkedésekkel megvédjék a nyereségességüket. Így védekezhetnek a „rossz” kockázatokkal szemben a 65 évesnél idősebb új biztosítottak visszatartásával vagy a beteg személyek számára hosszú várakozási idő előírásával. A MEB-biztosítók módosíthatnák a szerződési feltételeket, és differenciálhatnák

a díjakat azon különböző kockázatok figyelembevétele érdekében, amelyeket vállalniuk kell a MEB-kötelezettségek alapján. Következésképpen a biztosított kockázat alapján feloszthatnák a piacot, és a „rossz” kockázatokkal összefüggő nagyobb költségeket magasabb díjakkal állíthatnák szembe.

121 Másodszor, még ha feltételezzük is, hogy a MEB-kötelezettségek költségeket vonnak maguk után, a RES nem képes azokat kiegyenlíteni. A RES-kifizetések egyáltalán nem függenek össze a MEB-kötelezettségekkel, és az azok által esetlegesen előidézett költségekkel, hanem a MEB-biztosítók között „a piackiegyenlítő százalékban” mért kockázatkülönbség alapján kerülnek kiszámításra. Ugyanakkor e kockázatkülönbség megállapítása nem függ a MEB-kötelezettségek által okozott és a RES által ellentételezni kívánt költségek kiszámításától sem. Az ilyen gyakorlat többek között az említett költségeknek az egyéb tevékenységekből eredő költségektől való megkülönböztetését és azok számszerűsítését, valamint a releváns jövedelmek összemérését és a méltányos nyereség kiszámítását jelentené. A felperesek pontosítják, hogy az alperes ellenkérelmében kifejtett érvelés megerősíti, hogy a RES valójában a MEB-szolgáltatások mint olyanok nyújtásának költségét kívánta ellentételezni. Ugyanakkor a megtámadott határozat alapján utóbbiak semmiképpen nem minősülnek ÁGÉSZ-nek. A MEB-kötelezettségek és az egyes MEB-biztosítók költségei közötti absztrakt viszony nem elegendő, és nem tesz eleget a RES-nek a MEB-kötelezettségek által kiváltott (egyértelműen számszerűsített) esetleges költségekre történő szigorú korlátozására vonatkozó követelménynek. Végül Írország azon érve, amely szerint a MEB-kötelezettségekkel összefüggő sajátos pénzügyi teher „a közös piaci díjszabás és a biztosító megtérítési kérelmeivel kapcsolatos költség közötti eltérésből” áll, nem helytálló, figyelembe véve többek között a megtérítési kérelmek rendezésével felmerült tényleges költségekkel való összefüggés hiányát.

122 Harmadszor, a RES már jellegénél fogva sem alkalmas arra, hogy kompenzálja a MEB-biztosítók „rossz” kockázatait. Ellenkezőleg, amint a NERA-jelentés 4.2 részében kifejtésre került, a RES nem veszi figyelembe a MEB-biztosító díjait és jövedelmét. Így járva el a RES figyelmen kívül hagyja, hogy a magas kockázatú ügyfelek kiegészítő megtérítési kérelmeinek költségeit a magasabb díjak ellentételezik. Ugyanakkor, e jövedelmek figyelembevételének hiányában nem lehet megítélni, hogy a „rossz” kockázatokból ered-e az MEB-biztosító nettó pénzügyi terhe, amelyet kompenzálni kellett.

5) A valamely hatékony vállalkozással való összehasonlításra vonatkozó negyedik feltételről

123 Végül a felperesek felidézik a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (93. pont) megállapított negyedik feltételt, amely szerint ha a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésével megbízott vállalkozás kiválasztása a konkrét esetben nem közbeszerzési eljárás keretében történik – amely lehetővé tenné azon pályázó kiválasztását, aki e szolgáltatásokat legkisebb költségen tudja nyújtani a közösség számára –, a szükséges ellentételezés mértékét olyan költségelemzés alapján kell megállapítani, amelyet egy átlagos, jól vezetett és megfelelően felszerelt vállalkozásnál a szükséges közszolgáltatási követelményeket kielégítésénél – ezen kötelezettségek teljesítése során – felmerülnének, figyelemmel az azzal kapcsolatos bevételekre és az e kötelezettségek teljesítéséből eredő méltányos nyereségre. A felperesek megállapítják, hogy a feltétel lényegében azzal jár, hogy közbeszerzési eljárás hiányában az ellentételezés szintjét a fenti 117. pontban megállapított szempontok szerint egy adott vállalkozás szubjektív költségeire való hivatkozás helyett arra hivatkozással kell megállapítani, amit valamely hatékony (hipotetikus) vállalkozás megkívánt volna. Továbbá a kedvezményezett vállalkozásra vonatkozó számszerűsítési műveletet az ágazatban más vállalkozások költségeivel és nyereségeivel vagy a versenykörülmények között ésszerűen várható költségekkel és nyereségekkel történő összehasonlításnak kell kísérnie. Mivel a Bizottság jogosan állapította meg a 2005. május 3-i határozatában, hogy nem emel kifogást a holland hatóságok által az egészségbiztosítási ágazatban bevezetett kockázatkiegyenlítési és a tartalékok visszatartására vonatkozó rendszerrel szemben, az ellentételezést valamely hatékony piaci szereplő rendkívüli költségeire kell korlátozni a díjak figyelembevételével (az N 541/04. és N 542/04. számú állami támogatásokra vonatkozó, 2005. május 3-i bizottsági határozat – Hollandia – Kockázatkiegyenlítési rendszer és a tartalékok visszatartása, HL 2005. C 324., 28. o.; a továbbiakban: a holland RES-re vonatkozó határozat).

124 A felperesek azt állítják, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítélet negyedik feltétele nem teljesül a jelen esetben, mivel nem végezték el a valamely hatékony vállalkozással való összehasonlítást. A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság meg sem vizsgálta azt a kérdést, hogy a VHI-nek a MEB-kötelezettségek betartásából

eredő esetleges költségei hasonlóak voltak-e ahhoz, amelyeket valamely hatékony piaci szereplőnek kellett volna viselnie. A felperesek megjegyzik, hogy a kockázat-különbség megbecsléséhez a RES sem hivatkozási pontot nem ír elő a hatékonyság megítéléséhez, sem mechanizmust az árak, valamint a szerződések szerkezete és a MEB-biztosítók kockázatkezelési gyakorlatának valamely hatékony piaci szereplővel való összehasonlítása érdekében. Hozzáteszik, hogy a Bizottság a holland RES-re vonatkozó határozatban pontosan azt a tényt említette, hogy a kifizetett ellentételezések nem teljesítették a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltételt.

ii) Az alperes érvei

- ¹²⁵ Az alperes előzetesen megjegyzi, hogy a megtámadott határozat először is az elfogadása időpontjában létező ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, nevezetesen a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ítéletre, amikor arra következtet, hogy a RES nem jelent állami támogatást. Az említett határozat elfogadása óta azonban a Bíróság a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben finomított a Ferring-ítéletben megfogalmazott feltételeken. Az alperes szerint azonban az Altmark-ítélet hatásai nem meghatározóak a jelen eljárásra nézve, mivel a megtámadott határozat az EK 86. cikk (2) bekezdésére is támaszkodik annak kijelentése érdekében, hogy még ha a RES állami támogatásnak minősül is, akkor is összeegyeztethető a közös piaccal. Az alperes megállapítja, hogy ezen okból az EK 86. cikk (2) bekezdésére összpontosítja az érvelését, ily módon nem terjeszt elő érvet az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított érvet illetően.

iii) Írország és a VHI érvei

- ¹²⁶ Írország azt állítja, hogy a Bíróság érvelése a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben lényegében megegyezik azzal, amelyet a 240/83. sz. ADBHU-ügyben 1985.

február 7-én hozott ítélet (EBHT 1985., 531. o.) 3. és 18. pontjában, valamint a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ítéletben (27. pont) követett. Továbbá Írország és a VHI azon a véleményen vannak, hogy a felperesek állításával ellentétben a RES, valamint a Bizottság álláspontja a megtámadott határozatban e tekintetben megfelel a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítélet által támasztott minden feltételnek.

iv) A Holland Királyság érvei

¹²⁷ Az alpereshez hasonlóan a Holland Királyság megjegyzi, hogy a jelen ügy lényegében az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik, és hogy ezért e rendelkezés, valamint különösen az ÁGÉSZ fogalmának és a valamely vállalkozásra való alkalmazása feltételeinek értelmezésére kívánja korlátozni a beavatkozását.

b) Az EK 86. cikk (2) bekezdésének téves alkalmazására alapított érvről

i) A felperesek érvei

1) Előzetes észrevétel

¹²⁸ A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság azon álláspontja, amely szerint a RES esetleges támogatási elemei az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján mindenképpen összeegyeztethetőnek tekinthetők a közös piaccal, nem talál visszhangra a megtámadott határozat rendelkező részében, és nem támasztja alá megfelelő indokolás sem az

említett határozatban. Továbbá, e megállapítás jogilag nyilvánvalóan téves. A felperesek szerint a RES és az azzal összefüggő MEB-kötelezettségek nem tesznek eleget e rendelkezés követelményeinek.

2) Az ÁGÉSZ-kötelezettségek hiányáról

¹²⁹ Először is, a felperesek szerint, amint azzal az első jogalappal összefüggésben (lásd a fenti 95–100. pontot) érvelnek, a MEB-kötelezettségek nem tesznek eleget azon objektív és szigorú feltételeknek, amelyeknek az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek meg kell felelniük az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján, és amelyeknek a vizsgálatát jogellenesen ruházta át a Bizottság az ír hatóságokra.

3) Az ÁGÉSZ-feladatra feljogosító jogi aktus hiányáról

¹³⁰ Másodszor, a felperesek szerint az EK 86. cikk (2) bekezdése megköveteli, hogy a vállalkozásokat valamely ÁGÉSZ igazgatásával „bízzák meg”, amely a hatóságok által a szóban forgó szolgáltatás nyújtására vonatkozó kötelezettséget jelent. Ugyanakkor, amint a Bizottság elismeri a saját döntéshozatali gyakorlatában, e szolgáltatásnyújtás pusztá engedélyezése nem lenne elég (az [EK 82. cikk] alkalmazására vonatkozó eljárásban hozott 1981. október 29-i 81/1030/EGK bizottsági határozat, IV/29.839 – GVL, HL L 370., 49. o., 66. pont; a 97/606 határozat 14. pontja, valamint a holland RES-re vonatkozó határozat). E feltétel ugyanis különösen a szóban forgó ÁGÉSZ egyetemes jellegére van figyelemmel, amelynek nyújtását nem lehet egyszerűen az egyedüli piaci erőkre hagyni. A jelen esetben azonban a VHI-nak a P-terv kínálására vonatkozóan előírt követelmény kivételével nem létezik MEB-kötelezettséggel összefüggő, az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében vett valódi, kötelező jellegű egyetemes szolgáltatási feladat, hanem kizárólag bizonyos szolgáltatások bizonyos

jogszabályi kötelezettségek betartása melletti nyújtása tekintetében érintett piaci szereplőknek adott engedély. E tekintetben a Holland Királyság azon kísérlete, hogy az ÁGÉSZ-feladattal való megbízás fennállására vonatkozó vizsgálat hiányát a megtámadott határozatban a jelen eljárásban pótolja, bukásra van ítélve. Különösen jogilag megalapozatlan a Holland Királyság azon feltevése, amely szerint a valamely ÁGÉSZ-feladat teljesítésére vonatkozó kifejezett kötelezettség nem szükséges akkor, ha több vállalkozást bízna meg az említett feladattal, elég, ha létezik engedélyezési vagy ellenőrzési rendszer. A felperesek véleménye szerint ellenben az EK 86. cikk (2) bekezdésének tiszteletben tartása szükségképpen az ÁGÉSZ-feladat hivatalos aktussal történő megbízását feltételezi, amely a jelen esetben hibás aktus. A felperesek e tekintetben az EK 86. cikk (2) bekezdése rendelkezéseinek az ÁGÉSZ-igazgatással megbízott egyes vállalkozások részére közszolgáltatási ellentételezések formájában nyújtott állami támogatásokra történő alkalmazásáról szóló bizottsági határozattervezetre, a közszolgáltatási ellentételezések formájában nyújtott állami támogatásokról szóló közösségi keretszabály-tervezetre és a holland RES-re vonatkozó határozatra (4.2.1. pont) hivatkoznak.

4) A RES szükségességének és arányos jellegének hiányáról

Előzetes észrevételek

- ¹³¹ Harmadszor, a felperesek szerint az EK 86. cikk (2) bekezdésére tekintettel az EK-Szerződés versenyjogi szabályainak alkalmazása akadályát kell, hogy képezze azon ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítésének, amelyekkel a vállalkozást megbízták. Valamely vállalkozás számára különleges jogok biztosítása vagy pénzügyi segítségnyújtás esetén az ítélkezési gyakorlat megköveteli, hogy ezen intézkedések lehetővé tegyék a kérdéses vállalkozás gazdaságilag elfogadható feltételek közötti működését (a Bíróság C-320/91. sz. Corbeau-ügyben 1993. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-2533. o.] 14–16. pontja; a C-115/97–C-117/97. sz., Brentjens' egyesített ügyekben 1999. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 1999., I-6025. o.] 107. pontja, valamint a C-147/97. és C-148/97. sz., Deutsche Post egyesített ügyekben 2000. február 10-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-825. o.] 49. pontja; Stix-Hackl főtanácsnoknak a Bíróság C-34/01–C-38/01. sz. Enirisorse-ügyre vonatkozó indítványa

[2003. november 27-én hozott ítélet, EBHT 2003., I-14243., I-14247. o.] 102. pontja és 76. lábjegyzete). Ez azt jelenti, hogy mind a szükségesség, mind az arányosság követelményének teljesülnie kell valamely ÁGÉSZ szolgáltatás gazdaságilag kifizetődő nyújtása tekintetében, amely nem jelenti azt, hogy azzal az ÁGÉSZ-szel megbízott vállalkozás – mint olyan – védelmét célozzák (a 90/388/EGK és 96/2/EK irányelvnek a távközlési piacokon történő teljes verseny megvalósítására vonatkozó végrehajtása érdekében Portugália számára további határidő biztosítására vonatkozó, 1997. február 12-i 97/310/EK bizottsági határozat [HL L 133., 19. o.] 10. pontja; a Bíróság 258/78. sz., Nungesser kontra Bizottság ügyben 1982. június 8-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 2015. o.] 8. és 9. pontja). Ezen arányossági követelmény továbbá hasonló, sőt azonos a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben ÁGÉSZ-kötelezettségek ellentételezésére megfogalmazott harmadik feltétel értelmében vett szigorú szükségesség feltételével, amennyiben előírja a támogatásnak a szóban forgó egyetemes szolgáltatás nyújtásával kapcsolatosan esetleg felmerülő veszteségek ellentételezéséhez szükséges összegre történő korlátozását (a Bíróság C-340/99. sz., TNT Traco ügyben 2001. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-4109. o.] 57. és 58. pontja).

A RES szükségességének hiányáról

- 132 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság nem bizonyította be a RES szükségességét. E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozat indokolását érintő, valamint ténybeli hibákat követett el.
- 133 Egyrészt a megtámadott határozat indokolását érintő hibákat illetően a Bizottság tévesen gondolta azt, hogy a RES szükséges volt a közös díjszabás, az élethosszig tartó biztosítási védelem és a nyílt csatlakozás elve alkalmazásának biztosítása érdekében. E megállapításnak ellentmondanak a magában a megtámadott határozatban ismertetett tények, amely megállapítja, hogy a szóban forgó piacon annak liberalizálása és a BUPA Ireland belépése óta nem fordultak elő bizonytalansági problémák. E tekintetben a kockázatok kiválasztása veszélyének egyedüli lehetősége – amely veszély tisztán teoretikus, spekulatív, távoli, és amely nem mérhető gazdasági tények alapján – semmiképpen nem elég az ilyen bizonytalanság bizonyításához.

134 Másrészt a ténybeli hibákat illetően a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság az ilyen kockázatszelekció lehetőségeit és következményeit nyilvánvalóan tévesen ítélte meg. Ellentétben az ír hatóságoknak a megtámadott határozat 31. pontjában felidézett álláspontjával, a MEB-biztosítók nem kényszerülnek arra, hogy ténylegesen kiválogassák a „jó” kockázatokat, és kizárják a „rossz” kockázatokat. Ellenkezőleg: tekintettel arra, hogy e biztosítók különböző díjak ellenében nyújtják a szolgáltatások választékát, és mivel a szerződési feltételeiket a biztosított kockázat függvényében módosíthatják, függetlenül a kockázati profiluktól, a díjak emelésével vagy differenciált védelemmel ellentételezhetik a legmagasabb kockázatokat. Ezért nem nyerhető pénzügyi előny a csökkentett kockázatot jelentő biztosított portfólióból a magas kockázatú biztosított portfólióhoz képest. Ugyanígy, ellentétben a Bizottságnak a megtámadott határozat 50. pontjában tett megállapításával, nem áll fenn a kockázatoknak a biztosítottak MEB-biztosító váltására vonatkozó állítólagosan megnövekedett hajlandóságából fakadó passzív kiválogatása sem. E tekintetben a megtámadott határozatban nem részletezett hét gazdasági tanulmányra – amelyekről a felperesek csak későn szereztek tudomást – vonatkozó hivatkozás nem elég a Bizottság következtetéseinek megerősítéséhez, és utóbbi nem tudta azokat jobban alátámasztani az ellenkérelmében sem. E tanulmányok közül csak egy – a svájci piacra vonatkozó, így nem releváns – tanulmány szólt a fogyasztók azon szándékáról, hogy MEB-biztosítót váltanak, és a Bizottság nem vett figyelembe egy, az ír piacra vonatkozó releváns tanulmányt (The Private Health Insurance Market in Ireland, 2003. március, az Amárach Consulting által a HIA részére készített tanulmány, a továbbiakban: Amárach-jelentés), a felperesek által a közigazgatási eljárás során hivatkozott tanulmány, amely szerint a 18 és 34 év közötti biztosítottak kevésbé hajlamosak MEB-biztosítót váltani, mint a 35 és 64 év közötti személyek.

135 Ezzel összefüggésben a felperesek vitatják azon feltevést, amely szerint a BUPA Ireland és a VHI között a biztosítottak korára vonatkozóan fennálló kockázati profil aszimmetria a kockázatok kiválogatásával magyarázható. E különbségek két másik tényezőtől erednek, nevezetesen egyrészt a biztosítottak tétlenségéből és MEB-biztosító-váltásra irányuló szándékuk erős hiányából, másrészt pedig a VHI árrögzítési stratégiájából. Az első tényezőt illetően a felperesek bebizonyították a közigazgatási eljárás során, hogy a biztosítottak MEB-biztosító-váltásra való ösztönzése érdekében a MEB-szolgáltatásokat nagyon jelentős árkülönbséggel kell kínálni, a piacra újonnan belépőnek szükségképpen az „új” ügyfeleket kell megcélözni, akik magától értetődően a legfiatalabbak. Ami a második tényezőt illeti, a felperesek arra

hivatkoznak, hogy a VHI által a magas kockázatot jelentő egyéneknek kínált díjszintek nem fedezik az átlagos kárigényeket. E tekintetben ugyanis a VHI veszteséges ügyleteket kötne, és így a BUPA Ireland nem tudna versenyezni vele az általában véve idős ügyfelek vonatkozásában.

136 Egyébként a Bizottság tévesen következtetett kizárólag a kockázati profilok aszimmetriája alapján – ténybeli és releváns gazdasági bizonyítékok nélkül – a piac esetleges bizonytalanságára. Ugyanakkor mind a VHI, mind a BUPA Ireland teljes mértékben képes vonzani a csökkentett kockázatot jelentő fiatal ügyfeleket, és ezt ténylegesen meg is teszik. A felperesek ugyanis úgy vélik, hogy a VHI-hoz csatlakozó ügyfelek átlagéletkora alacsonyabb a BUPA Ireland-hez csatlakozó ügyfelek átlagéletkoránál. Továbbá, valamely ügyfél egyik MEB-biztosítóról a másikra való váltásával járó magas költségeknek stabilizáló hatásuk van, ami ellentmond a Bizottság által képviselt „végzetes spirál” feltevésnek. Ami ellenben a RES-t illeti, az jelentősen befolyásolhatja az ír MEB-piac stabilitását, mivel következménye a díjaknak a fiatal ügyfelek tekintetében való emelése, a BUPA Ireland e piacról való kirekesztése és a piacralépés előtti akadályok növekedése. Továbbá, az alperes által az ellenkérelmében előadott – de a megtámadott határozatban már nem említett – azon érvelés, amely szerint a VHI fizetőképességi mutatói messze nem voltak kielégítőek, és a pénzügyi helyzetének további romlása nem volt elfogadható, tisztán spekulatív, nem támasztják alá bizonyítékok, sőt annak a megtámadott határozat is ellentmond, mivel utóbbi a piac bizonytalanságának múltbeli hiányára következtet. A felperesek hozzátesszik, hogy a szóban forgó piac közelgő és jövőbeli bizonytalanságának hiányát kifejezetten megerősíti a HIA által 2003 óta benyújtott három jelentés (lásd a fenti 116. pontot), amelyek közül mindegyik a releváns bizonyítékok hiányára következtetett. Az Írország által e tekintetben előadott ellentétes érvek csak spekulatívak, illetve nem relevánsak, mivel más országok egészségbiztosítási rendszereivel függnek össze. Mindenesetre ezen új érvek nem elegendők a RES igazolásához, tekintettel arra, hogy az EK 86. cikk (2) bekezdése az ÁGÉSZ – mint olyan – megőrzésére vonatkozik, és nem a sajátos vállalkozásokra (a fenti 99. pontban hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 43. pontja).

A RES arányos jellegének hiányáról

137 A felperesek továbbá azt állítják, hogy a Bizottság tévesen következtetett a RES arányosságára az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján. A Bizottság nem bizonyította, hogy a RES-kifizetések nem haladják meg a VHI-nek a MEB-kötelezettségei alapján viselt költségei megtérítéséhez szükséges összeget.

138 E tekintetben a Bizottság által előadott öt érv nem releváns. Először is, a RES elindításához megkövetelt 2%-os kockázatkülönbségnek nincs gyakorlati hatása, figyelemmel azon tényre, hogy a kockázati profilt az életkor és a nem alapján számítják ki, valamint hogy a BUPA Ireland szükségszerűen fiatalabb életkorprofillal rendelkezik, mint a VHI, így e küszöböt elkerülhetetlenül túllépi. Másodsor, a Bizottság azon állítása, amely szerint a biztosítottak javára történt valamennyi kifizetés, többek között a „luxusellátások” nincsenek kiegyenlítve, nyilvánvalóan pontatlan. Ellenben a „maximálisan kiegyenlített kifizetésekre” vonatkozó rendeletek főszabály szerint lefednek minden MEB-kötvényt, a legmagasabb szintű megtérítési kérelmekre vonatkozó kivétellel. Harmadsor, ellentétben a Bizottság azon állításával, amely szerint a RES a megtérítési kérelmek átlagköltségét veszi figyelembe, így téve lehetővé a MEB-biztosítóknak saját hatékonyságuk előnyeinek kihasználását, a saját tényleges költségek figyelembevétele jelentősebb kifizetésekre adna lehetőséget a legmagasabb költségű MEB-biztosítók javára, és következésképpen arra ösztönözné őket, hogy ne legyenek hatékonyak. Így ellentétben a VHI állításával, a RES lehetővé teszi azon költségek kompenzálását, amelyeket nem visel valamely hatékony MEB-biztosító. Negyedszer, a Bizottság tévesen hivatkozott az egészségi állapot súlyozott faktorának 50%-ra való korlátozására, holott az nem függ össze sem a MEB-kötelezettségekkel, sem a RES igazolásával. Továbbá, e súlyozás szintén a hatékonyság hiányát mozdítaná elő, inkább a tényleges költségek, mint valamely hatékony piaci szereplő költségei figyelembevétele miatt. Ötödször, ami a RES-nek az új belépőkre az ír MEB-piacon való tevékenységük első három évében történő alkalmazásának kizárását illeti, a felperesek úgy vélik, hogy nem lehet csökkenteni a RES e piaci szereplőkre gyakorolt rendkívül visszatartó hatását. Hatodsor, a holland RES-től eltérően a RES nem rendelkezik a túlzott ellentételezések elkerülésére irányuló korrekciós mechanizmusról.

139 Végül, a tárgyaláson a felperesek hozzáfűzték, hogy ellentétben az alperes és Írország állításával, a támogatásban részesülő piaci szereplő hatékonyságára vonatkozó feltételt kellene alkalmazni az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében az arányos jelleg vizsgálatának keretében, ugyanúgy, mint a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megfogalmazott, az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett támogatás fennállására vonatkozó negyedik feltétel elemzése keretében. Egyrészt a hatékonyság ezen értékelése együtt jár az EK 86. cikk (2) bekezdésében is előírt arányossági feltétel értékelésével, amely megköveteli, hogy az ellentételezést a valamely hatékony piaci szereplő szempontjából szükséges mértékre kell korlátozni. Másrészt e követelmény azon ítélkezési gyakorlatból következik, amely szerint az EK 86. cikk (2) bekezdése nem vonatkozik a sajátos piaci szereplők védelmére. Egyébként a hatékonyság feltétele ezzel összefüggésben történő figyelembevételének hiánya szemben áll az olyan belső piac elvével, ahol torzításmentes verseny folyik, és következésképpen a közösségi érdekekkel. A RES-kifizetések kiszámolásának keretében a „nulla összegű korrekciós tényező” (zero sum adjustment factor) figyelembevétele miatt a MEB-biztosítókra háruló esetleges hatékonyságbeli hiányosságokat illetően a felperesek azonban megállapították, hogy a kifogásuk nem vonatkozik e szempontra, és elismerték, hogy a RES-kifizetésekből potenciálisan érintett összegek elhanyagolhatók. Végül a felperesek azt is kijelentették a tárgyaláson, hogy a túlzott fogyasztással összefüggő esetleges hatékonyságbeli hiányosságokat, illetve azon tényt, hogy valamely MEB-biztosító arra ösztönözheti a biztosítottakat, hogy orvosi szempontból felesleges kezeléseket vessék alá magukat, és kérik az azzal kapcsolatos költségek megtérítését, nem vizsgálták meg sem a megtámadott határozat elfogadására vezető eljárás során, sem a jelen eljárásban, és hogy a kifogásuk a kedvezményezett MEB-biztosító valamely hatékony piaci szereplővel való összehasonlításának szükségességére összpontosult.

5) A kereskedelem fejlődésének befolyásolásáról

140 Végül a felperesek szerint az EK 86. cikk (2) bekezdése megköveteli, hogy a szerződés versenyszabályaitól való eltérés ne járjon olyan hatással, ami a Közösség érdekeivel ellentétes mértékben befolyásolja a kereskedelem fejlődését. Az ítélkezési gyakorlat (a fenti 68. pontban hivatkozott Danske Busvognmænd kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 96. pontja) által megállapított követelményekkel ellentétben azonban a megtámadott határozatban a Bizottság nem vizsgálta és nem bizonyította a kereskedelem fejlődésére gyakorolt kedvezőtlen hatások hiányát.

ii) Az alperes érvei

1) Előzetes észrevételek

¹⁴¹ Az alperes előzetesen azt állítja, hogy a megtámadott határozat rendelkező részében az EK 86. cikk (2) bekezdése említésének hiányára vonatkozó, a válaszban emelt kifogás elfogadhatatlan az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a alapján, és mindenképpen megalapozatlan, tehát el kell utasítani.

2) Az ÁGÉSZ-kötelezettségek meghatározására vonatkozó hatáskorról

¹⁴² Ami a MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknek való minősítése kérdését illeti, az alperes vitatja mindenekelőtt a felperesek azon feltevését, amely szerint a minősítés először is a közösségi intézmények hatáskörébe, valamint egy objektív és külön közösségi jogi fogalom értelmezése alá tartozik. A Bizottság döntéshozatali gyakorlatából ellenben az következik, hogy alapvetően a tagállamok feladata meghatározni, hogy mit tekintenek ÁGÉSZ-nek, és hogy a Bizottság ezen az alapon történő vizsgálata a nyilvánvaló hibák vizsgálatára korlátozódik.

¹⁴³ Az alperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat 44., 48. és 49. pontja tökéletesen megfelel e kiindulópontnak, és nem tartalmaz hibát.

3) A MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknek való minősítéséről

¹⁴⁴ Ami a MEB-kötelezettségek – EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett – ÁGÉSZ-kötelezettségeknek való minősítését illeti, az alperes megjegyzi, hogy a megtámadott

határozat a 44–46. pontban kifejt az e minősítés mellett szóló néhány megfontolást, mint például a tagállamoknak az ÁGÉSZ-ek kijelölésére biztosított mérlegelési mozgásteret elismerésére, az egészségbiztosításra vonatkozó jogszabályok korlátozott harmonizációjára és a tagállamoknak az EK 152. cikk alapján az egészségügyre vonatkozó hatáskörére vonatkozó megfontolást. E tekintetben hibásak a felperesek kifogásai, melyek először is azon tényen alapulnak, hogy a MEB-kötelezettségek valójában a MEB-biztosítók kereskedelmi tevékenységének szabályozására általános érdekből előírt egyszerű jogszabályi feltételek, másodsor a MEB-szolgáltatások minimális szintje és az e szolgáltatásokhoz megfizethető áron való szabad hozzáférés biztosításának hiányán, harmadszor pedig azon tényen alapulnak, hogy a MEB-szolgáltatások nem lépnek a társadalombiztosítás állami rendszerének a helyébe.

4) Az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek a MEB-biztosítók számára történő előírásáról

¹⁴⁵ Az alperes szerint a felperesek alaptalanul követelnek olyan szabályozást, amely MEB-szolgáltatások nyújtására kötelezi a VHI-t és a BUPA Ireland-et, holott az ítélkezési gyakorlat szerint elég lenne, hogy valamely piaci szereplő köteles legyen a részére adott koncesszióban előírt bizonyos feltételek betartására (a Bíróság C-159/94. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 1997. október 23-án hozott ítélete [EBHT 1997., I-5815. o.]). A jelen esetben az 1994 Health Insurance Act megköveteli, hogy a MEB-biztosítók bejegyeztessék magukat a cégjegyzékbe, és az e jegyzékből való törlés terhe mellett betartsák a MEB-kötelezettségeket. E helyzet hasonló lenne a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ítélet alapjául szolgáló helyzethez.

5) A RES szükségességéről

¹⁴⁶ A RES szükségességét illetően az alperes emlékeztet arra, hogy a tagállamok az ÁGÉSZ-szel való megbízásakor figyelembe vehetik a nemzeti politikájukra jellemző

sajátos célokat. Az ítélkezési gyakorlat (a fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ítélet 107–111. pontja) alapján a lényegi kérdés nem az, hogy a RES megfelel-e valamely abszolút szükségességi követelménynek, hanem inkább az, hogy a megtámadott határozat nyilvánvalóan tévesen állapítja-e meg, hogy a RES olyan értelemben szükséges, amennyiben a hiánya megakadályozná, hogy az ír MEB-piac gazdaságilag elfogadható feltételek között működjön. Ezért a RES szükségességét annak függvényében kellene értékelni, hogy mi az, ami gazdaságilag elfogadható, nem pedig az alapján, ami elengedhetetlennek bizonyul.

- 147 Az aktív kockázatszelekció veszélyét illetően az alperes lényegében azt állítja, hogy az olyan MEB-kötelezettségek betartása, mint a nyílt csatlakozás és a közös díjszabás, szükségképpen arra ösztönzi a MEB-biztosítókat, hogy aktívan szelektálják a kockázatokot, és csökkentsek a magas kockázatot jelentő biztosítottak számát. Továbbá az alperes pontosítja, hogy a megtámadott határozat nem azt állítja, hogy a felperesek ír MEB-piacra való belépésének következménye az említett piac elkerülhetetlen bizonytalansága, hanem a kockázatszelekció esetlegességének mint bizonytalansági tényezőnek a megállapításából indul ki. A fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ítéletre és azon szűk körű vizsgálat mértékére tekintettel, amelynek a gyakorlására az Elsőfokú Bíróságot a szükségességi feltételét illetően felkérték, ez elegendőnek tekintendő.

6) A RES arányos jellegéről

- 148 A RES-kifizetések összegének a felmerült költségekhez viszonyított arányos jellegét illetően az alperes megállapítja, hogy a felperesek feladata bizonyítani – amit nem tettek meg –, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegetlési hibát követett el, amikor úgy gondolta, hogy a RES arányos rendszert jelent (a fenti 118. pontban hivatkozott Boehringer kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 74. és azt követő pontjai). Figyelemmel a tagállamoknak mind valamely ÁGÉSZ meghatározása, mind az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett ÁGÉSZ-kötelezettségek ellentételezésének kiszámítási módja vonatkozásában hagyott diszkrecionális jogkörre, a felpereseknek bizonyítaniuk kellett volna, hogy a RES nyilvánvalóan aránytalan volt az ír MEB-piac gazdaságilag elfogadható feltételek mellett történő működését biztosító eszközként (Jacobs főtanácsnoknak az AOK-Bundesverband és társai ügyre vonatkozó, a fenti 108. pontban hivatkozott indítványának 95–101. pontja). Az ítélkezési

gyakorlatból következik ugyanis, hogy bár valamely tagállamnak, ha az EK 86. cikk (2) bekezdésére hivatkozik, „bizonyítania kell, hogy az e rendelkezés által előírt feltételek együttesen fennállnak; e bizonyítási teher nem terjedhet odáig, hogy e tagállamnak nemcsak azt kell bizonyítania, hogy milyen okok miatt kérdőjeleződne meg a szemében a kifogásolt intézkedések megszüntetése esetén azon általános gazdasági érdekű feladatok gazdaságilag elfogadható feltételek mellett való teljesítése, amelyekkel valamely vállalkozást megbízott, hanem ezt meghaladóan még azt is pozitív módon kellene bizonyítania, hogy semmilyen más elképzelhető – meghatározásánál fogva hipotetikus – intézkedés nem teheti lehetővé az említett feladatok ugyanilyen feltételek mellett történő teljesítésének biztosítását” (a fenti 99. pontban hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 58. pontja). Ugyanakkor a felperesek nem végeztek ilyen bizonyítást.

149 Az alperes ezért a jelen jogalap elutasítását kéri.

iii) Írország és a Holland Királyság érvei

150 Írország osztja a Bizottság által a jelen jogalap elutasításának alátámasztására kifejtett érvelést.

151 A Holland Királyság úgy véli, hogy a jelen esetben a MEB-kötelezettségek teljesítik azon feltételeket, amelyeknek az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében meg kell felelniük.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

a) Írország és a VHI első jogalapra vonatkozó érveinek elfogadhatóságáról

- 152 Először a felperesek azon érvelését kell megvizsgálni, amely szerint az eljárási szabályzat 116. cikke 3. §-a alapján Írország és a VHI által az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó első jogalappal szemben felhozott érvek elfogadhatatlanok.
- 153 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság alapokmánya 40. cikkének negyedik bekezdése alapján, mely ezen alapokmány 53. cikkére figyelemmel az Elsőfokú Bíróságra is alkalmazandó, a beavatkozási kérelem tárgya nem lehet más, mint a felek egyike kérelmeinek támogatása. Továbbá az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 116. cikkének 3. §-a szerint a beavatkozónak a jogvitát a beavatkozásakor fennálló állapotban kell elfogadnia. E rendelkezések ugyan nem zárják ki, hogy a beavatkozó az általa támogatott fél érveitől eltérő érveket adjon elő, de csak azzal a feltétellel, ha a jogvita keretét nem módosítja, és a beavatkozás célja ez utóbbi fél kérelmeinek támogatása marad (lásd az Elsőfokú Bíróság T-2/03. sz., Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben 2005. április 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1121. o.] 52. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-237/02. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2006. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-5131. o.] 40. pontját).
- 154 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az alperes valójában kifejezetten lemondott arról, hogy ellenérveket terjesszen elő az első jogalapra vonatkozóan. Az biztos, hogy egyrészt a felperesek által felhozott első jogalap továbbra is szervesen a jelen eljárás keretébe tartozik, másrészt pedig önmagában az alperes elállása attól, hogy e jogalapról nyilatkozzon, nem korlátozhatja e jogvita terjedelmét. Ezen elállás egyébként azon az érven alapul, hogy e jogalap nem releváns a jogvita eredményét tekintve, és korántsem jelenti az említett jogalap megalapozottságának elismerését. Ezenkívül a második jogalapra vonatkozó védekezése keretében az alperes lényegében a felperesek által az első jogalapjuk alátámasztására előadott érvelést vitatja,

amennyiben ezen érvelés mind az EK 86. cikk (2) bekezdésének, mind az EK 87. cikk (1) bekezdésének a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben pontosított alkalmazási feltételeire hivatkozik. Ilyen körülmények között a jelen esetben nincs szó a jogvita keretének korlátozásáról az első jogalap vonatkozásában, amely megtiltja a beavatkozóknak, hogy az alperes által hivatkozottakon kívül kiegészítő érveket hozzanak fel. Ugyanis Írország és a VHI teljesen tiszteletben tartják az első jogalap terjedelmét, azáltal hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletből eredő négy együttes feltétel fennállására vonatkozó érvekre hivatkoznak. Ugyanígy, ezen érvek nem érintik az alperesnek a jelen kereset teljes egészében való elutasítására vonatkozó kérelmeit, amely kérelmeket Írország és a VHI továbbra is fenntartanak.

155 Amennyiben azonban Írország az első jogalappal összefüggésben azzal kíván érvelni, hogy a RES nem foglal magában állami támogatást az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében állami források átruházásának hiánya miatt (a Bíróság C-379/98. sz. PreussenElektra-ügyben 2001. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2099. o.] 59–61. pontja), ezen érv nem fogadható el a Bíróság alapokmányának az eljárási szabályzat 116. cikke 3. §-ával együtt értelmezett 40. cikke negyedik bekezdése alapján. Bár az alperes nem nyilatkozik e kérdésről az írásbeli beadványaiban, ezen érv ellentmond a megtámadott határozat 39. pontjában tett megállapításnak, amely szerint a RES ténylegesen állami források átruházásával jár. Ráadásul az említett megállapítást a felperesek nem vitatták a keresetlevélben. Ugyanakkor az ellenkérelemmel együtt a keresetlevél határozza meg a jogvita keretét, amelyet a beavatkozóknak a beavatkozáskor fennálló állapotban kell elfogadniuk. Következésképpen Írország szóban forgó érve elfogadhatatlan, amennyiben módosítja a jogvita tárgyának terjedelmét a fenti 153. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Ezért el kell ismerni, hogy a felperesek és az alperes egybehangzó álláspontjának megfelelően a RES az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében állami források átruházásával járó rendszert jelent.

156 Az előző megfontolások összességéből következik, hogy az állami források átruházásának hiányára alapított érv kivételével Írországnak és a VHI-nek az első jogalpra vonatkozó érvei elfogadhatók.

b) Az Altmark-ítéletben megállapított feltételek elfogadhatóságáról

- 157 Emlékeztetni kell arra, hogy az első jogalap különösen a Bíróság által a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított feltételeken alapszik, amely ítélet kihirdetése későbbi a megtámadott határozat meghozatalánál, és amelynek ezért a Bizottság nem ismerhette a tartalmát a határozathozatala időpontjában. Ugyanis a megtámadott határozatban a Bizottság az állami támogatás jelen esetben való hiányának igazolása érdekében elsősorban a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítéletre támaszkodott (a megtámadott határozat 40. pontja).
- 158 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a Bíróság időben nem korlátozta a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben tett kijelentések hatályát. Az ilyen időbeli korlátozás hiányában az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmezéséből eredő ezen kijelentések ezért teljes mértékben alkalmazhatók a jelen ügy ténybeli és jogi helyzetére, ahogyan az a Bizottság előtt kifejezésre jutott a megtámadott határozat elfogadásakor.
- 159 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon értelmezés, amelyet a Bíróság valamely közösségi jogszabály kapcsán fejt ki az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés alapján, megmagyarázza és pontosítja e szabály hatályát és jelentését, amely szerint azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kellett volna. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabály alkalmazható, illetve azt alkalmazni kell a szóban forgó ítélet előtt keletkezett és létrejött jogviszonyokkal kapcsolatban. A Bíróság a közösségi jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján csak kivételesen korlátozhatja valamennyi érdekelt azon lehetőségét, hogy hivatkozzanak a Bíróság által értelmezett rendelkezésre a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok megkérdőjelezése céljából. Az ilyen korlátozásra kizárólag ugyanazon ítéletben kerülhet sor, amely a kért értelmezésről szól (lásd ebben az értelemben, analógia útján a Bíróság C-209/03. sz. Bidar-ügyben 2005. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-2119. o.] 66. és 67. pontját; a C-292/04. sz. Meilecke és társai ügyben 2007. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-1835. o.] 34–36. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a különösen a közösségi jog nemzeti bíróság általi

alkalmazásának kötelezettségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatból eredő ezen megállapítások értelemszerűen közösségi intézményekre is alkalmazandók, amikor a Bíróság későbbi értelmezésének tárgyát képező közösségi jogi rendelkezések alkalmazására kérik őket.

160 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat összeegyeztethető-e, és ha igen, mennyiben egyeztethető össze a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított feltételekkel, amelyek hatálya – amint azt a felperesek is elismerik – és az EK 86. cikk (2) bekezdése feltételeinek hatálya nagymértékben átfedik egymást. Tekintettel azonban a jelen esetben hivatkozott ÁGÉSZ-feladat különös jellegére, amely az ír MEB-piacon aktív piaci szereplők összességének tekintetében egy sor, a megtámadott határozatban ÁGÉSZ-kötelezettségeknek minősített kötelezettség betartására vonatkozó kötelezettségből áll, amelyek tekintetében a közösségi bíróságnak még nem kellett állást foglalnia, a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított feltételeket kell alkalmazni azon szellemnek és célnak megfelelően, amely a megállapításukat jellemezte, a jelen eset sajátosságainak megfelelő módon. A fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel szerint a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével kell megbízni, és ezeket a kötelezettségeket egyértelműen kell meghatározni.

c) Valamely ÁGÉSZ-feladat fennállásáról az Altmark-ítéletben megállapított első feltétel és az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében

i) Előzetes észrevétel

161 A fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel (89. pont) szerint a kedvezményezett vállalkozást ténylegesen közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével kell megbízni, és ezeket a kötelezettségeket egyértelműen kell meghatározni.

- 162 A felek nem vitatják, hogy az ebben az ítéletben említett közszolgáltatási kötelezettség fogalom megfelel a megtámadott határozatban leírt ÁGÉSZ fogalmának, és hogy nem különbözik az EK 86. cikk (2) bekezdésében említett fogalomtól.
- 163 Az első és második jogalap keretében a felperesek lényegében azzal érveltek, hogy az ÁGÉSZ fogalma szigorú és objektív jellegű közösségi jogi fogalom, amelynek a tiszteletben tartása a közösségi intézmények teljes ellenőrzése alá tartozik, ami nem ruházható át a nemzeti hatóságokra. Bár a tagállamoknak van bizonyos szabadságuk valamely ÁGÉSZ nyújtása biztosításának és szabályozásának módja tekintetében, az említett ÁGÉSZ meghatározása egy sor objektív feltételtől függ, mint például a szolgáltatás egyetemessége és kötelező jellege, amelynek a meglétét az intézményeknek kell ellenőrizniük. A jelen esetben viszont nem áll fenn bizonyos MEB-szolgáltatások nyújtására vonatkozóan a biztosítók számára előírt általános érdekű kötelezettség, sem feladat, és e szolgáltatások nem érhetők el az egész ír lakosság számára. A MEB-szolgáltatások választható jellegű, sőt „luxus” pénzügyi szolgáltatások, amelyek nem arra irányulnak, hogy a szociális biztonság állami rendszerének helyébe lépjenek. Továbbá, a megtámadott határozat ÁGÉSZ-ként csak a MEB-kötelezettségeket jelöli meg, de a MEB-szolgáltatásokat mint olyanokat nem. Ugyanakkor a MEB-kötelezettségek, hiába általános érdekből fogadták el azokat, csak a MEB-biztosítók tevékenységének gyakorlására és ellenőrzésére alkalmazandó általános jogszabályi kötelezettségek, ami az ítélkezési gyakorlat és a Bizottság döntéshozatali gyakorlata szerint nem elég ahhoz, hogy ÁGÉSZ-nek minősítsék azokat.
- 164 Az Írország, a Holland Királyság és a VHI által támogatott alperes azt állítja, hogy az ÁGÉSZ-ek meghatározása elsősorban a tagállamok hatáskörébe és diszkrecionális jogkörébe tartozik, és hogy az ellenőrzésük – amelynek gyakorlására a közösségi intézmények jogosultak – a nyilvánvaló mérlegelési hiba meglétének ellenőrzésére korlátozódik, ami a jelen esetben nem áll fenn. Az alperes és Írország azt állítják, hogy a MEB az Írország által követett szociális és egészségügyi politika – az EK 152. cikk alapján alapvetően a tagállamok hatáskörében fenntartott terület – jelentős eszközének minősül, valamint az egészségbiztosítás állami rendszerének fontos kiegészítője, anélkül hogy utóbbi helyébe lépne. A jelen esetben a felperesek állításával ellentétben a MEB-kötelezettségekkel kombinált MEB-szolgáltatások mint olyanok a megtámadott határozatban említett releváns ÁGÉSZ-eknek minősülnek.

Különösen a MEB-kötelezettségek – beleértve a nyílt csatlakozást és a közös díjszabást – biztosítják, hogy a MEB-szolgáltatások mindenki számára hozzáférhetőek legyenek. E tekintetben a felperesek véleményével ellentétben nem szükséges, hogy a MEB-szolgáltatásoknak szigorú értelemben egyetemes és kötelező jellege legyen, ingyenesek vagy gazdaságilag az ír lakosság egésze számára elérhetőek legyenek, és hogy a szociális biztonság állami rendszere helyettesítőjének minősüljenek. Továbbá, a Holland Királyság véleménye szerint az ÁGÉSZ dinamikus fogalmára tekintettel elég, hogy az állam bizonyos olyan követelményeket írjon elő az összes biztosító számára, mint például a MEB-kötelezettségek, amelyeknek a tiszteletben tartása engedélyezési és ellenőrzési rendszer alá tartozik, ahhoz hogy ÁGÉSZ-kötelezettségeknek lehessen minősíteni azokat. Ezért nem szükséges különleges vagy kizárólagos jog biztosítása valamely vállalkozás számára.

ii) Az ÁGÉSZ-feladat fogalmáról, valamint az ÁGÉSZ meghatározására és ellenőrzésére vonatkozó jogkörökről

¹⁶⁵ Meg kell állapítani, hogy a közösségi jogban és az EK-Szerződés versenyjogi szabályainak alkalmazása céljából nem létezik sem az ÁGÉSZ-feladat fogalmának egyértelmű és pontos jogszabályi meghatározása, sem azon feltételeket véglegesen rögzítő következetes jogi fogalom, amelyeknek együttesen fenn kell állniuk ahhoz, hogy valamely tagállam jogszerűen hivatkozhatson valamely ÁGÉSZ-feladat fennállására és védelmére vagy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel, vagy az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében.

¹⁶⁶ A szerződés értelmében vett valamely ÁGÉSZ-feladat jellegének és terjedelmének meghatározására vonatkozó hatáskört, valamint a közösségi intézmények által ebben az összefüggésben végzendő ellenőrzés mértékét illetően az általános érdekű szolgáltatásokról szóló bizottsági közlemény 22. pontjából (lásd a fenti 12. pontot)

és az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a tagállamoknak széles mérlegelési jogkörük van annak meghatározását illetően, hogy mit tekintenek ÁGÉSZ-nek, és hogy e szolgáltatások valamely tagállam általi meghatározását a Bizottság csak nyilvánvaló hiba esetén kérdőjelezheti meg (lásd az Elsőfokú Bíróság T-17/02. sz., Olsen kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2031. o.] 216. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

167 A tagállamnak az ÁGÉSZ-ek meghatározására vonatkozó ezen kiváltáságát megerősíti mind a külön a Közösségre ruházott hatáskör hiánya, mind a közösségi jog szerinti ÁGÉSZ-fogalom pontos és teljes meghatározásának hiánya. Ugyanis főszabály szerint a tagállamok feladata marad valamely ÁGÉSZ-feladat jellegének és terjedelmének meghatározása olyan sajátos intézkedési területeken, amelyek vagy nem tartoznak a Közösség hatáskörébe az EK 5. cikk első bekezdése értelmében, vagy csak korlátozott, illetve megosztott közösségi hatáskörön alapulnak e cikk második bekezdése értelmében. Ugyanakkor, amint az alperes és Írország érvelnek, az egészségügyi ágazat a tagállamok szinte kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ebben az ágazatban az EK 152. cikk (1) és (5) bekezdése alapján a Közösség csak jogilag nem kötelező lépéseket tehet a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások, illetve az orvosi ellátás szervezésére és nyújtására vonatkozó hatáskörének teljes mértékű tiszteletben tartásával. Ebből következik, hogy az ÁGÉSZ-kötelezettségek meghatározása ezzel összefüggésben elsősorban szintén a tagállamok hatáskörébe tartozik. E hatáskörmegosztás továbbá általános módon az EK 16. cikkben is tükröződik, amely szerint tekintettel az ÁGÉSZ-eknek az Unió közös értékrendjében elfoglalt helyére, valamint az Unió társadalmi és területi kohézióban játszott szerepére, a Közösség és a tagállamok saját hatáskörükben és a szerződés alkalmazási körén belül gondoskodnak arról, hogy ezek a szolgáltatások olyan elvek alapján és feltételek mellett működjenek, amelyek lehetővé teszik, hogy rendeltetésüknek megfeleljenek.

168 E tekintetben a felperesek nem hivatkozhatnak jogszerűen a fenti 100. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben 1985. március 20-án hozott ítéletre (30. pont) valamely ÁGÉSZ-feladat egészségügyi ágazatban való fennállásának a közösségi intézmények általi teljes és átfogó ellenőrzése szükségességének bizonyítása érdekében. Az említett ítéletből következik ugyanis, hogy az EK 86. cikk

(2) bekezdése alapján valamely tagállam eljárási jogosultsága, következésképpen az ÁGÉSZ-ek meghatározására vonatkozó jogköre nem korlátlan, és nem gyakorolható önkényesen egyedül azon célból, hogy egy adott ágazatot – mint például a távközlést – kivonjanak a versenyszabályok alkalmazása alól.

169 Következésképpen azon ellenőrzés, amelynek gyakorlására a közösségi intézménye jogosultak a tagállam azon diszkrecionális jogkörének gyakorlása tekintetében, amellyel ez utóbbi az ÁGÉSZ meghatározása terén rendelkezik, a nyilvánvaló mérlegelési hiba meglétének felkutatására korlátozódik. Ugyanakkor a megtámadott határozatban (44. pont) a Bizottság éppen ezt az ellenőrzést gyakorolta, amikor azt vizsgálta, hogy Írországnak az ÁGÉSZ-feladat meglétére, valamint a MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségekké történő minősítésére vonatkozó értékelése tartalmaz-e nyilvánvaló hibát.

170 Ezért a szóban forgó ÁGÉSZ-ek meghatározásának az ír hatóságokra történő jogelenes átruházására és az említett hatóságoknak az ÁGÉSZ-ek közösségi jogbeli objektív és szigorú meghatározását illető álláspontja átfogó ellenőrzésének hiányára vonatkozó kifogás nem fogadható el.

iii) Valamely ÁGÉSZ-feladat jelen esetben való fennállásáról

1) A bizonyítási teher megoszlásáról

171 Meg kell vizsgálni azt a kérdést, hogy a Bizottság jogszerűen tekinthette-e úgy a megtámadott határozatban, hogy az Írország által bejelentett intézkedések ÁGÉSZ-feladathoz kapcsolódnak mind a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel, mind az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében.

172 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy még ha valamely tagállam széles diszkrecionális jogkörrel rendelkezik is annak meghatározását illetően, hogy mit tekint ÁGÉSZ-nek, ez nem mentesíti az alól, hogy az ÁGÉSZ-feladat védelmének fennállására és szükségességére való hivatkozáskor ügyeljen arra, hogy utóbbi megfeleljen bizonyos, az EK-Szerződés értelmében minden ÁGÉSZ-feladatra vonatkozó minimális, az ítélezési gyakorlat által pontosított feltételeknek, és bizonyítsa, hogy e feltételek igenis teljesülnek a jelen esetben. Többek között a szóban forgó piaci szereplőket ÁGÉSZ-feladattal felruházó hatósági jogi aktus meglétéről, valamint e feladat egyetemes és kötelező jellegéről van szó. Ellenkező esetben, ha a tagállam nem bizonyította e feltételek teljesülését, vagy nem tartotta be őket, nyilvánvaló mérlegelési hibának minősülhet, amelyet a Bizottság köteles szankcionálni, különben ő maga is nyilvánvaló hibát követ el. Továbbá az EK 86. cikk (2) bekezdésére vonatkozó ítélezési gyakorlatból következik, hogy a tagállamnak utalnia kell arra, miért véli úgy, hogy a szóban forgó szolgáltatás sajátos jellegénél fogva érdemes az ÁGÉSZ-minőségre, illetve arra, hogy megkülönböztessék más gazdasági tevékenységektől (lásd ebben az értelemben a fenti 97. pontban hivatkozott *Merci Convenzionali Porto di Genova* ügyben hozott ítélet 27.pontját, valamint a fenti 131. pontban hivatkozott *Enirisorse* ügyben hozott ítélet 33. és 34. pontját). Ilyen indokolás nélkül ugyanis a közösségi intézmények részéről sem a fenti 89. pontban hivatkozott *Altmark*-ítéletben megállapított első feltétel, sem az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján valamely tagállam által a diszkrecionális jogköre keretében elkövetett nyilvánvaló hiba fennállására vonatkozó – adott esetben másodlagos – ellenőrzés nem lehetséges.

173 Az előző megfontolások fényében kell megvizsgálni a felperesek által annak bizonyítására vonatkozóan előadott kifogásokat, hogy a jelen esetben a Bizottság tévesen ismerte el valamely ÁGÉSZ-feladat fennállását.

2) A szóban forgó ÁGÉSZ-feladat meghatározásáról és jellegéről

174 A jelen esetben a felek nem értenek egyet az ÁGÉSZ-feladat meghatározását és jellegét illetően, amelyek a megtámadott határozat és következképpen a

bejelentett intézkedés tárgyát képezik. A felperesek lényegében azt adják elő, hogy a megtámadott határozat csak a MEB-kötelezettségekre vonatkozik, amelyek ÁGÉSZ-kötelezettségnek való minősítését elfogadta a Bizottság. Az említett határozat viszont nem vizsgálja azon kérdést, hogy a MEB-szolgáltatások mint olyanok ÁGÉSZ-nek minősülnek-e, amelyről a jelen esetben semmiképpen nincs szó (lásd a fenti 110. pontot). Az alperes és Írország úgy válaszolnak, hogy figyelemmel a MEB-szolgáltatások és az azok nyújtását szabályozó MEB-kötelezettségek közötti elválaszthatatlan kapcsolatra, a megtámadott határozat, azzal, hogy a MEB-kötelezettségeket ÁGÉSZ-kötelezettségeknak minősíti, szükségszerűen elismeri a MEB-szolgáltatások – mint olyanok – ÁGÉSZ-jellegét is.

- 175 Igaz, hogy a megtámadott határozat elsősorban – különösen a 41–49. pontban – a „Közszolgáltatási kötelezettségek” cím alatt a MEB-kötelezettségeket vizsgálja, vagyis a közös díjszabást, a nyílt csatlakozást, az élethosszig tartó biztosítási védelmet és a minimális ellátásokat, kifejtve azon okokat, amelyek miatt azokat ÁGÉSZ-kötelezettségeknak kell minősíteni. Ugyanakkor, bár a megtámadott határozat nem nyilatkozik kifejezetten azon kérdésről, hogy a MEB-szolgáltatások – mint olyanok – vagy általában véve az ír MEB-rendszer szintén ÁGÉSZ-t jelentenek, az említett határozat a 41. és 47. pontban kinyilvánítja, hogy a „[MEB]-kötelezettségek közérdekű feladat teljesítésének – vagyis bármely Írországban élő személy számára bizonyos szintű MEB-[szolgáltatások] megfizethető áron és hasonló minőségi feltételekkel történő – biztosítására irányulnak”. Egyébként a megtámadott határozat 48. pontjában a Bizottság megállapítja, hogy az ír hatóságok nem követtek el nyilvánvaló hibát azzal, hogy „az ÁGÉSZ-fogalmukba az alap szociális biztonsági rendszer által kínált szolgáltatásokat meghaladó szolgáltatásokat foglaltak bele”. E megállapítások megerősítik, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság azt is elismerte – legalábbis közvetve –, hogy a MEB-szolgáltatások mint olyanok ÁGÉSZ-jelleget mutattak. Mindenesetre figyelembe véve a MEB-kötelezettségek és a MEB-szolgáltatások közötti elválaszthatatlan kapcsolatot, lehetetlen volt, hogy a Bizottság csak a MEB-kötelezettségekre korlátozza a vizsgálatát, az azok tárgyát képező MEB-szolgáltatások figyelembevétele nélkül, amelyeknek a nyújtása az említett kötelezettségek betartásától függ.

- 176 Ezért a felperesek véleményével ellentétben a megtámadott határozat elismeri egyrészt, hogy a MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknak minősülnek, másrészt pedig, hogy a MEB-szolgáltatások ÁGÉSZ-feladat alá tartoznak.

3) A piaci szereplők tevékenységének szabályozása és hatósági jog aktusban kiosztott ÁGÉSZ-feladat fennállása közötti különbségtétel

- 177 A felperesek vitatják valamely ÁGÉSZ-feladat fennállását, úgy vélekedve, hogy a szóban forgó szabályozás nem tesz mást, mint a MEB-biztosítók összességének tevékenységét „általános” jogszabályi kötelezettségeknek rendeli alá, anélkül hogy ez hatósági jogi aktusban meghatározott külön feladat kiosztását vonná maga után.
- 178 Először is, amint az az ítélezési gyakorlatból következik, a szóban forgó szolgáltatás nyújtásának meghatározásánál fogva általános vagy közérdekűnek kell lennie. Ezen az alapon az ÁGÉSZ-ek különösen eltérnek a magánérdeket szolgáló szolgáltatásoktól, noha e magánérdek lehet többé-kevésbé kollektív, vagy azt az állam jogszerepként vagy jótékonyként ismerheti el (lásd ebben az értelemben a fenti 97. pontban hivatkozott Züchner-ügyben hozott ítélet 7. pontját, valamint a fenti 98. pontban hivatkozott GVL kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 31. és 32. pontját). Továbbá, amint azzal a felperesek érvelnek, a tagállam által hivatkozott általános vagy közérdeknek nem kell azon szükségletre korlátozódnia, hogy a vizsgált piacot bizonyos szabályoknak, illetve az érintett piaci szereplők kereskedelmi tevékenységét állami engedélyezésnek vessék alá. Ugyanis önmagában azon tény, hogy a nemzeti jogalkotó tág értelemben vett általános érdekből bizonyos engedélyezési, működési vagy ellenőrzési szabályokat ír elő valamely ágazat összes piaci szereplőjére, főszabály szerint nem hoz létre ÁGÉSZ-feladatot (lásd ebben az értelemben a fenti 98. pontban hivatkozott GVL kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 32. pontját, valamint a fenti 98. pontban hivatkozott GB-Inno-BM ügyben hozott ítélet 22. pontját).
- 179 Valamely ÁGÉSZ-feladat elismerése viszont nem feltételezi szükségképpen, hogy az e feladattal megbízott piaci szereplőnek kizárólagos vagy különleges jogot biztosítsanak annak teljesítésére. Az EK 86. cikk (1) és (2) bekezdésének együttes értelmezéséből következik, hogy különbséget kell tenni egyrészt a valamely piaci szereplőnek biztosított különleges vagy kizárólagos jog, másrészt pedig az ÁGÉSZ-feladat között, amely adott esetben e joghoz kapcsolódik (lásd e tekintetben a fenti 97. pontban hivatkozott *Merci Convenzionali Porto di Genova* ügyben hozott ítélet 9. és 27. pontját; a fenti 97. pontban hivatkozott *Almelo*-ügyben hozott ítélet 46–50. pontját, valamint a fenti 101. pontban hivatkozott *Albany*-ügyben hozott ítélet 98. és 104–111. pontját). Különleges vagy kizárólagos jog biztosítása valamely piaci szereplőnek csak az adott

esetben igazolt eszközt jelenti, amely lehetővé teszi e piaci szereplőnek valamely ÁGÉSZ-feladat teljesítését. Ezért – amint azzal a Holland Királyság érvel – a Bizottságnak a megtámadott határozat 47. pontjában szereplő azon megállapítása, amely az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 14. és 15. pontjára hivatkozik, amely szerint valamely ÁGÉSZ-feladat meghatározása az ugyanazon a piacon aktív piaci szereplők közül többek vagy akár ezek összessége számára előírt kötelezettségből is állhat, nem tartalmaz hibát (lásd valamely nem kizárólagos közjogi koncesszió keretében átruházott ÁGÉSZ-feladatra vonatkozóan a fenti 97. pontban hivatkozott Almelo-ügyben hozott ítélet 47. pontját).

180 Következésképpen a felperesek azon érve, amely szerint valamely ÁGÉSZ-feladat fennállása kizárt lenne azon ténynél fogva, hogy minden MEB-biztosító bizonyos kötelezettsége alá tartozik, nem helytálló.

181 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy lényegében mind a Bíróság által a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel, mind az EK 86. cikk (2) bekezdése mint olyan megköveteli, hogy a szóban forgó piaci szereplőt hatósági jogi aktus útján bízzák meg ÁGÉSZ-feladattal, és hogy előbbi egyértelműen meghatározza a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségeket (lásd ebben az értelemben a Bíróság fenti 97. pontban hivatkozott Züchner-ügyben hozott ítéletének 7. pontját; a 66/86. sz., Ahmed Saeed Flugreisen ügyben 1989. április 11-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 803. o.] 55. pontját; a fenti 97. pontban hivatkozott GT-Link-ügyben hozott ítéletének 51. pontját, a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ügyben hozott ítélet 89. pontját; és a fenti 166. pontban hivatkozott Olsen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 186. pontját).

182 A jelen esetben a felperesek által védett feltevésellentétben a releváns írás szabályozás nem jelent a MEB-biztosítók tevékenységére vonatkozó bármiféle szabályozást vagy engedélyezést, hanem olyan egyedi feladat létrehozatalára és meghatározására irányuló hatósági jogi aktusnak kell minősíteni, amely MEB-szolgáltatásoknak a MEB-kötelezettségek betartása mellett történő nyújtásából áll. Az 1994 Health Insurance Act-nek legutóbb a 2001 Health Insurance Act-tel módosított 7–10. cikke, valamint az 1996 Health Insurance Regulations (lásd a fenti 16. pontot) ugyanis részletesen meghatározzák az olyan MEB-kötelezettségeket, mint a közös díjszabás, a nyílt csatlakozás, az élethosszig tartó biztosítási védelem és a minimális ellátások, amelyeknek e szabályozás értelmében az összes MEB-biztosító alá van vetve.

Egyébként a fent említett MEB-kötelezettségek azon kinyilvánított célkitűzéssel, hogy az általános érdeket szolgálják azzal, ha lehetővé teszik jelenleg körülbelül az ír lakosság felének, hogy bizonyos egészségügyi, különösen kórházi ellátások tekintetében alternatív biztosítási védelemben részesüljenek, egy adott ágazatban a tevékenység gyakorlására vonatkozó általános engedélyezési feltételeket bőven meghaladó mértékben korlátozzák a MEB-biztosítók kereskedelmi szabadságát (lásd a 191. és az azt követő pontokat).

183 Az Elsőfokú Bíróság szintén úgy véli, hogy e szabályozás teljesíti a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségek egyértelmű és pontos meghatározására vonatkozó feltételt a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (89. pont) megállapított első feltétel értelmében, amit a felperesek nem vitatnak. Továbbá, tekintettel arra, hogy az Írország által választott rendszer nem kizárólagos vagy különleges jogok biztosítását írja elő, hanem e feladatnak az ír MEB-piacon aktív valamennyi piaci szereplő általi teljesítését, ami a tagállam lehetséges választása (lásd a fenti 179. pontot), a felperesek állításával ellentétben nem követelhető meg, hogy a MEB-kötelezettségek alá tartozó bármely piaci szereplőt külön-külön jogi aktsussal vagy egyéni megbízás útján bizzák meg az említett feladattal.

184 Ezért el kell utasítani a MEB-biztosítók tevékenységének „általános” jogszabályi kötelezettségek alá való tartozására és az ÁGÉSZ-feladat létrehozatalára és kiosztására irányuló hatósági jogi aktus hiányára vonatkozó érvet.

4) Az ÁGÉSZ-feladat alá tartozó szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegéről

185 A felperesek a MEB-szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegére hivatkoznak azon következtetés végett, hogy a jelen esetben nem áll fenn ÁGÉSZ-feladat.

Általánosságok

- 186 A MEB-szolgáltatások egyetemességét illetően előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperesek által előadott feltevással ellentétben nem a közösségi jogból következik, hogy a szóban forgó szolgáltatásnak ahhoz, hogy ÁGÉSZ-nek lehessen minősíteni, szigorú értelemben vett egyetemes szolgáltatásnak kell minősülnie, mint amilyen a szociális biztonság állami rendszere. Ugyanis az egyetemes szolgáltatás közösségi jogi értelemben vett fogalma nem foglalja magában, hogy a szóban forgó szolgáltatásnak az egész lakosság közös szükségletét kell kielégítenie, vagy azt valamely terület teljes egészén nyújtani kell (lásd e tekintetben a fenti 181. pontban hivatkozott Ahmed Saeed Flugreisen ügyben hozott ítélet 55. pontját; a fenti 97. pontban hivatkozott Corsica Ferries France ügyben hozott ítélet 45.pontját, valamint a fenti 166. pontban hivatkozott Olsen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 186. és az azt követő pontjait). Amint a megtámadott határozat 47. pontja az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 14. pontjára hivatkozva kifejti, habár e jegyek jellemzőek az ÁGÉSZ klasszikus és a tagállamokban legelterjedtebb típusára, ez nem zárja ki más, szintén jogszerű ÁGÉSZ-típusok létezését, amelyek létrehozataláról jogszerűen dönthetnek a tagállamok a diszkrecionális jogkörük gyakorlása keretében.
- 187 Ezért az a tény, hogy a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségeknek csak korlátozott területi vagy tárgyi hatályuk van, illetve hogy az érintett szolgáltatások csak a felhasználók viszonylag korlátozott csoportját részesítik előnyökben, nem feltétlenül kérdőjelezi meg valamely ÁGÉSZ-feladat egyetemes jellegét a közösségi jog értelmében. Ebből következik, hogy a felpereseknek valamely ÁGÉSZ egyetemes jellegének a Bizottság egyes jelentéseire vagy dokumentumaira – amelyeknek a tartalma ráadásul jogilag nem kötelező – alapított megszorító felfogása nem egyeztethető össze azon diszkrecionális jogkör terjedelmével, amellyel a tagállamok rendelkeznek valamely ÁGÉSZ-feladat meghatározását illetően. Következésképpen ezen érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 188 Azon érvet illetően, amely szerint a MEB-szolgáltatások csak az egészségbiztosítás állami rendszere által előírt kötelező egyetemes szolgáltatásokhoz viszonyítva kiegészítő vagy további biztosítási védelem garانتálására irányuló fakultatív, sőt „luxus” pénzügyi szolgáltatásokat jelentenek, meg kell állapítani, hogy a szóban forgó

szolgáltatás kötelező jellege valójában lényeges feltétele a közösségi jog értelmében vett ÁGÉSZ-feladat fennállásának. E kötelező jelleget úgy kell érteni, hogy a hatósági jogi aktus útján ÁGÉSZ-feladattal megbízott piaci szereplők főszabály szerint kötelesek a szóban forgó szolgáltatást a piacon nyújtani az említett szolgáltatás nyújtását szabályozó ÁGÉSZ-kötelezettségek betartása mellett. Valamely ÁGÉSZ-feladattal megbízott piaci szereplő szempontjából e kötelező jelleg, amely önmagában ellentétes a szabad kereskedelemmel és a szabad verseny elvével – különösen kizárólagos vagy különleges jog biztosításának esetében –, többek között egy bizonyos kereskedelmi tevékenység gyakorlására vonatkozó kötelezettségből állhat, függetlenül az ahhoz kapcsolódó költségektől (lásd szintén ebben az értelemben az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 14. pontját). Ilyen esetben e kötelezettség jelenti az ÁGÉSZ-feladat és a hozzá – az e feladatot kiosztó jogi aktussal – kapcsolt piaci helyzet védelmének ellentételezését. Kizárólagos vagy különleges jog hiányában valamely ÁGÉSZ-feladat kötelező jellege a szóban forgó piaci szereplő hatósági jogi aktusban előírt, bizonyos szolgáltatásoknak az ahhoz folyamodó bármely polgár számára történő kínálására vonatkozó kötelezettségében rejlik (lásd szintén ebben az értelemben az általános érdekű szolgáltatásokról szóló közlemény 15. pontját).

189 Az ÁGÉSZ-feladat kötelező jellege azonban – ellentétben a felperesek véleményével – nem feltételezi, hogy a hatóságok előre egyértelműen meghatározott tartalmú szolgáltatás nyújtására vonatkozó kötelezettséget írjanak elő az érintett piaci szereplőnek, mint a VHI által kínált P-terv esetében (lásd a fenti 14. pontot). Az ÁGÉSZ-feladat kötelező jellege ugyanis nem zárja ki, hogy a piaci szereplőnek bizonyos mozgásteret hagyjanak, amely magában foglalja az általa nyújtani kívánt szolgáltatások tartalmának és árának meghatározását. Ilyen körülmények között biztosított a piaci szereplők cselekvési szabadsága, és következésképpen a szóban forgó szolgáltatások minőségére és tartalmára vonatkozóan a verseny szabadsága, ami a közösségi érdeknek megfelelően korlátozza az általában a valamely ÁGÉSZ-feladat meghatározásából eredő versenykorlátozás terjedelmét anélkül, hogy érintené a feladat célkitűzéseit.

190 Ebből következik, hogy kizárólagos vagy különleges jog hiányában a szolgáltatást már akkor kötelezőnek kell tekinteni, ha az ilyen feladattal megbízott piaci szereplő köteles minden, az e szolgáltatást igénybe venni kívánó felhasználó számára nyújtani azt. Más szóval, a szolgáltatás kötelező jellege és – következésképpen – valamely

ÁGÉSZ-feladat fennállása bizonyított, ha a szolgáltatásnyújtó köteles állandó feltételekkel szerződést kötni, anélkül hogy visszautasíthatná a másik szerződő felet. Ez utóbbi elem lehetővé teszi valamely ÁGÉSZ-feladatnak minősülő szolgáltatásnak a piacon nyújtott bármely más szolgáltatástól és – következésképpen – bármely más teljesen szabadon gyakorolt tevékenységtől való megkülönböztetését (lásd ebben az értelemben a fenti 97. pontban hivatkozott GT-Link ügyben hozott ítélet 53. pontját, valamint a fenti 97. pontban hivatkozott Merci Convenzionali Porto di Genova ügyben hozott ítélet 27. pontját).

A jelen esetre történő alkalmazás

191 A jelen esetben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az összes ír MEB-biztosítónak előírt különböző MEB-kötelezettségek – vagyis a nyílt csatlakozásra, a közös díjszabásra, az élethosszig tartó biztosítási védelemre és a minimális ellátásokra vonatkozó kötelezettség – összekapcsolásából következik, hogy a MEB-szolgáltatásokat kötelezőnek kell tekinteni.

192 Ugyanis a nyílt csatlakozásra vonatkozó kötelezettség (a módosított 1994 Health Insurance Act 8. cikke), vagyis a MEB-biztosító azon kötelezettsége, hogy bárkinek, aki azt kéri, kortól, nemtől, egészségi állapottól függetlenül MEB-szerződést kínáljon, elég az érintett MEB-szolgáltatások kötelező jellegének elismeréséhez. E kötelező jelleget megerősíti azon tény, hogy a szerződéskötési kötelezettséghez a MEB-biztosítók kereskedelmi szabadságát korlátozó egyéb kötöttségek társulnak a MEB-szerződések tartalmának meghatározásában, vagyis a közös díjszabásra, az élethosszig tartó biztosítási védelemre és a minimális ellátásokra vonatkozó kötelezettségek.

193 Ugyanis a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség alapján, ha valamely MEB-biztosító MEB védelmet kínál a piacon, köteles az érintett MEB-szolgáltatásokat egységesített díjszabással nyújtani, bármilyenek is legyenek a biztosított személyes körülményei, az egészségi állapot alakulása és a megtérítés iránti kérelmeinek

gyakorisága (a módosított 1994 Health Insurance Act 7. cikke). Továbbá, az élet-hosszig tartó biztosítási védelemre vonatkozó kötelezettség miatt az ilyen szerződés biztosított általi aláírását követően a MEB-biztosító nem mondhatja fel egyoldalúan a MEB-szerződést, és nem is utasíthatja vissza annak megújítását, ha a biztosított azt kéri (a módosított 1994 Health Insurance Act 9. cikke). Meg kell állapítani végül, hogy a minimális ellátásokra vonatkozó szabályok előírják, hogy a MEB-szerződésekkel biztosított kezelések megtérítését a felmerült költségek minimális összegeinek és százalékainak tiszteletben tartásával kell végrehajtani (a módosított 1994 Health Insurance Act-nek a minimális ellátásokról szóló szabályozással együtt értelmezett 10. cikke).

194 E tekintetben a felperesek úgy érveltek, hogy a minimális ellátásokra vonatkozó kötelezettség nem elég valamely ÁGÉSZ-feladat fennállásának elismeréséhez, mert a biztosítási védelem ekként meghatározott szintje annyira alacsony, hogy e szintet a gyakorlatban bőven meghaladják még a piacon rendelkezésre álló legegyszerűbb biztosítási kötvények is, mint például a VHI A-terve. Ugyanakkor ezen érv nem tudja megkérdőjelezni azon követelmények kötelező jellegét, amelyek alá a MEB-biztosítók a MEB-kötelezettségek alapján tartoznak. Egyrészt figyelmen kívül hagyja, hogy valamely ÁGÉSZ-feladat kötelező jellege nem követeli meg, hogy törvény írja elő, és előre meghatározza egy adott szolgáltatás nyújtását, ezáltal megfosztva a szóban forgó piaci szereplőt kereskedelmi szabadságától (lásd a fenti 188. pontot). Másrészt a piacon kialakult kereskedelmi gyakorlat, még ha általában véve az előírt minimális ellátásoknál magasabb szolgáltatási szintet jelenít is meg, nem kérdőjelezheti meg a minimális ellátások jogszerű kötelezettség jellegét, amelyet minden MEB-biztosító bármely körülmények között köteles betartani.

195 A MEB-szolgáltatások egyetemes és kötelező szolgáltatásoknak való minősítését sem vonja kétségbe azon érv, amely szerint az említett szolgáltatások fakultatívak abban az értelemben, hogy a nyújtásuk mind a biztosítók, mind a biztosítottak szabad választására van bízva, és hogy ezért e szolgáltatások nem lépnek az egyetemes szolgáltatások vagy a társadalombiztosítás alapszolgáltatásai helyébe. Másrészt, az ÁGÉSZ-feladat kötelező jellegének elismerésével nem ellentétes azon tény, hogy a fogyasztók dönthetnek úgy, hogy nem kérik a szóban forgó szolgáltatások nyújtását, mivel az állam úgy véli, hogy a szociális és egészségügyi politika általános megfontolásai miatt az

említett szolgáltatás megfelel a lakosság nagy része – a jelen esetben jelenleg körülbelül az ír lakosság 50%-a – valós szükségletének, és ezért azt elérhetővé teszi az említett szolgáltatás nyújtójának előírt szerződéskötési kötelezettség révén. Ugyanis az ÁGÉSZ egyetemes és kötelező jellege nem függ a kölcsönös szerződéskötési kötelezettségtől, a jelen esetben a MEB-ben való kötelező tagságtól. Amint azt a felperesek maguk is elismerik a válasz 29. pontjában, a fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ügyben hozott ítélet (98. és az azt követő pontok) nem hivatkozik más értelmezésre, tekintettel arra, hogy az ezen ügy alapjául szolgáló kiegészítő nyugdíjrendszerben való kötelező tagság semmiképpen nem meghatározó ahhoz, hogy a Bíróság az említett rendszert ÁGÉSZ-feladat alá tartozóként ismerje el.

196 Másrészt, figyelembe véve a szóban forgó ÁGÉSZ-feladatnak az összes MEB-biztosító tekintetében előírt, és nem különleges vagy kizárólagos joghoz kapcsolódó MEB-kötelezettségen alapuló jellegét, valamely biztosítónak az ír MEB-piacról való önkéntes kivonulásra vonatkozó lehetősége nem kérdőjelezi meg az érintett MEB-szolgáltatás nyújtásának folytonosságát, és következésképpen az egyetemes-ségét és hozzáférhetőségét. Ezért tekintettel arra, hogy azon MEB-biztosítóknak, akik úgy döntöttek, hogy biztosítási védelmet kínálnak a piacon, teljes mértékben be kell tartaniuk a szóban forgó MEB-kötelezettségeket, a MEB-biztosító azon egyedüli lehetősége sem érintheti az említett szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegét, ha teljesen felhagyja a MEB-szolgáltatások nyújtásával, vagy ha elhagyja a piacot.

197 A felperesek előadják továbbá, hogy a MEB-szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegének ellentmondanak a törvényben előírt különböző kivételek, ami a nyílt csatlakozásra vonatkozó kötelezettséget illeti (a módosított 1994 Health Insurance Act-nek a Health Insurance Act, 1994 [Open Enrolment] Regulations 1996-tal együtt értelmezett 8. cikke). Ugyanis a MEB-biztosítók visszautasíthatják a 65 évesnél idősebb személyeket, vagy azokat, akik első alkalommal kívánnak MEB-biztosítást kötni (a Health Insurance Act, 1994 [Open Enrolment] Regulations 1996 6. cikke). 65 év alatt a MEB-biztosítók a MEB-biztosítás megkötését követően a megtérítés iránti kérelmekre vonatkozóan kezdeti várakozási időt írhatnak elő, amely főszabály szerint 26 hét az 55 év alatti személyek tekintetében, illetve 52 hét az 55 és 65 év közöttiek számára (a Health Insurance Act, 1994 [Open Enrolment] Regulations 1996 7. cikke

). Ami a már beteg személyeket illeti, bár joguk van a tagságra, a koruk szerint 5–10 éves várakozási időszak támasztható velük szembe bizonyos kezelések költségeinek megtérítéséhez (Health Insurance Act, 1994 [Open Enrolment] Regulations 1996 8. cikke). E tekintetben az alperes és Írország lényegében azzal válaszoltak, hogy egyrészt e kivételek nem csökkentik érzékelhetően a nyílt csatlakozásra vonatkozó kötelezettség valós terjedelmét, másrészt pedig hogy mindenképpen jogszerű és objektíve igazolható intézkedéseknek minősülnek, a MEB-kötelezettségek alá tartozó ír MEB-piac működési zavarokkal és visszaélésekkel szembeni védelme érdekében.

198 Még ha a 65 évesnél idősebb, MEB-védelmet soha nem kötött személyek kizárása – e kizárás lehetséges volt az ír szabályozás szerint a megtámadott határozat elfogadásának idején – a felperesek érvelése szerint elméletileg az ír lakosság 8%-át érintheti, e kivétel jelentősége az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a gyakorlatban korlátozottnak tűnik. Egyrészt ugyanis, amint azt az alperes hangsúlyozza, e kivétel nem vonatkozik azokra a személyekre, akik tagok vagy már tagok voltak valamely MEB-ben, és e tagságot akarják megújítani. Másrészt, a felperesek nem vitatták az alperes és Írország azon állítását, amely szerint – figyelemmel arra, hogy a MEB Írországból 1957 óta fennáll – természetes tendencia, hogy első alkalommal sokkal fiatalabb korban kötnek MEB-kötvényt, mint korábban, annál is inkább, mivel az életkor szerint fokozatosan hosszabbodó kezdeti várakozási időszakok további ösztönzést jelentenek arra, hogy így tegyenek. Ilyen körülmények között ugyanis arra lehet számítani, hogy a MEB-ből így kizárt személyek száma csökkenni fog. Ezért nem hihető, hogy a gyakorlatban nagyszámú személyt érint a jövőben azon lehetőség, hogy a 65. év betöltését követően visszautasítsák a tagságukat. Mindenesetre az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy e korlátozott megszorítás nem kérdőjelezi meg azt a tényt, hogy a nyílt csatlakozás szabad hozzáférést biztosít a MEB-hez az egész ír lakosság számára.

199 A kezdeti várakozási időszakokat illetően az alperes és Írország előadták – anélkül, hogy a felperesek ténylegesen ellentmondtak volna –, hogy bár ezen időszakok időben korlátozzák a MEB-biztosításhoz való hozzáférést, lényeges és jogszerű intézkedéseknek minősülnek a közös díjszabású MEB-rendszerhez díjfizetéssel előzőleg történő hozzájárulás nélküli, a gyors kezeltetés érdekében csak időleges biztosítási

védelem eléréséből álló visszaélések elkerülése érdekében. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint azzal az alperes és Írország érvelnek, a közös díjszabás arra irányul, hogy azonos biztosítás érdekében egységesített díjak ellenében (lásd a fenti 192. pontot) minden generáció összes biztosítottja egészségügyi kezelése folytán felmerült terhek egyenlő elosztását biztosítsa. Így a közös díjszabásnak, akár csak a nyílt csatlakozásnak végül is a kockázatok közös vállalása, valamint a generációk közötti szolidaritás biztosítása a célja, amely célok tagállamok általi kiválasztását az EK 16. és EK 152. cikkre tekintettel nem kérdőjelezhetik meg a közösségi intézmények (lásd a fenti 167. pontot).

200 Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság elfogadhatóként ismeri el, hogy a fent leírthoz hasonló gyakorlat veszélyeztetheti e célkitűzést. Továbbá, amint azzal az alperes érvel, a várakozási időszakok hiánya azon következménnyel járna, hogy a megtérítés iránti kérelmek növekedésével szembeesülő MEB-biztosítóknak a biztosítottak összességének hátrányára kellene növelnie a díjait az ebből eredő többletköltségek fedezése érdekében. Az ilyen következmény ellentétes lenne a biztosítottak összességének garantált MEB-biztosításhoz való hozzáférhetőség céljával, amely cél a közös díjszabás alapjául is szolgál. Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság elismeri, hogy a kezdeti várakozási időszakok hozzátartoznak a nyílt csatlakozás és a közös díjszabás alá tartozó MEB-piachoz, és hogy megfelelő eszközt jelentenek a MEB-szolgáltatás hozzáférhetőségének és egyetemességének összeegyeztetése érdekében, amennyiben lehetővé teszik annak elkerülését, hogy a generációk közötti szolidaritást visszaélésszerűen használják ki azon személyek, akik addig az időpontig halogatják a MEB-be való belépésüket, amíg nagy szükségük nem lesz a kezelésekre.

201 Az előző megfontolásokból következik, hogy a nyílt csatlakozásra, a közös díjszabásra, az élethosszig tartó biztosítási védelemre és a minimális ellátásokra vonatkozó kötelezettségek kombinációja széles körű és könnyű hozzáférést biztosíthat a MEB-szolgáltatásokhoz az ír lakosság számára, ami igazolja azoknak a közösségi jog értelmében való egyetemessé minősítését. Nem fogadható el a felperesek azon érve, amely szerint a közös díjszabásból eredő díjközösség ellenére a MEB-szolgáltatások nem egyetemeseek, mert nem érhetők el az ír lakosság minden társadalmi köre számára. Először is, amint a fenti 186. pontban kifejtésre került, az egyetemesség

feltétele nem követeli meg, hogy azt a lakosság teljes egésze igénybe vegye vagy igénybe vehesse a gyakorlatban. Másodszor, azon tény, hogy az ír lakosság körülbelül 50%-a kötött MEB-biztosítást, mindenesetre arra utal, hogy a MEB-szolgáltatások az ír MEB-piac nagyon jelentős igényére válaszolnak, és így lényegesen hozzájárulnak a tág értelemben vett szociális biztonsági rendszer jó működéséhez Írországbán. Harmadszor, ezen érv nem veszi figyelembe azon tényt – amint azt a felperesek maguk is elismerik – hogy az ír MEB-piacon rendelkezésre álló MEB-szolgáltatások különböző biztosításcsoportokra oszthatók, közülük különösen az alpbiztosítások, az átlagbiztosítások és a „luxusbiztosítások” csoportjára, amelyeket különböző árakon kínálnak, és amelyek a biztosítottak elkülönülő igényeinek felelnek meg.

202 Ezzel összefüggésben azon tény, hogy a MEB-szolgáltatások árai nem szabályozottak és nem maximáltak, szintén nem érinti az egyetemes jellegüket. Bár igaz, hogy a MEB-biztosítások biztosítási díjaira vonatkozó szabályozás hiányában az ilyen biztosításra vonatkozó díjak szintjét főszabály szerint a piaci erők határozzák meg, ez nem változtat azon, hogy a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség miatt a meghatározott díjak egységesek, és minden, azonos biztosítást kínáló MEB-szerződésre alkalmazandóak, a biztosítottak életkorától, nemétől és egészségi állapotától függetlenül. Ugyanakkor a díjak ezen egységesítése, valamint a MEB-kötelezettségek alá tartozó különböző MEB-biztosítók között a díjakra vonatkozó, a biztosítottak összességének javára szolgáló verseny miatt a személyek egyes csoportjai számára gazdaságilag elérhetetlen túlzott díj kockázata különösen az alap-MEB-biztosítások vonatkozásában a gyakorlatban nagyon korlátozottnak tűnik. Ellenkezőleg, amint azt Írország hangsúlyozza, a közös díjszabás lehetővé teszi a díjak kereszt támogatását a legsebezhetőbb biztosítottak, különösen az idős személyek és a rokkantak javára, és ezáltal könnyebb hozzáférést biztosít számukra a MEB-szolgáltatásokhoz, amely hozzáférés potenciálisan akadályozott, vagy kizárt lenne valamely kockázaton alapuló díjszabású piacon.

203 Ráadásul az egyetemesség feltétele nem követeli meg, hogy a szóban forgó szolgáltatás ingyenes legyen, vagy hogy gazdasági megtérülésére tekintet nélkül kínálják. Ugyanis azon tény, hogy egyes potenciális felhasználók nem rendelkeznek az ahhoz szükséges pénzügyi eszközökkel, hogy a piacon rendelkezésre álló minden MEB-biztosítást

élvezhessenek, különösen a „luxus MEB-biztosításokat”, nem cáfolja a szóban forgó szolgáltatás egyetemes jellegét, mivel egységes, és nem hátrányosan megkülönböztető díjakkal, valamint hasonló minőségi feltételekkel kínálják azokat minden ügyfél számára (lásd ebben az értelemben a Bíróság fenti 131. pontban hivatkozott Corbeau-ügyben hozott ítéletének 15. pontját; a fenti 97. pontban hivatkozott Almelo-ügyben hozott ítélet 48. pontját, valamint a C-475/99. sz., Ambulanz Glöckner ügyben 2001. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-8089. o.] 55. pontját).

204 Az előzőekre tekintettel a felperesek nagyon általános érvelése a MEB-szolgáltatások fakultatív, kiegészítő és „luxus” jellegét illetően nem helytálló. Azon tényen kívül, hogy a felperesek nem veszik figyelembe ezzel összefüggésben a rendelkezésre álló MEB-biztosítások különböző szintjeit, részletesen nem vitatták az alperes és Írország által előadott azon feltevést, amely szerint az ír MEB az egészségbiztosítás állami rendszere mellett az ír egészségügyi rendszer második pillérét alkotja, amelynek létezése az Írország egészségügyi politikája által követett, a társadalmi kohézió és a generációk közötti szolidaritásra vonatkozó, feltétlenül érvényesítendő cél. Az Írország által nyújtott magyarázatok szerint a MEB hozzájárul az egészségbiztosítás állami rendszere hatékonyságának és nyereségességének biztosításához, lazítva az egyébként – különösen az állami kórházakban nyújtott kezelésekre vonatkozóan – őt terhelő költségek nyomásán. Ugyanakkor az e címen a közösségi intézmények által gyakorolható korlátozott ellenőrzés keretében e megfontolásokat nem kérdőjelezheti meg sem a Bizottság, sem az Elsőfokú Bíróság. Ezért el kell ismerni, hogy a MEB-szolgáltatásokat Írország általános érdekből alkalmazza, az állami egészségügyi rendszer hatékony igazgatásához elengedhetetlen eszközként, és a MEB-kötelezettségek miatt el kell ismerni ÁGÉSZ-jellegüket.

205 Következésképpen a felpereseknek a MEB-szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegének hiányára vonatkozó érveit mint megalapozatlanokat teljes egészében el kell utasítani.

206 Ilyen körülmények között nem hibás a Bizottságnak a megtámadott határozat 47. pontjában tett azon megállapítása, amely szerint a MEB-kötelezettségek arra irányulnak, hogy az egész ír lakosság számára megfizethető áron és hasonló minőségi feltételekkel biztosítsanak bizonyos szintű MEB-szolgáltatásokat. Továbbá nem

hibás azon megállapítás sem, amely szerint a MEB-biztosítóknak a biztosítási díjak meghatározását és a MEB-biztosítások tartalmát illetően hagyott mozgástér nem kérdőjelezi meg a MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknek való minősítését. Ez annál is inkább igaz, mivel e mozgástér meghagy bizonyos szintű versenyt, anélkül hogy a szóban forgó ÁGÉSZ-feladat végrehajtását érintené (lásd a fenti 188. pontot).

207 Ezért a Bizottság jogosan tekintette úgy a megtámadott határozat 48. és 49. pontjában, hogy a MEB-szolgáltatások és MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-feladat részeként való elismeréséhez szükséges feltételek teljesülnek, és hogy Írország e tekintetben nem követett el nyilvánvaló hibát.

208 Következésképpen el kell utasítani a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított első feltétel és az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett ÁGÉSZ-feladat hiányára vonatkozó kifogást.

d) A RES szerinti ellentételezés kiszámításához egyértelműen meghatározott paramétereknek a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel szerinti fennállásáról

i) Előzetes észrevételek

209 Az Elsőfokú Bíróság előzetesen felidézi, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben (90. pont) megállapított második feltétel alapján az ÁGÉSZ-feladat gyakorlásáért járó ellentételezés számítási alapjául szolgáló szempontoknak előzetesen megállapítottaknak, objektíveknek és átláthatóknak kell lenniük.

210 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 157–160. pontban kifejtett okok miatt a Bizottság a megtámadott határozat 40. pontjában a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez szükséges költségek ellentételezésére vonatkozó elemzésében csak a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítéletre (27. pont) hivatkozik. Ezen ítélet szerint az említett ellentételezésnek az ÁGÉSZ-feladattal megbízott piaci szereplő által ténylegesen viselt többletköltségeknek kell megfelelnie. Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy e követelmény szükségképpen feltételezi az ellentételezési feltételek bizonyos átláthatóságát és bizonyos objektivitását, amelyek nélkül a közösségi intézmények mégoly kiegészítő ellenőrzése nem lenne lehetséges.

211 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság jogszerűen tekinthette-e úgy, legalábbis hallgatólagosan, hogy a jelen esetben a RES által előírt ellentételezési feltételek kellően átláthatók és objektívek voltak ahhoz, hogy eleget tegyenek az Altmark-ítéletben megállapított második feltételnek.

ii) A RES szerinti ellentételezés kiszámítását szabályozó feltételek átlátható és objektív jellegéről

212 A felperesek lényegében úgy érvelnek (lásd a fenti 113. és azt követő pontokat), hogy a RES szerinti ellentételezés kiszámítása nem átlátható és objektív szempontok alapján történik, hanem nagymértékben a HIA és az egészségügyi miniszter több szinten történő mérlegelésétől függ. Így a kockázatkülönbség és az egészségi állapot súlyozott tényezőjének értékelése nagymértékben a HIA diszkrecionális jogkörére van bízva. Ezt erősíti meg a HIA által 2003 óta közzétett három jelentés is, amelyek egyértelműen különböző kockázatkülönbségeket állapítottak meg, és ellentmondásos következtetéseket vontak le a piac ingadozásának valódiságát illetően. Továbbá, a HIA és az egészségügyi miniszter széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek az elért kockázatkülönbségbeli százaléokra tekintettel a RES-kifizetések megkezdéséről való döntést illetően.

213 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperesek állításaival ellentétben a HIA-nak és – adott esetben – az egészségügyi miniszternek a RES-kifizetések megkezdéséről való döntést illető mérlegelési mozgásteret – amely döntés bizonyos százalékot meghaladó kockázatkülönbség és a piac bizonytalanságának megállapítását vonja maga után – nem függ össze azon kérdéssel, hogy az ellentételezés kiszámítása objektív és átlátható szempontok alapján történik-e. Ugyanis e számítást a RES alá tartozó MEB-biztosítók által szolgáltatott adatok, és következésképpen a kockázati profiljuk alapján csak a RES-kifizetések megkezdéséről szóló döntés meghozatalát követően végzik el. Ezzel összefüggésben a felperesek összetévesztik a kockázatkülönbségek meghatározását, mint a RES-kifizetések megkezdéséről szóló döntés meghozatalát megelőző szakaszt, a RES-kifizetések formájában adott ellentételezés kiszámításával, amely a tényleges kockázati profil és az átlagos piaci kockázati profil minden egyes MEB-biztosító tekintetében történő részletes összehasonlításától függ (lásd a fenti 33. pontot).

214 Másrészt, még akár azt feltételezve is, hogy az ír hatóságok diszkrecionális jogkörrel rendelkeznek a RES-kifizetések kiszámítására – amit különösen Írország vitat –, e jogkör önmagában nem összeegyeztethetetlen a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel értelmében az objektív és átlátható paraméterek fennállásával. Amint azzal Írország érvel, e feltétel nem tiltja meg a nemzeti jogalkotónak, hogy bizonyos mérlegelési mozgásteret hagyjon a nemzeti hatóságoknak valamely ÁGÉSZ-feladat teljesítéséhez szükséges költségek ellentételezésének megállapításához. Ellenkezőleg, amint azt az Elsőfokú Bíróság ítélezési gyakorlata pontosította, valamely tagállam széles mérlegelési mozgásterrel rendelkezik nemcsak valamely ÁGÉSZ-feladat meghatározását illetően, hanem a költségek ellentételezésének meghatározására vonatkozóan is, amely összetett gazdasági kérdések értékelésétől függ (lásd ebben az értelemben a fenti 101. pontban hivatkozott FFSA és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 99. és 100. pontját). Egyebekben pontosan azért, mert e meghatározás csak a közösségi intézmények korlátozott ellenőrzése alá tartozik, a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel megkívánja, hogy az említett intézmények ellenőrizni tudják az objektív és átlátható szempontok fennállását, mivel e szempontokat úgy kell rögzíteni, hogy kizárják, hogy valamely tagállam visszaélészerűen használja az ÁGÉSZ-fogalmat.

- 215 Következésképpen a felpereseknek az ellentételezés kiszámításához szükséges objektív és átlátható szempontok hiányára vonatkozó érvei az ír hatóságok diszkrecionális jogkörének fennállása miatt hatástalanok, és nem fogadhatók el.
- 216 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 25–30. pontjában (lásd a fenti 38. pontot) a Bizottság részletesen kifejti a RES-kifizetések meghatározásának feltételeit, módszerét és az azt szabályozó eljárást. Egyébként a RES-kifizetéseknek a fenti 31–33. pontban kifejtett számítási módszerének leírásából következik, hogy a különböző használt számítási szempontokat egyértelműen megállapítja az alkalmazandó szabályozás, többek között a RES II. melléklete. Így részletes, nem megkülönböztető és átlátható módon előírja, hogy a RES alá tartozó MEB-biztosítóknak rendszeresen kell információkat közölniük a kockázati profiljukat és a biztosítottak életkora és neme szerinti csoportoknak megfelelő költségeket illetően (a RES II. és III. része). Ezen információkra tekintettel a HIA összehasonlító értékelést végez a MEB-biztosítók közötti kockázatkülönbség meghatározása érdekében (a RES II. mellékletével együtt értelmezett IV. része), amely mérlegelés meghatározza a RES-kifizetések kiszámítását (a RES V. része). Végül a RES II. mellékletével együtt értelmezett V. része előírja e számítás szempontjait, valamint részletes gazdasági és matematikai képleteit is, beleértve az egészségi állapot súlyozott tényezőjének alkalmazásával történő korrekciós módszert.
- 217 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy önmagában az elvégzendő számításokat szabályozó gazdasági és matematikai képletek bonyolultsága nem érinti a releváns szempontok pontos és egyértelműen meghatározott jellegét. Mindenesetre a felperesek semmiképpen nem vitatták e szempontok pontos, átlátható és objektív jellegét, hanem lényegében arra szorítkoztak, hogy az ír hatóságoknak a RES-kifizetések megkezdéséről az ellentételezés kiszámítását megelőzően történő döntésre vonatkozóan hagyott széles mérlegelési mozgástér fennállására hivatkozzanak (lásd a fenti 210. és 211. pontot). E megfontolás érvényes az egészségi állapot súlyozott tényezőjének alkalmazását szabályozó, a RES II. mellékletében említett – jelenleg nem alkalmazandó – feltételekre is, amelyeket a HIA-nak tiszteletben kell tartania, amikor e tényező figyelembevételéről dönt, valamint a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételének maximum 50%-os felső határára, amelyet a MEB-biztosítók kockázati profiljának meghatározása során számításba lehet venni (a megtámadott határozat 28. és 57. pontja).

218 Az előzőekre tekintettel nem lehet felróni a Bizottságnak, hogy a RES az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján történő értékelésének keretében nem vette figyelembe a RES-kifizetések számítását szabályozó különböző szempontokat. Továbbá az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy figyelemmel a fenti 160. pontban megállapított megfontolásokra, a megtámadott határozat 25–30. pontja, bár csak a RES ténybeli bemutatásának keretébe illeszkednek (lásd a fenti 38. pontot), elegendő indokolást jelentenek e tekintetben, amelynek tartalmát kellően figyelembe vette a Bizottság a szóban forgó ellentételezési rendszernek az EK 87. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségére vonatkozó értékelésével összefüggésben.

219 Következésképpen a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltételre alapított kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

e) A RES által előírt ellentételezésnek az Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel szerinti szükségességéről és arányos jellegéről

i) A bírósági felülvizsgálat terjedelméről

220 Ami a RES szerinti ellentételezés szükségességének és arányos jellegének mind a Bizottság, mind az Elsőfokú Bíróság általi ellenőrzése terjedelmét illeti, meg kell állapítani, hogy ezen ellenőrzés szükségszerűen korlátozott, figyelemmel arra a tényre, hogy Írország egy ÁGÉSZ-feladat fennállásával igazolta a RES-t (lásd a fenti 166. pontot). Egyrészt, tekintettel azon diszkrecionális jogkörre, amellyel a tagállam rendelkezik valamely ÁGÉSZ-feladat meghatározását és annak végrehajtási feltételeit illetően, beleértve a teljesítésével felmerült többletköltségek értékelését, ami összetett gazdasági körülményektől függ, azon ellenőrzés, amelynek a gyakorlására a Bizottság ezen az alapon jogosult, a nyilvánvaló hiba ellenőrzésére korlátozódik (lásd ebben az értelemben a fenti 101. pontban hivatkozott az FFSA és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 100. pontját, valamint a fenti 166. pontban hivatkozott Olsen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 216. pontját). Másrészt, ebből következik, hogy

az Elsőfokú Bíróság által a Bizottság erre vonatkozó értékelését illetően gyakorolt felülvizsgálat sem haladhatja meg ugyanezt a határt, és hogy ezért e felülvizsgálatnak annak ellenőrzésére kell korlátozódnia, hogy a Bizottság joggal állapította-e meg a tagállam nyilvánvaló hibájának fennállását vagy annak ellenkezőjét.

- 221 Továbbá e felülvizsgálat magában foglalja annak a közösségi bíróság általi megállapítását, hogy a felperesek által előterjesztett bizonyítékok elegendőek-e arra, hogy kétségbe vonják az összetett gazdasági körülmények megtámadott határozatban foglalt értékelésének helytállóságát (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-380/94. sz., AIUFFASS és AKT kontra Bizottság ügyben 1996. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-2169. o.] 59. pontját). A helytállóság ezen vizsgálatának fenntartása mellett nem feladata az Elsőfokú Bíróságnak, hogy a határozat kibocsátójának a releváns összetett gazdasági tényekre vonatkozó értékelését a sajátjával helyettesítse. Ilyen összefüggésben az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálata egyaránt vonatkozik az eljárási és az indokolási szabályok Bizottság általi betartására, illetve az alapul vett tények tárgyi pontosságának, valamint a nyilvánvaló mérlegelési hiba, a téves jogértelmezés és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság fenti 101. pontban hivatkozott FFSA és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 101. pontját; a T-111/01. és T-133/01. sz., Saxonia Edelmetalle kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1579. o.] 91. pontját; a fenti 166. pontban hivatkozott Olsen kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 266. pontját, valamint a T-349/03. sz., Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2197. o.] 138. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 222 Ami különösen valamely általánosan alkalmazandó jogi aktusban megállapított ÁGÉSZ-feladat teljesítéséért járó ellentételezés arányos jellegének felülvizsgálatát illeti, az ítélkezési gyakorlat továbbá pontosította, hogy e felülvizsgálat azon kérdés ellenőrzésére korlátozódik, hogy az előírt ellentételezés szükséges-e a szóban forgó ÁGÉSZ-feladat gazdaságilag elfogadható feltételek közötti teljesíthetőségéhez (lásd ebben az értelemben a fenti 99. pontban hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 53. pontját, és a fenti 101. pontban hivatkozott Albany ügyben hozott ítélet 107. és 111. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), illetve fordítva, hogy a szóban forgó intézkedés nyilvánvalóan nem megfelelő-e a követett célhoz viszonyítva (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 118. pontban hivatkozott Boehringer kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 73. és 74. pontját).

223 Ezért mint megalapozatlant el kell utasítani a felperesek azon hivatkozását, amely szerint teljes körű felülvizsgálatot kell gyakorolni ebben az összefüggésben (lásd a fenti 118. pontot).

ii) A RES-kifizetések révén teljesített ellentételezés szükségességéről és arányos jellegéről

1) Előzetes észrevételek

224 A RES által előírt ellentételezés szükségességét és arányos jellegét illetően előzetesen fel kell idézni, hogy a felek elismerik, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel nagyrészt megegyezik az ítélkezési gyakorlat által az EK 86. cikk (2) bekezdése alkalmazásának keretében elfogadott arányossági feltétellel. Ebből következik, hogy az elemzésük értelemszerűen alkalmazandó az utóbbi rendelkezés megsértésére vonatkozó második jogalpra. Ellenben, mivel a RES által előírt ellentételezés arányos jellege értékelésének keretében a felek nem értenek egyet az érintett piaci szereplő hatékonysága és annak ezen ellentételezés megállapítására gyakorolt hatása figyelembevételének szükségességével kapcsolatban, az Elsőfokú Bíróság az e pontra vonatkozóan előadott érveket a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel hiányára alapított kifogással együtt vizsgálja meg.

225 Arra is emlékeztetni kell, hogy a felperesek véleménye szerint a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel, vagyis az ellentételezés szigorú szükségessége nem teljesül. Először is, a Bizottság nem vizsgálta meg teljes egészében az e tekintetben releváns bizonyítékokat, ami téves jogalkalmazásnak, és – az arányosság feltételének alkalmazása tekintetében – a megtámadott határozat indokolására vonatkozó hibának minősül. Másodszer, a MEB-kötelezettségek betartása nem teremt pénzügyi terhet a MEB-biztosítók számára, mert kereskedelmi

intézkedésekkel képesek megvédeni a nyereségességüket. Egyrészt a MEB-biztosítók védekezhetnének a „rossz” kockázatokkal szemben, például a 65 évesnél idősebb új biztosítottak visszautasításával vagy a beteg személyek számára hosszú várakozási időszak előírásával. Másrészt a MEB-biztosítók módosíthatnák a szerződési feltételeket, és a kockázatok alapján differenciálhatnák a díjakat, illetve a „rossz” kockázatokkal összefüggő nagyobb költségeket, amelyeket a MEB-kötelezettségek alapján vállalniuk kell, magasabb díjakkal állíthatnák szembe. Harmadszor, mindenesetre a MEB-kötelezettségekből eredő költségek és a RES közötti összefüggés hiányában utóbbi nem tudja ellentételezni az említett költségeket. A RES-kifizetéseket a MEB-biztosítók kockázatkülönbsége alapján számítják ki, és nem függenek a MEB-kötelezettségek betartásával felmerült tényleges költségek kiszámításától. Továbbá a RES valójában a MEB-szolgáltatások nyújtása költségének ellentételezésére vonatkozik, amelyek azonban – tekintettel a megtámadott határozatra – nem ÁGÉSZ-ek. Ugyanakkor a MEB-kötelezettségek és a MEB-biztosító költségei közötti ilyen elvont viszony nem elegendő, és nem felel meg annak a követelménynek, hogy a RES-t szigorúan az egyértelműen számszerűsített költségekre korlátozzák. Negyedszer, a RES még csak nem is olyan jellegű, hogy ellentételezhetné a „rossz” kockázatokat. Nem veszi figyelembe a MEB-biztosítóknak e kockázatok ellentételezésére alkalmas biztosítási díjait és jövedelmét, és ezért nem lehet megítélni, hogy a „rossz” kockázatok nettó pénzügyi terhet teremtenek-e a MEB-biztosító számára. Egyébként ami a Bizottság azon érvét illeti, amely szerint a RES a megtérítés iránti kérelmek átlagos költségét veszi figyelembe, így téve lehetővé a MEB-biztosítóknak, hogy saját hatékonyságuk előnyeit élvezhessék (a megtámadott határozat 56. pontja), a felperesek azt kifogásolják, hogy a saját tényleges költségek figyelembevétele jelentősebb RES-kifizetésekre adna lehetőséget a legmagasabb költségű MEB-biztosítók javára, következésképpen arra ösztönöznék őket, hogy ne legyenek hatékonyak. Végül, mivel hiányzik a hatékonyság megítéléséhez szükséges hivatkozási pont és az árakat összehasonlító mechanizmus, a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel, amely szerint az ellentételezés szintjének – beleszámítva a bevételeket és az előnyöket is – valamely hatékony vállalkozás szükségleteihez viszonyított meghatározása szükséges, nem teljesül.

226 Az alperes úgy válaszol, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el a RES arányos jellegének értékelésekor, és azt sem állapították meg, hogy az említett RES nyilvánvalóan aránytalan volt az ír MEB-piac gazdaságilag elfogadható feltételek mellett történő működésének biztosítására vonatkozó célkitűzéshez viszonyítva (lásd a fenti 148. pontot). Továbbá az Írország és a VHI által támogatott alperes tiltakozik azon érv ellen, amely szerint a RES szerinti

ellentételezés nem függ össze a MEB-kötelezettségek betartásával felmerült költségekkel. A RES-kifizetések a MEB-biztosítók közötti – életkor és nem szerinti csoportok alapján meghatározott – kockázatiprofil-eltérésekkel előidézett költségekkel függnak össze, és nem haladják meg a MEB-kötelezettségek teljesítésével felmerült költségek fedezéséhez szükséges mértéket. E tekintetben a RES-t szabályozó jogszabály nem vonatkozik az állandó és változó költségekre, a bevételekre vagy a haszonkulcsokra. Ugyanis nincs pontos összefüggés a bevételek és a kockázatok között, mivel ez ellentétes a közös díjszabás elvével, amely azzal jár, hogy a biztosítási díj a közösség, és nem valamely esetlegesen kevésbé reprezentált biztosított csoport által képviselt kockázatot tükrözi. Ugyanígy a nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségek megkövetelik, hogy a MEB-biztosítók ne húz hassanak hasznot a más MEB-biztosítókénál előnyösebb kockázatportfólióból. A RES így szükséges a közös díjszabás megfelelő működéséhez és a MEB-biztosítók közötti verseny minden korosztály tekintetében kereskedelmi erőfeszítésekkel történő ösztönzése érdekében, például olyanokkal, amelyek a marketingre, a szolgáltatások minőségére, az ellátások nyújtóival való kapcsolatokra és az igazgatás hatékonyságára irányulnak. Ezen okok miatt a releváns szabályozás megköveteli a MEB-kötelezettségek teljesítésével összefüggő költségek számszerűsítését és e költségeknek a MEB-biztosítók közötti, RES révén való méltányos megoszlását. Ellenben, mivel a MEB-biztosító szabadon határozhatják meg a biztosítási díjakat és azok megtérülését a piaci feltételek függvényében, a RES nem irányul a hatékonyságuktól függő költségek ellentételezésére, és a MEB-biztosítók megtartják a hatékony igazgatásuk nyereségét. Végül, figyelemmel azon tényre, hogy a RES a MEB-biztosítóknak csak a saját kockázati profiljuk és az átlagos piaci kockázati profil közötti különbsége tekintetében biztosít ellentételezést, valamely MEB-biztosító nem tekintheti a RES-t arra való ösztönzésnek, hogy ne legyen hatékony. Ugyanis az ellentételezés kiszámításának módszere a gyakorlatban kizárja, hogy a RES alkalmazása valamely MEB-biztosító nem hatékony igazgatásából eredő költségektől függjön. A RES 3. cikke alapján a RES-kifizetések kiszámítására vonatkozó mechanizmus csak a MEB-biztosítóknak küldött megtérítés iránti kérelmekkel előidézett költségeket veszi figyelembe, az egyéb költségek – például az adminisztratív és marketingköltségek – kivételével, így kizárt, hogy e számítási mód következményeként viselni kelljen az összes MEB-biztosító hatékonyságának esetleges hiányát. Továbbá, a RES csak arra irányul, hogy e módszer segítségével kiegyenlítse az említett biztosítók kockázati profiljai közötti eltérésekből eredő terheket, de a MEB-szolgáltatások – mint olyanok – nyújtása miatt viselt terheket nem, és a megfelelő jövedelmeket vagy előnyöket sem.

227 Az alperes és Írország a felperesek azon érvét is vitatják, amely szerint a MEB-biztosítóknak lehetőségük van kereskedelmi intézkedésekkel elutasítani a

„rossz” kockázatokat. A gyakorlatban nem lehetséges kockázat szerint felosztani a piacot a biztosítási díjak rugalmas megállapításával, és a nagyobb kockázatot jelentő fogyasztóknak költségesebb biztosítást előírni a kiegészítő megtérítés iránti kérelmekkel előidézett költségek fedezésére. Egyrészt, a nagyobb kockázatot jelentő fogyasztók nem vonnák ki magukat az alacsonyabb szintű biztosítás alól, mivel ez a közös díjszabásban való részesülés elvesztését vonná maga után. Másrészt, figyelemmel a piaci versenykényszerre a magasabb kockázatú biztosított portfólió nem ellentételezhető könnyen magasabb biztosítási díjakkal. Végül a felperesek ezzel ellentétes feltevésének ellentmond saját, a MEB-szolgáltatásaik árainak a VHI áraihoz való igazítására vonatkozó stratégiájuk. A VHI által támogatott alperes hozzáteszi, hogy a RES-kifizetések kiszámítását nem a MEB-biztosítók által rendezett kárigények teljes egészéhez képest végzik el, hanem csak a legtöbbet eladott és legolcsóbb MEB-biztosítások által fedezett kárigényekre korlátozzák. Továbbá az egészségi állapot súlyozott tényezőjéből álló, 50%-ra korlátozott korrekciós tényezőt jelenleg nem veszi figyelembe a RES. Az ilyen korrekciós tényező szükségessége azonban azon tényből ered, hogy a nem és az életkor nem magyarázhat meg a MEB-biztosítók kockázati profiljában lévő minden különbséget, és következésképpen nem tudja teljes egészében tükrözni az abból eredő egyenlőtlenséget.

2) A RES és a MEB-kötelezettségek teljesítésével előidézett költségek közötti kapcsolat

228 A feleknek a RES-kifizetésekkel történő ellentételezés jellegére vonatkozó érveik megvizsgálása előtt először is meg kell vizsgálni a felperesek által előadott azon feltevés megalapozottságát, amely szerint az ilyen ellentételezés nem szükséges, mert a MEB-biztosítók elkerülhetnének minden, többek között a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség betartásával összefüggő terhet a MEB-piacnak a biztosított kockázat alapján, kereskedelmi intézkedésekkel történő felosztásával, különösen a MEB-biztosítások és a megfelelő biztosítási díjak differenciálásával.

229 Bár igaz, hogy a MEB-biztosítók – ellenkező nemzeti rendelkezések hiányában – főszabály szerint szabadon határozhatják meg a MEB-biztosítások terjedelmét, minőségét és árát a különböző biztosított csoportok igényei és saját kereskedelmi stratégiájuk szerint, e szabadságot erősen korlátozzák a MEB-kötelezettségek, amint a MEB-biztosító kiválasztja valamely MEB-kötvény pontos tartalmát, és eldönti, hogy azt kínálja a piacon (lásd a fenti 192. pontot). Ugyanis a módosított 1994 Health Insurance Act 7. cikkében előírt, a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség, amely szerint bármely biztosítottnak korától, nemétől és egészségi állapotától függetlenül ugyanazon biztosítási díjakért ugyanolyan tartalmú MEB-biztosítást kell kapnia, tilos hátrányos megkülönböztetést alkalmazni a magasabb kockázatokat jelentő biztosítottakkal szemben, számukra ugyanazért a biztosításért magasabb biztosítási díjakat előírni, vagy a MEB-szerződés biztosítása terjedelmét, illetve minőségét a díjszint megtartása mellett csökkenteni. Ugyanakkor a felperesek ténylegesen nem vitatták, hogy e kötelezettség betartása további terhekkal jár a MEB-biztosító számára, amennyiben megakadályozza, hogy a biztosított kockázat függvényében módosítsa a díjat, és így magasabb biztosítási díjakkal kompenzálja a „rossz” kockázatokkal járó nagyobb megtérítéseket.

230 Továbbá – annak ellenére, hogy az alperes és Írország vitatta feltevéseiket –, a felperesek nem magyarázták meg kellően, hogy e további terheket miért ellentételezhetné a biztosítások és a biztosítási díjak differenciálására vonatkozó bármilyen – a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségre tekintettel jogszerű – gyakorlat. Ezen az alapon önmagában az a tény, hogy az ír piacon aktív MEB-biztosítók elkülönülő, és a különböző biztosított csoportok igényeinek megfelelő biztosításokat nyújtó MEB-kötvényeket kínálnak, nem elég a felperesek feltevéseinek elfogadásához, mivel még a legegyszerűbb, általában a fiatal és jó egészségnek örvendő személyek által kedvelt biztosítások is elérhetők maradnak, és annak is kell maradniuk a kockázatot jelentő személyek számára, ami megfelel a nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségek lényegi céljának. Ugyanakkor, amint azzal Írország érvel, a felperesek nem adtak elő semmilyenényt, ami azt bizonyítaná, hogy e kockázatot jelentő személyek a MEB-szerződések esetleges módosítására válaszul felmondják vagy nem keresik többé ezen egyszerű biztosításokat, amelyeknek az ára különösen vonzó számukra a közös díjszabás miatt. A felperesek szintén nem vitatták az alperes által azon érve alátámasztására szolgáltatott információkat, amely szerint a BUPA Ireland és a VHI által kínált MEB-biztosítások nagyon hasonlóak és a – különösen a VHI-nél – biztosítottak inkább közömbösebbek maradnak az előnyök és a biztosítási díjak differenciálásával szemben (lásd a fenti 147. pontot).

- 231 E tekintetben nem lehet helytálló azon érv sem, amely szerint a MEB-biztosítók védekezhetnének a kockázatot jelentő személyek által benyújtott megtérítés iránti kérelmeknek köszönhető rendkívüli terhek ellen, azáltal hogy nem fogadják el 65 éves kort elért személyek belépését, vagy hosszú kezdeti várakozási időszakokat írnak elő. Egyrészt, a fenti 198. pontban kifejtett megfontolásokból következik, hogy a 65 éves vagy annál idősebb személyek visszautasításának lehetősége a gyakorlatban nagyon korlátozottnak tűnik, különösen azon tény miatt, hogy csak olyan személyekről lehet szó, akik soha nem kötöttek MEB-biztosítást. Másrészt, a kezdeti várakozási időszakok, amelyek a nyílt csatlakozás és a közös díjszabás alá tartozó MEB-piac jogszerű védekezési eszközének minősülnek (lásd a fenti 199. pontot), csak átmenetileg teszik lehetővé a „rossz” kockázatoknak köszönhető terhek elkerülését, hiszen ha egyszer letelik ezen időszak, a MEB-biztosító szembe fogja találni magát a kockázatot jelentő személyek megtérítés iránti kérelmeivel, amelyeket a nyílt csatlakozásra vonatkozó kötelezettség alapján el kell fogadnia. Ezért a felperesek véleményével ellentétben e korlátozások nem elegendőek azon „rossz” kockázatok vállalásából eredő többletköltségek ellentételezésére, amelyeket a MEB-biztosítók nem tudnak elkerülni a MEB-kötelezettségek miatt.
- 232 Ebből következik, hogy a MEB-biztosítók számára a MEB-biztosítások tartalmának meghatározására és a piacnak a biztosított kockázat szerinti felosztására vonatkozóan hagyott szabadság miatt az ellentételezés szükségességének hiányára vonatkozó érv nem fogadható el.
- 233 Másodszor, meg kell vizsgálni azon érvet, amely szerint tekintettel a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételre, a RES által előírt ellentételezési rendszernek közvetlenül össze kell függenie a MEB-kötelezettségek betartásával felmerült költségekkel.
- 234 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó ÁGÉSZ-feladat a MEB-szolgáltatásoknak a MEB-kötelezettségek betartása mellett történő nyújtásában áll (lásd a fenti 175. pontot). Ezért nem megalapozott a felperesek azon érve, amely szerint a RES-kifizetések révén kiosztott ellentételezés nem igazolható

a MEB-szolgáltatások nyújtásának költségeivel, mert ez utóbbiak nem minősülnek ÁGÉSZ-eknek. Tény továbbá, hogy a RES-kifizetések kiszámítása céljából figyelembe vett költségek csak azok, amelyek a MEB-biztosítóknál a biztosítottak megtérítés iránti kérelmeinek rendezése során felmerültek (lásd a fenti 33. pontot), és hogy következésképpen e költségeknek szorosan össze kell függeniük a szóban forgó MEB-szolgáltatások nyújtásával. A felperesek tévesen tagadják tehát a MEB-szolgáltatások nyújtásával összefüggő költségek és a RES által előírt ellentételezés közötti kapcsolat fennállását.

235 Az Elsőfokú Bíróság mégis megállapítja, hogy a RES által jelentett ellentételezési rendszer működésében nem áll fenn közvetlen kapcsolat a MEB-biztosítók által a megtérítés iránti kérelmeket követően ténylegesen kifizetett összegek és a RES-kifizetések révén kiosztott ellentételezés között. Meg kell állapítani, hogy a RES-kifizetések nem egy bizonyos MEB-szolgáltatásnyújtással összefüggő esetleges költségek vagy többletköltségek ellentételezésére irányulnak, hanem kizárólag a valamely MEB-biztosító kockázati profiljának az átlagos piaci kockázati profilhoz viszonyított negatív eltéréséből eredőnek tartott többletterhek ellentételezésére (lásd a fenti 33. pontot). E tekintetben a MEB-biztosítók által egy bizonyos időszak alatt ténylegesen megtérített összegek csak alapul szolgálnak az átlagos piaci kockázati profil, valamint utóbbi és a RES alá tartozó minden egyes MEB-biztosító egyéni és tényleges kockázati profilja közötti eltérés kiszámításához. Így valamely MEB-biztosító egyéni és tényleges kockázati profilja jelenti az ezen időszak alatt általa viselt átlagos megtérítési költségeket, amelyek összege annál is inkább magasabb, mivel e biztosítónak sok nagy kockázatot jelentő, megtérítés iránti kérelmeket gyakran és nagy összegben benyújtó biztosítottai vannak. Az egyes MEB-biztosítók ezen egyéni és tényleges kockázati profilját ezt követően összehasonlítják az átlagos piaci kockázati profillal, amely az összes MEB-biztosító által a megtérítés iránti kérelmek rendezése során viselt átlagos terheket jelenti, annak érdekében, hogy amennyire lehetséges, megbízhatóan tükrözze a biztosítottak összességé által a MEB-piacon kiváltott terhek átlagát.

236 Ugyanakkor, amint azzal az alperes és Írország érvel, a nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség lényegi célja e terhek méltányos módon történő megosztása az ír MEB-piac egészén úgy, hogy bármely MEB-biztosító csak az átlagos piaci kockázati profillal összefüggő terheket viselje. Ha e terhek nem lennének

kiegyenlítve, a kockázatok MEB-biztosítók közötti egyenlő megosztására irányuló közös díjszabás működése – amelynek célja a biztosítási díjak generációk közötti keresztámogatásának lehetővé tétele – akadályozva lenne. Következésképpen azon többletterhek, amelyeket valamely MEB-biztosítónak az átlagos piaci kockázati profilhoz viszonyított negatív kockázati profilja miatt viselnie kell, azon többletköltségeket jelentik, amelyeket valamely MEB-biztosítónak a nyílt csatlakozás és a közös díjszabás alá tartozó MEB-piacon vállalnia kell azon kötelezettsége miatt, hogy vállalja a magas kockázatot jelentő személyeket, a biztosítási díjak összegének a biztosított kockázat szerinti meghatározása nélkül. A RES csak e többletköltségek ellentételezésére vonatkozik. Ilyen körülmények között a felperesek azon érve, amely szerint a RES-kifizetések nem függenek össze a MEB-kötelezettségek betartásával felmerült költségekkel, és nem tudják ellentételezni a „rossz” kockázatok egyenlőtlen megoszlását a MEB-piacon, nem helytálló.

237 A jelen esetben alkalmazandó korlátozott ellenőrzés keretében (lásd a fenti 220–222. pontot) a RES által jelentett, a fenti 235. pontban leírt ellentételezési rendszer által követett célkitűzések érvényessége és a működését meghatározó szabályok jogszerűsége nem kérdőjelezhető meg. E tekintetben természetesen meg kell állapítani, hogy e működés radikálisan különbözik a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítélet és a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ügyben hozott ítélet tárgyát képező ellentételezési rendszer működésétől. Ezért nem felelhet meg szigorúan a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételnek, amely megköveteli, a valamely ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítésével felmerült költségek meghatározhatóságát. Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy véli, hogy a többletköltségek valamely MEB-biztosító tényleges kockázati profilja és egy átlagos piaci kockázati profil közötti összehasonlítás segítségével történő számszerűsítése – tekintettel a RES alá tartozó összes MEB-biztosító által megtérített összegekre – megfelel a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel céljának és szellemének annyiban, amennyiben az ellentételezés kiszámítása konkrét, objektív, egyértelműen meghatározható és ellenőrizhető elemeken alapszik (lásd a fenti 216. pontot). Egyebekben, bár a felperesek a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel be nem tartására hivatkoznak, nem vitatták, hogy a RES-kifizetések kiszámítása megfelel e kritériumoknak. Továbbá nem sikerült megkérdőjelezniük a fenti 235. pontban leírt, a MEB-kötelezettségek – különösen a nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségek – betartása és a RES-kifizetések révén nyújtott ellentételezés közötti összefüggés fennállását.

238 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították a RES nyilvánvalóan nem megfelelő jellegét a MEB-kötelezettségek betartásából eredő többletköltségek ellentételezésére. Ilyen körülmények között nem tartalmaz nyilvánvaló hibát a Bizottságnak a megtámadott határozat 53. pontjában tett azon megállapítása, amely szerint a RES a kifizetéseket lényegében a MEB-biztosítók kockázati profiljai közötti eltérés semlegesítéséhez és a piaci átlagnál magasabb „rossz” kockázatok fedezése miatt felmerült költségek ellentételezéséhez szigorúan szükséges szintre korlátozza, és mindezt azért teszi, hogy e biztosítókat kártalanítsa a MEB-kötelezettségek azon pénzügyi következményeiért, amelyek kizárják számukra a biztosított kockázat szerinti biztosítási díj szabást és a „rossz” kockázatok elutasítását.

239 Harmadszor, el kell utasítani a felperesek azon érvét, amely szerint a Bizottságnak – tekintettel a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételre – a jelen esetben figyelembe kellett volna vennie azon bevételeket és méltányos nyereséget, amelyet a MEB-biztosítók a MEB-kötelezettségek teljesítésével elérhetnek.

240 A fenti 235. pontban megállapított megfontolásokból következik, hogy a RES által jelentett ellentételezési rendszer teljesen független a MEB-biztosítók által elért bevételektől és nyereségektől, mivel egyrészt kizárólag a MEB-biztosítók által egy bizonyos időszak alatt kifizetett megtérítés iránti kérelmek miatt felmerült költségek figyelembevételén alapszik, és mivel másrészt a célja kizárólag a valamely MEB-biztosító egyéni és tényleges kockázati profilja és az átlagos piaci kockázati profil közötti eltérésekből eredő terhek kiegyenlítése. Amint azzal az alperes érvel, többek között az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére válaszul, egy ilyen rendszerben meghatározásánál fogva nem áll fenn olyan összefüggés a kockázati profil és a bevételek között, amely lehetővé tenné ez utóbbiaknak az esetleges többletköltségek ellentételezése meghatározása érdekében történő figyelembevételét. Ilyen feltételek mellett ugyanis nem lehet a költségeket túlkompenzálni a bevételekhez képest, tekintettel arra, hogy az ellentételezés kiszámításához figyelembe vett költségek nem függenek össze közvetlenül valamely ÁGÉSZ nyújtásával, illetve az abból eredő bevételekkel.

241 Következésképpen, tekintettel arra, hogy a RES nem irányul a MEB-szolgáltatások nyújtásával közvetlenül összefüggő költségek ellentételezésére (lásd a fenti 235. pontot), ami a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel által kifejezetten tekintetbe vett helyzetet jellemezte, nem szükséges figyelembe venni az e szolgáltatások által teremtett bevételeket az e szolgáltatásnyújtás esetleges tényleges többletköltségeinek megállapítása érdekében. Az ilyen megközelítés ellentétes lenne a közös díjszabás elvével, amely megköveteli, hogy a valamely MEB-biztosításért járó biztosítási díj a biztosítottak közössége, és nem valamely meghatározott biztosított csoport által jelentett kockázatot tükrözze. Ilyen körülmények között a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel szigorú alkalmazása, amely valamely ÁGÉSZ-kötelezettség eltérő formájú ellentételezésére irányul, nem veszi figyelembe a RES által előírt ellentételezési rendszer működésének sajátosságait. Ellenkezőleg, az ilyen megközelítés újra megkérdőjelezné Írországnak azon választását, hogy ilyen rendszert állít fel, amely teljesen független a MEB-biztosítók bevételeitől és nyereségétől, és amely a MEB-kötelezettségek alá tartozó MEB-piac működésének biztosítására irányul. Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy véli, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételnek sem célja, sem szelleme nem követeli meg a bevételek figyelembevételét az olyan ellentételezési rendszer keretében, amely azoktól függetlenül működik.

242 Ezen indokok miatt nem lehet felróni a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe a MEB-biztosítók által a MEB-kötelezettségek teljesítése során elért bevételeket és nyereségeket. Továbbá a fenti megfontolásokból következik, hogy nem fogadható el azon kifogás sem, amely szerint a Bizottság nem vizsgálta meg e kérdést, és nem indokolta a megtámadott határozatot e pontra vonatkozóan. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság valamely támogatásnak az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében való fennállására vonatkozó elemzése keretében kifejezetten a fenti 41. pontban hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítéletre támaszkodott, amely megköveteli, hogy meghatározzák az ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítésével megbízott piaci szereplők által ténylegesen viselt többletköltségeket (a megtámadott határozat 40. pontja). Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy – amint azt a Bíróság utólag megerősítette és pontosította a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben – a többletköltségek feltétele az ezen ügyekben említetthez hasonló ellentételezési rendszerek esetében főszabály szerint maga után vonja az érintett piaci szereplő által valamely ÁGÉSZ-feladat teljesítése során ténylegesen viselt költségek és az ahhoz kapcsoló bevételek meghatározását. A jelen esetben azonban a Bizottság jogosan állapította meg a megtámadott határozat 53. pontjában, hogy e többletköltségek csak azok, amelyek valamely

negatív kockázati profilból erednek, ami azzal jár, hogy a Bizottság joggal ismerte el, hogy a RES által előírt számítási módszer nem tette lehetővé a MEB-biztosítók által ténylegesen elért bevételek figyelembevételét (lásd a fenti 240. pontot).

243 Következésképpen a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltételt, amikor úgy vélte, hogy a RES által előírt ellentételezési rendszer szükséges és arányos volt a MEB-kötelezettségek teljesítésével felmerült költségekhez viszonyítva.

244 Ezért a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel figyelmen kívül hagyására alapított kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

f) Valamely piaci szereplővel való összehasonlításról az Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel értelmében

245 A fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel (93. pont) alapján valamely vállalkozás közbeszerzési eljárás keretében történő, ÁGÉSZ-feladattal való megbízása hiányában az ellentételezés szintjét azon költségek elemzése alapján kell meghatározni, amelyek egy átlagos, jól vezetett és a szükséges közszolgáltatási követelmények kielégítéséhez eszközökkel megfelelően felszerelt vállalkozásnál felmerültek e kötelezettségek teljesítése érdekében, figyelembe véve az arra vonatkozó bevételeket, valamint az e kötelezettségek teljesítése miatti ésszerű nyereséget. A felperesek lényegében azt állítják, hogy e feltétel nem teljesül, mivel a RES-ben nincs olyan hivatkozási pont, amely lehetővé teszi a hatékonyság mérését és valamely hatékony piaci szereplővel való összehasonlítását. A Bizottságnak különösen meg kellett volna vizsgálnia, hogy a MEB-biztosítóknak – különösen a VHI-nek – a MEB-kötelezettségek betartásából eredő esetleges költségei hasonlóak voltak-e ahhoz, mint amelyeket valamely hatékony piaci szereplő viselt volna.

246 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy mind a fenti 239–242. pontban kifejtett megfontolások, mind a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik és negyedik feltétel – amelyek mindegyike megköveteli, hogy meghatározzák a költségeket, valamint a valamely ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítésével kapcsolatos bevételeket és nyereségeket – közötti szoros összefüggésből az következik, hogy a jelen kifogás kiindulópontjai tévesek. Figyelemmel egyrészt a RES által jelentett ellentételezési rendszernek a MEB-biztosítók bevételeihez és nyereségéhez viszonyított semlegességére, másrészt pedig az említett biztosítók negatív kockázati profiljával összefüggő többletköltségek sajátosságára, az Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel, amennyiben az megköveteli az ÁGÉSZ-nyújtásával közvetlenül összefüggő költségek és bevételek összehasonlítását, a jelen esetre nem alkalmazható szigorúan. Ezt egyébként már megerősítette a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel célja, ami annak biztosítása, hogy a szóban forgó ÁGÉSZ-t a közösség számára legalacsonyabb költségen nyújtsák. Tény ugyanis, hogy a RES nem valamely MEB-szolgáltatás nyújtásával felmerült, meghatározott költségre vonatkozik.

247 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy a RES-kifizetéseket nem kizárólag az ellentételezésben részesülő MEB-biztosító által teljesített megtérítések szerint határozzák meg – ami a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított harmadik és negyedik feltételben említettnek megfelelő helyzet lenne –, hanem a MEB-biztosító mint hozzájáruló által teljesített megtérítések szerint is, mivel e kifizetések az e két biztosító kockázati profiljának az átlagos piaci kockázati profilhoz képest jelentkező eltéréseit tükrözik.

248 Ezért a Bizottság jogszerűen tekinthette úgy, hogy a jelen esetben az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatás fennállása elemzésének keretében a RES-kifizetések lehetséges kedvezményezettjei és valamely hatékony piaci szereplő közötti összehasonlítás nem volt szükséges. Hozzá kell tenni, hogy még ha a megtámadott határozat elfogadásakor valószínű volt is, hogy kezdetben a VHI lesz a RES-kifizetések elsődleges kedvezményezettje, a RES-t az ír hatóságok csak később, a kockázati profiloknak az ír MEB-piacon bekövetkező változása miatt kezdték meg. Ezért az ír MEB-piacon aktív, különböző MEB-biztosítók jövőbeli helyzete ismeretének hiányában lehetetlen volt a Bizottság számára a RES-kifizetések potenciális kedvezményezettjeinek pontos meghatározása, illetve helyzetük valamely hatékony piaci szereplővel való konkrét összehasonlításának elvégzése.

249 Végül, tekintettel a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel céljára, a Bizottság mégis köteles volt meggyőződni arról, hogy a RES által előírt ellentételezés nem foglalja magában a RES alá tartozó MEB-biztosítók hatékonyságának hiányából esetlegesen eredő költségek megtérítésének lehetőségét. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bizottság kifejezetten azt állapította meg a megtámadott határozat 27. és 56. pontjában, hogy a RES a MEB-biztosítók átlagos megtérítési költségeit vette figyelembe, aminek az a következménye, hogy a biztosított csoportonkénti átlagos költségek kiegyenlítése nem volt lehetséges, és hogy a biztosítók megtarthatták a saját hatékonyságuk nyereségét.

250 E tekintetben a felperesek úgy érveltek, hogy a MEB-biztosítók tényleges megtérítési költségeinek figyelembevétele a RES-kifizetések kiszámításának keretében nagyobb kifizetéseket vonna maga után a legkevésbé hatékony és magas költségű MEB-biztosítók számára. Azonban, amint kiderül a megtámadott határozat 56. pontjából és a fenti 235. pontban kijelentett megfontolásokból, e költségek csak a MEB-biztosítók által egy bizonyos időszak alatt végzett megtérítésekkel összefüggő terheket jelentik, minden egyéb igazgatási költség – mint például az adminisztratív, illetve marketingköltségek – kivételével, amelyeket a MEB-biztosítók ellenőriznek. Ugyanakkor a felperesek nem vitatták e pontot, és nem pontosították, hogy e számítási mód mennyiben vonhatja maga után azon esetlegesen felmerülő költségek továbbgörgetését, amelyek a megtérítés iránti igények szabályozásának hatékonysághiányából erednek. A felperesek véleményével ellentétben, mivel a RES szerinti ellentételezés kizárólag a szóban forgó piaci szereplők hatékonyságával össze nem függő költségektől függ, kizárt, hogy ezen ellentételezés a hatékonyságuk hiányából esetlegesen eredő költségek megosztásával járhasson, és érinthesse e piaci szereplők azon lehetőségét, hogy a hatékony igazgatásuk nyereségét teljes egészében megtarthassák.

251 E megállapítást nem cáfolja önmagában a HIA-nak azon, a 2005. áprilisi jelentésében (30. o.) tett megállapítása, amely szerint a BUPA Ireland kezelési naponkénti átlagköltsége körülbelül 17%-kal alacsonyabb a piaci átlagköltségnél, amely alacsonyabb költség pontosan a BUPA Ireland-nak a többi MEB-biztosítóhoz viszonyított kedvezőbb kockázati profiljából eredhet. Ugyanis e tekintetben a HIA utal arra, hogy a kezelési naponkénti költségek közötti különbség a hatékonyságra, a MEB-termékekre és a biztosítottak egészségi állapotára vonatkozó különbségekkel magyarázható,

mivel e költség a beteg kora szerint változhat. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy azon MEB-biztosító, amelynek a biztosított átlagnál kevésbé jó egészségi állapotban lévő biztosítottai vannak, arányosan nagyobb kezelési költségeket kénytelen viselni. A felperesek egyébként nem utalnak arra, hogy a HIA által alkalmazott „hatékonyságbeli különbségek” kifejezés a MEB-biztosítók igazgatására, mint olyanra, vagy a kezelési költségeikért felelős kórházak igazgatására utal, sem arra, hogy e különbségek milyen mértékben lehetnek relevánsak a megtérítési költségek figyelembevételének keretében, és hogy lehet-e következményük a kiegyenlítő kifizetésekre.

- 252 Továbbá, a felperesek azon érve sem megalapozott, amely szerint a magas megtérítési költségeknek a RES-kifizetések szintjére való hatása arra ösztönzi a kedvezményezett MEB-biztosítót, hogy ne legyen hatékony. Amint azt a felperesek maguk ismerték el a tárgyaláson, nem pontosították azon esetleges hatékonyságbeli hiányosságok jellegét, amelyekre ilyen helyzet alkalmat adhat, hanem lényegében megelégedtek azzal, hogy a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel értelmében valamely hatékony piaci szereplővel történő összehasonlítás hiányára hivatkozzanak. Végül e tekintetben az alperes előadta – anélkül, hogy a felperesek ellentmondtak volna –, hogy a RES I. melléklete alapján a RES-kifizetések kiszámításának keretében a megtérítési költségeket kórházi naponként csak 550 euróig veszik figyelembe, függetlenül az érintett biztosítás szintjétől, míg a VHI átlagos kórházi költségei például 640 eurót tesznek ki kórházi naponként, ami önmagában védelmi intézkedést jelent a túlzott fogyasztással és a MEB-biztosító általi nem hatékony költségkezeléssel szemben. Hozzá kell tenni, hogy a RES alapján figyelembe vehető költségek ezen maximálását a megtámadott határozat 55. pontja fejt ki részletesen.

- 253 Az alperes és Írország azonban elismerték, hogy a RES-kifizetések kiszámítási módja mégis alkalmas arra, hogy nagyon korlátozott mértékben tegye a különböző MEB-biztosítók hatékonyságával összefüggő nyereségek, illetve hatékonyságának hiányával összefüggő költségek megosztását, mivel bizonyos korrekciós feltételeket foglal magában, azaz egyrészt a rendszer önfinszírozásának biztosítására szolgáló „nulla összegű korrekciós tényezőt” (zero sum adjustment factor), másrészt pedig az egészségi állapot súlyozott tényezőjét, amely a kórházi kapacitások megfigyelt kihasználtságán alapul (a megtámadott határozat 28. és 57. pontja).

254 A „nulla összegű korrekciós tényezőt” (zero sum adjustment factor) illetően a felperesek azonban a tárgyaláson elismerték, hogy a kifogásuk nem vonatkozott a RES ezen szempontjára, és hogy a RES-kifizetések szintjének ebből eredő eltérései elhanyagolhatóak voltak, és nem adhattak alkalmat a hatékonyság hiányával összefüggő költségek érzékelhető kiegyenlítésére. Az egészségi állapot súlyozott tényezőjét illetően azonban a felperesek azt állítják, hogy annak alkalmazása okot adhat a hatékonyság hiányának figyelembevételére, mivel inkább a MEB-biztosítók tényleges költségein alapszik, mint valamely hatékony piaci szereplő költségein. E tekintetben pontosítani kell, hogy e korrekciós tényező – amely jelenleg nulla – alkalmazása bizonyos, a RES II. mellékletében pontosított feltételektől függ, és különösen azt, hogy a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételének 50%-ára korlátozódik. Ugyanakkor, tekintettel az említett tényező e korlátozott jelentőségére, és mivel a felperesek nem adtak elő konkrét bizonyítékokat annak bizonyítására, hogy a kórházi kapacitások tényleges kihasználtsága hatékonyságbeli hiányosságokat tükrözhet, mint például az orvosi szolgáltatások túlzott igénybevétele, a Bizottság jogszerűen vélhette úgy, hogy a RES által jelentett ellentételezési rendszer és különösen az egészségi állapot súlyozott tényezőjének alkalmazása nem vonja maga után annak lehetőségét, hogy a hatékonyság hiányával összefüggő költségek az összes MEB-biztosítóra visszahassanak.

255 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 28. és 57. pontjában egyértelműen bizonyította, hogy az említett tényező szigorú alkalmazási feltételei gondoskodtak arról, hogy a kockázatkülönbségek hatásai ne kerüljenek teljes egészükben kiegyenlítésre, és hogy ne ösztönözzék a betegek kórházba utalását, valamint az 50%-os felső határ további garanciát jelentett a MEB-biztosítóknak a kórházi tartózkodások időtartama csökkentésének előmozdítására, a korai szűrésre, valamint általában véve a hatékony igazgatásra való ösztönzéséhez. Ugyanakkor a felperesek tartózkodtak e megállapítás részletes vitatásától az eljárás során. Továbbá hozzá kell tenni, hogy amint azzal az alperes és Írország érvelnek, az ír hatóságok eddig nem alkalmazták e tényezőt, és a MEB-biztosítók közötti kockázatkülönbségekre vonatkozó álláspontjukat csak a biztosítottak életkorára és nemére vonatkozó szempontokra alapították.

256 Végül, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság jogilag megkövetelt módon vette figyelembe a megtámadott határozat 26–28., 56. és 57. pontjában azon

bizonyítékokat, amelyek igazolják azon végkövetkeztetését, hogy a RES által előírt ellentételezés a bizonyos MEB-biztosítóknak a hatékonyság hiányával összefüggően esetleg felmerült költségeihez képest semleges.

257 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltételt, és hogy a jelen kifogást teljes egészében el kell utasítani.

258 Az előző megfontolások összességére tekintettel ezért arra kell következtetni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 1. cikkében jogosan jelentette ki, hogy a RES nem jelent az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatást. Ezért az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani. Az Elsőfokú Bíróság mégis szükségesnek tartja az EK 86. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított második jogalap megvizsgálását.

g) A RES szükségességéről és arányos jellegéről az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében

i) Előzetes észrevétel

259 Második jogalapjukkal a felperesek lényegében a RES bevezetésének szükségességét és arányos jellegét vitatják. Az Elsőfokú Bíróság a felperesek által e második jogalap keretében kifejtett érveket csak annyiban vizsgálja, amennyiben olyan kérdéseket vetnek fel, amelyeket nem vizsgált az első jogalap keretében.

Eleve el kell utasítani a felpereseknek az EK 86. cikk (2) bekezdésének a megtámadott határozat rendelkező részében való kifejezett említése hiányára vonatkozó kifogását (lásd a 90. és 128. pontot). Amint az alperes megjegyzi, nem következik sem a releváns szabályozásból, sem az ítélkezési gyakorlatból, hogy az EK 87. cikk és az EK 86. cikk (2) bekezdése együttes alkalmazása alapján hozott határozatok rendelkező része megfogalmazásának feltétlenül meghatározott előírásoknak kell megfelelnie. Egyébként az olyan jogi aktust, amelynek a rendelkező része elválaszthatatlan annak indokolásától, a tényleges jogi hatályának értékelése érdekében – amennyiben az szükséges – az elfogadásához vezető okok figyelembevételével kell értelmezni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-346/02. és T-347/02. sz., Cableuropa és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. december 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4251. o.] 211. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezért bár az egyértelműsége és jogbiztonsága törekedve kívánatosnak tűnik, hogy a Bizottság kifejezetten megemlítsa a jogi aktus rendelkező részében a Szerződés általa alkalmazott rendelkezéseit, ennek elmulasztása nem jelent jogi hibát, mivel a jogi aktus indokolásának és rendelkező részének együttes értelmezése lehetővé teszi e rendelkezések pontos meghatározását. Ugyanakkor a jelen esetben, noha a Bizottság a megtámadott határozat 1. cikkében nem hivatkozott az EK 86. cikk (2) bekezdésének alkalmazására, mégis egyértelműen említette e rendelkezést a megtámadott határozat 61. pontjában, amely annak végleges következtetéseit foglalja össze. Következésképpen a megtámadott határozat átlagosan figyelmes olvasója nem tévedhet annak tényleges jogi hatályát illetően.

ii) A RES bevezetésének szükségességéről

1) Általános észrevételek

A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság értékelési hibákat követett el, amikor a megtámadott határozat 50. és 52. pontjában úgy vélekedett, hogy a RES szükséges volt a MEB-kötelezettségek alá tartozó piac stabilitásának, valamint e kötelezettségek hatékony érvényesülésének megőrzéséhez. A megtámadott határozat maga ismeri el az 51. pontban, hogy az ír MEB-piacon eddig nem voltak stabilitási

problémák. Továbbá, a kockázatszelekció hivatkozott veszélye tisztán spekulatív és nem támasztják alá a tények. Valójában e veszély nem áll fenn a jó kockázatok aktív kiválasztására való ösztönzés hiánya és a kockázatok passzív szelekciójának hiánya miatt (lásd a fenti 134. pontot). Ugyanis a MEB-biztosítók képesek lennének a rossz kockázatok ellentételezésére akár a szerződési feltételek módosításával, akár különösen a biztosítási díjak növelésével és a biztosítások differenciálásával. Mindenesetre tekintettel arra, hogy a biztosítottak főszabály szerint – amint azt az Amárach-jelentés bizonyítja – alig hajlandók biztosítót váltani, egy új belépőnek az ír MEB-piacon szükségképpen az új ügyfeleket kell megcéloznia, akik magától értetődően fiatalok. Továbbá, ami az idős biztosítottakat illeti, a VHI veszteséggel értékesítene, így téve lehetetlenné a BUPA Ireland számára, hogy ténylegesen versenyezzen vele. Végül, az alperes által hivatkozott, Írországon kívüli egyéb piacokra vonatkozó gazdasági tanulmányok nem relevánsak, és nem alkalmasak a kockázatszelekcióra vonatkozó feltevés megerősítésére. A HIA által 2003 óta benyújtott három jelentés viszont megerősíti az ír MEB-piac közelgő és jövőbeli bizonytalanságának hiányát (lásd a fenti 131–138. pontot).

262 Az alperes lényegében úgy válaszol, hogy a felpereseknek nem sikerült megkérdőjelezniük az aktív kockázatszelekció veszélyének fennállását bizonyító jeleket a közös díjszabás és a nyílt csatlakozás rendszerében, amely veszélyt még a NERA-jelentésben is elismerték. Írország hozzáteszi, hogy a közös díjszabásra és a nyílt csatlakozásra vonatkozó követelményeket szükségszerűen ellensúlyoznia kell a RES-nek, annak megakadályozására, hogy a MEB-piacon új biztosítók bizonyos szempontok szerinti kockázatszelekciót hajtsanak végre. E korrekció hiányában utóbbiak a kedvező kockázati profiljuk miatt jelentős „technikai” előnyöket érhetnének el, azáltal hogy az összes biztosított kárára virtuális és túl magas szinteken tartják fenn a biztosítási díjakat, ami érintheti a MEB-piac stabilitását. A piac stabilitása akkor is veszélyben van, ha valamely kedvező kockázati profilú biztosító érezhetően csökkenti a biztosítási díjakat, hogy ezzel „végzetes spirált” indítson el, aminek a lényege a legingátagabb biztosítottak e biztosító felé való menekülése, és amely a versenytárs biztosítók pénzügyi helyzetének gyengítéséhez vezet, akik a közös díjszabás miatt többé nem lennének képesek versenyző áron kínálni a termékeiket, és új tagokat vonzani. Ilyen a VHI jelenlegi helyzete, amelynek a fizetőképességi mutatói egyértelműen romlottak a BUPA Ireland fizetőképességi mutatóihoz képest.

263 Az alperes és Írország véleménye szerint a felpereseknek azon lehetőségre alapított érve, amely a biztosítóknak a „rossz” kockázatok szerződésmódosításokkal történő ellentételezésére vonatkozik, nem releváns, és ellentétes a valósággal. Egyrészt az ilyen megközelítés ellentétes lenne a közös díjszabás elvével, és mindenképpen megvalósíthatatlan, továbbá nem lenne alkalmas az ír MEB-piac egyensúlyának fenntartására. Másrészt pedig a VHI és a BUPA Ireland által kínált MEB-szolgáltatások nagyon hasonlóak lennének, és a gyakorlatban a biztosítottak nem tulajdonítanak jelentőséget valamely MEB-biztosítás által kínált előnyök esetleges különbözőségének. Továbbá a VHI-biztosítottak korprofiljára vonatkozó adatok egyértelműen ilyen kockázatkiválasztás fennállására utalnak. Ami a passzív szelekció kockázatát illeti, az Írország által támogatott alperes vitatja az Amárach-jelentés felperesek szerinti értelmezését, amely megerősíti a fogyasztók egyik biztosítótól a másikhoz való vándorlásának létezését. Másfelől, a VHI-nek a magas kockázatot jelentő ügyfelekre vonatkozó állítólagos veszteséges ármeghatározására alapított érv nincs alátámasztva, és elfogadhatatlan. Az alperes végül hangsúlyozza, hogy a megtámadott határozat csak a kockázatszelekció esetlegességének megállapításából indul ki, amely olyan bizonytalansági tényező, ami a fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ügyben hozott ítéletre és azon korlátozott felülvizsgálatra, amelynek gyakorlására az Elsőfokú Bíróság a szükségességre vonatkozó feltétel tekintetében jogosult, elegendőnek minősül.

2) A megtámadott határozat és az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt felülvizsgálat tárgya

264 A felek által felhozott különböző érvek megalapozottságának vizsgálata előtt az Elsőfokú Bíróság szükségesnek tartja a Bizottság által a jelen esetben elvégzett vizsgálat tárgyának pontosítását, mivel a Bizottság által elvégzett vizsgálat maga is tárgyat képez az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálatának.

265 Meg kell állapítani, hogy a bejelentett RES általános rendszert, vagyis általános hatályú rendelkezések összességén nyugvó rendszert jelent, amelynek alkalmazását természetesen bizonyos fokig objektív és átlátható kritériumok előre meghatározzák (lásd a fenti 213–217. pontot), de nem látható előre minden részletében.

Különösen mivel e rendszerről feltehető, hogy megfelel a szóban forgó piac gyors változásainak, és reagál azokra, a működése bizonyos általános rendelkezések alá tartozik, amelyek az alkalmazásával megbízott hatóságok széles mérlegelési mozgásterével járnak. Különösen igaz ez a RES IV. részére, amely a mérlegelési jogkörökre és a RES-kifizetések megkezdésére alkalmas kockázatkülönbség fennállását illető HIA-ajánlásra vonatkozik.

266 Ebből következik, hogy a fenti 220. és 221. pontban felidézett közigazgatási ellenőrzés és bírósági felülvizsgálat terjedelme meghatározásának megfelelően azon ellenőrzés, amelynek gyakorlására a Bizottság erre vonatkozóan az EK 87. cikk és az EK 86. cikk (2) és (3) bekezdése alapján együttesen hivatott, különösen a bejelentett rendszer szükségességét illetően, szükségképpen azon kérdés ellenőrzésére korlátozódik, hogy egyrészt az említett rendszer nyilvánvalóan téves gazdasági és ténybeli kiindulópontokon alapszik-e, másrészt pedig hogy az említett rendszer nyilvánvalóan alkalmatlan-e a kitűzött célok elérésére. Az Elsőfokú Bíróságnak ezzel összefüggésben kell többek között azt megvizsgálnia, hogy a Bizottság értékelése e tekintetben kellően helytálló-e ahhoz, hogy alátámassza szóban forgó rendszer szükségességét.

267 E felülvizsgálat keretében először is egyrészt meg kell vizsgálni, hogy a piacnak a tagállam által a szóban forgó ÁGÉSZ-feladat bevezetésének és védelmének igazolása érdekében hivatkozott működésbeli zavarai kellően valószínűsíthetők voltak-e, másrészt pedig értékelni kell, hogy a Bizottság ésszerűen tekinthette-e úgy, hogy egy, a RES-hez hasonló rendszer jellegénél fogva szükséges és megfelelő a hivatkozott problémák megoldására. Továbbá az Elsőfokú Bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy a jelen esetben a Bizottság e két kérdésre vonatkozó értékelése megalapozott-e, tekintettel az ír MEB-piac jelenlegi körülményeire és valószínű változására, ahogyan az a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában előre látható volt, azon információk összességének fényében, amelyekkel a Bizottság rendelkezett vagy ésszerűen rendelkeznie kellett volna.

268 Ami különösen a Bizottság ellenőrzésének terjedelmét illeti, a fenti 220–222. pontban kifejtetteknek megfelelően a Bizottság nem léphet a tagállam helyébe az azt megillető

széles mérlegelési jogkör gyakorlását illetően. Így ellentétben azzal, amit látszólag a felperesek állítanak a szükségesség ellenőrzésével összefüggésben, a Bizottság nem jogosult a rendelkezésre álló adatok alapján felülvizsgálni, hogy egyrészt a piac ténylegesen változhat-e meghatározott módon, másrészt pedig hogy ezért a bejelentett rendszer által előírt szabályozási eszközök alkalmazása egy adott időpontban elengedhetlenné válik-e ahhoz, hogy a szóban forgó ÁGÉSZ-feladat teljesítését biztosítsák. Ugyanis a szükségesség ellenőrzése nem követeli meg, hogy a Bizottság meggyőződjön arról, hogy a tagállam a piac jelenlegi vagy jövőbeli körülményeire tekintettel nem mondhat le a bejelentett intézkedésekről, hanem arra korlátozódik, hogy kiszűrje a nyilvánvaló hibákat a tagállam azon kérdésre vonatkozó széles mérlegelési jogkörének gyakorlása során, hogy milyen módon lehet a ÁGÉSZ-feladatot gazdaságilag elfogadható körülmények között elvégezni (lásd ebben az értelemben a fenti 99. pontban hivatkozott Bizottság kontra Hollandia ügyben hozott ítélet 58. pontját, valamint a fenti 101. pontban hivatkozott Albany-ügyben hozott ítélet 107. és 111. pontját).

269 Végül, bár a Bizottság által gyakorolt ezen ellenőrzés korlátozott, e körülményt figyelembe kell venni a közösségi bíróság által a Bizottság értékelése tekintetében gyakorolt jogszerűségi felülvizsgálat keretében is. Az Elsőfokú Bíróság ezen felülvizsgálatának annál is inkább korlátozottnak kell lennie, mivel a Bizottság értékelése összetett gazdasági tényekre vonatkozik (lásd a fenti 220. és 221. pontot). Ez különösen érvényes az arányosság elvén alapuló felülvizsgálatra, különösen akkor, ha a megtámadott jogi aktus általános hatályú állami intézkedésekre vonatkozik. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság ilyen felülvizsgálatának annak ellenőrzésére kell korlátozódnia, hogy ezen intézkedések nyilvánvalóan alkalmatlanok voltak-e a kitűzött célhoz képest (lásd analógia útján a fenti 118. pontban hivatkozott Boehringer kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 73. és 74. pontját).

270 Az előzőekből következik, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát, amikor nem követelte meg Írországtól, hogy bizonyítsa a RES-nek a MEB-kötelezettségek betartása biztosítására vonatkozó elengedhetetlen jellegét. Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érvét, amely szerint RES-nek elengedhetetlennek kell lennie, és a Bizottság figyelmen kívül hagyta az általa e tekintetben gyakorolandó ellenőrzés terjedelmét.

3) A kockázatszelekciónak az ír MEB-piacon való jelenlétéről

Előzetes észrevétel

- ²⁷¹ Az előzőek fényében meg kell vizsgálni – először általános szempontból, majd azt követően az ír MEB-piac sajátos feltételeire tekintettel –, hogy a Bizottság jogosan tekinthette-e úgy, hogy a RES szükséges korrekciót jelent a nyílt csatlakozásra, a közös díjszabás, az élethosszig tartó biztosítási védelemre és a minimális ellátásokra vonatkozó kötelezettségek alá tartozó MEB-piacon. E tekintetben különösen ellenőrizni kell, hogy a Bizottság olyan bizonyítékokra támaszkodott-e, amelyek lehetővé teszik annak kellő bizonyítását, hogy valamely közös díjszabású MEB-piac a kockázatszelekció veszélyének volt kitéve, és hogy ésszerűen vélhette-e úgy, hogy e helyzet képes megbontani az említett piac egyensúlyát.

Az aktív kockázatszelekcióról

- Az általános gazdasági kiindulópontokról

- ²⁷² Az aktív kockázatszelekció veszélyének fennállását illetően a felek nem vitatják, hogy valamely új belépő – mint a BUPA Ireland 1997-ben – MEB-piacon fennálló érdeke egy csökkent kockázatot jelentő ügyfélkör felkutatása a gazdasági kockázatai minimalizálása és a még törekeny piaci helyzetének megerősítése érdekében. Különösen így van ez, amikor olyan versenyszerű piacról van szó, amely még mindig erősen magán viseli a liberalizációja előtti helyzet nyomait, és amelyet a fogyasztók bizonyos passzivitása jellemez, akiknek a többsége a régi monopol piaci szereplőnél

– mint a jelen esetben a VHI – volt tag. Amint a felperesek maguk jegyzik meg, ilyen körülmények között – nevezetesen – a fiatal és jó egészségnek örvendő ügyfélkör az új ügyfelek azon nagyon jelentős csoportját jelenti, akiket különösen megcélozhat a MEB-piacra újonnan belépő, a többi MEB-biztosító által kínáltknál alacsonyabb díjakat kínálva.

273 E tekintetben a felperesek nem vitatták kellően pontos és részletes módon azon feltevést, amely szerint a csökkentett kockázatok keresésére vonatkozó ezen tendenciát erősíti a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség. Ugyanakkor tény, hogy e kötelezettségre tekintettel a MEB-biztosító teljesen szabadon egyenlítheti ki magasabb biztosítási díjakkal azon jelentősebb gazdasági kockázatot, amelyet valamely idős vagy beteg személy MEB-biztosítása jelent, akit nem utasíthat vissza a nyílt csatlakozásra vonatkozó kötelezettség miatt. Egyrészt a biztosított kockázaton alapuló díjszabás lehetőségének hiányában a MEB-biztosító kénytelen ugyanazokat a MEB-biztosításokat ugyanolyan díjszabási feltételek mellett kínálni az összes biztosítottnak koruktól, nemüktől és egészségi állapotuktól függetlenül (a módosított 1994 Health Insurance Act 7. cikke), és így a biztosítási díjaknak a különböző biztosított kockázatok közötti keresztámogatásához folyamodni. Másrészt a MEB-biztosító nem kínálhatja a MEB-biztosításokat azon legmagasabb kockázat szerint meghatározott biztosítási díjakon sem, amelyet viselnie kell, különben már nem lenne képes a fiatal és jó egészségben lévő ügyfeleket vonzani, holott ők lényegesek a gazdasági egyensúly érdekében a biztosítási díjak keresztámogatásának rendszerében.

274 A felperesek nem hivatkoztak olyan konkrét bizonyítékokra, melyek megcáfolnák a közös díjszabású MEB-piacon az aktív kockázatszelekció jelenségének ezen leírását. E tekintetben a felperesek lényegében a MEB-biztosítók azon lehetőségére való hivatkozásra szorítkoznak, hogy a MEB-biztosítások tartalmának megállapításával és a biztosítási díjak összegének rögzítésével feloszthatják a piacot a kockázat szerint, azért hogy a „rossz” kockázatok magasabb biztosítási díjakkal ellentételezessék. Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 229. és 231. pontban kifejtett okok miatt a MEB-biztosítók szerződéskötési szabadságára vonatkozó érv nem fogadható el.

275 Ráadásul az Elsőfokú Bíróság úgy gondolja, hogy ezen érv – épp ellenkezőleg – inkább arra irányul, hogy megerősítse a „jó” kockázatok szelekciója megnövekedett veszélyének fennállását a közös díjszabású MEB-piacon, mivel a gyakorlatban azt jelenti, hogy a MEB-biztosítók arra törekednek, hogy a biztosított kockázat szerinti díjszabás tilalmának hatásait jogszerűen kompenzálják a MEB-biztosítás sajátos meghatározásával, valamint a megfelelő biztosítási díjaknak a biztosított csoportok elkülönülő igényei szerinti rögzítésével. Ugyanis a felperesek úgy érvelnek, hogy valamely MEB-biztosító a fiatal és „jó kockázatot” jelentő ügyfeleket külön az igényeiknek megfelelő biztosításokkal és vonzó biztosítási díjakkal vonzhatja, azon következménnyel, hogy más, „rossz kockázatot” jelentő biztosítottakat magukban foglaló biztosított csoportok nincsenek arra ösztönözve – sőt inkább elriasztják őket attól –, hogy ilyen – nekik meg nem felelő – biztosítást kössenek. Ugyanakkor azon kérdéstől függetlenül, hogy a biztosítottak közötti ilyen közvetett hátrányos megkülönböztetési stratégia – amelyet nem érint a közös díjszabás, amely csak az ár szerinti közvetlen hátrányos megkülönböztést tiltja – megvalósítható-e, amit többek között Írország vitat, e stratégia annál inkább elfogadhatónak tűnik, amikor a MEB-biztosítók közötti verseny különösen intenzív a legfiatalabb ügyfelek vonatkozásában, mint amiről a felek összecsengő állításai szerint szó van a jelen esetben a BUPA Ireland és a VHI között. Ilyen körülmények között azonban a felperesek véleményével ellentétben e stratégia nem mond ellent az aktív kockázatszelekció jelensége létezésének, hanem inkább annak megerősítésére, sőt fokozására irányul. Ezért a felpereseknek a MEB-biztosítók szerződéskötési szabadságára alapított, az aktív kockázatszelekció hiánya bizonyítására irányuló érve hatástalan. Következésképpen nem tartalmaz nyilvánvaló hibát a Bizottságnak a megtámadott határozat 50. pontjában az aktív kockázatszelekció veszélye fennállására vonatkozó megállapítása, amely szerint a MEB-biztosítók a kockázati profiljuk javítására törekedhetnének többek között szelektív marketingstratégiákkal, a biztosítások tartalmának meghatározásával vagy a szolgáltatás minősége szerinti differenciálással.

276 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság elfogadhatónak ismeri el azon feltevést, amely szerint az aktív kockázatszelekció veszélye és következképpen a piac bizonytalanságának kockázata valós és intenzív, amikor valamely kedvező kockázati profilú MEB-biztosító a RES-útmutató 6. pontjában leírt „felfaló” árstratégiába kezd. E veszély viszont kevésbé intenzívnek, de még mindig kellően jelentősnek tűnik akkor, amikor e biztosító – amint azzal az alperes, Írország és a VHI érvel a BUPA Ireland magatartására vonatkozóan – „árkövető” stratégiát fogad el, ami abból áll, hogy a saját MEB-szolgáltatásainak díját egy kicsivel a fő versenytársak ugyanazon

szolgáltatásokra vonatkozó díjai alatt rögzíti. Ilyen körülmények között ugyanis az ügyfél pénzügyi ösztönzése arra, hogy MEB-biztosítót váltson, kevésbé tűnik jelentősnek, mint az árak „felfalása” esetében. E tekintetben azonban az alperes és Írország kijelentik – anélkül, hogy a felperesek ellentmondának –, hogy az ilyen stratégia mégis lehetővé teszi a „jó” kockázatok kiválogatását, és hogy főleg érinti a MEB-piac hatékony működését, illetve az ügyfelek kárára sérti a közös díjszabás célját azon megtérítési költségekhez viszonyítva túl magas biztosítási díjak fenntartásával, amelyeket valamely kedvező kockázati profilú MEB-biztosítónak ténylegesen viselnie kell.

277 Szintén elfogadhatónak tűnik, hogy az „árkövető” stratégia azon hatással jár, hogy a MEB-biztosító a kevésbé magas költségei ellenére lemond arról, hogy kizárólag nyereségei növelésének érdekében csökkentse a biztosítási díjakat, ami pedig a fogyasztók érdekében állna, és megfelelne a közös díjszabás céljának. Szintén nem tűnik kizártnak, hogy valamely előnyös kockázati profilú MEB-biztosító aktív kockázatszelekciót kövessen „árkövető” stratégia elfogadásával, ameddig az árkülönbség kellően jelentős a „jó kockázatot” jelentő fogyasztók vonzásához.

278 Az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy mind Írország, mind a Bizottság a megtámadott határozat 50. pontjában elfogadható módon adták elő, hogy az ilyen kereskedelmi gyakorlat ördögi spirált teremthet, és ezáltal felboríthatja a közös díjszabású MEB-piac egyensúlyát és működését annyiban, amennyiben a kedvező kockázati profilú MEB-biztosítók egyre inkább képesek a fiatal és jó egészségnak örvendő ügyfeleket vonzani, hogy így még jobban javítsák a kockázati profiljukat, míg a kedvezőtlen kockázati profilú MEB-biztosítók egyre inkább pénzügyi nyomás alá kerülnek a biztosítási díjak, valamint a sok idős és rossz egészségi állapotban lévő biztosított megtérítés iránti kérelmei miatt felmerült költségek közötti fokozódó egyenlőtlenség miatt.

279 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy nem tartalmaz nyilvánvaló hibát a megtámadott határozat 50. pontjában foglalt azon megfontolás, amely szerint a közös díjszabás, a nyílt csatlakozás és az élethosszig tartó biztosítási

védelem alá tartozó MEB-piacon kockázatkiegyenlítési mechanizmus nélkül fennáll a biztosítók ösztönzése arra, hogy kiválogassák az előnyösebb kockázatokat annak érdekében, hogy a MEB-szolgáltatásokat előnyösebb árakon kínálhassák az összes biztosítottnak, vagy hogy a versenytárs MEB-biztosítókénál magasabb nyereséget érhessenek el.

– Az ír MEB-piac helyzetéről

280 Az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 51. pontjában megállapította, hogy az ír MEB-piacon nem zárható ki az aktív kockázatszelekció veszélye, még ha az említett piac bizonytalansága még nem volt is megfigyelhető.

281 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat elfogadásakor a BUPA Ireland egyértelműen kedvezőbb kockázati profillal rendelkezett, mint a fő versenytársa, a VHI. Anélkül, hogy szükséges lenne azon vitatott kérdéstről nyilatkozni, hogy a VHI fizetőképességi mutatói kielégítőek-e, vagy nem, meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem vitatták ténylegesen az alperes, Írország és a VHI által a gazdasági helyzetet, a VHI kockázati profilját és a magasabb biztosítottkénti átlagos megtérítési költségeit illetően közölt adatok pontosságát, illetve relevanciáját, hanem elismerték, hogy utóbbinak kevésbé egészséges kockázati profilja volt, mint a BUPA Ireland-nek (lásd a fenti 135. és 138. pontot).

282 Továbbá az aktív kockázatszelekció veszélyének fennállására vonatkozó álláspontja alátámasztására a Bizottság olyan bizonyítékokra támaszkodott, amelyek azt igazolták, hogy a BUPA Ireland valójában „árkövető” stratégiával kombinált aktív kockázatszelekció stratégiát fogadott el, ugyanis a VHI-nél egyértelműen alacsonyabb díjakat ajánlott a 19 év alatti fogyasztók csoportjának (10%-os árkülönbséggel), valamint a 19–54 év közötti fogyasztók csoportjának (4%-os árkülönbséggel),

míg (20%-kal) magasabb biztosítási díjakat kért az 54 évesnél idősebb személyektől (a megtámadott határozat 51. pontja és a 9. lábjegyzet). Hangsúlyozni kell, hogy a felperesek az eljárás során, beleértve a tárgyalást, tartózkodtak attól, hogy állást foglaljanak e bizonyítékok tekintetében, azon tény ellenére, hogy mind az alperes, mind Írország és a VHI az írásbeli beadványaikban kifejezetten a BUPA Ireland állítólagos „árkövető” gyakorlatára hivatkoztak.

283 E tekintetben először is a felperesek beérték azon hivatkozással, hogy a BUPA Ireland-nek mivel új belépőnek számít az ír MEB-piacon, illetve a valamely biztosítóhoz már kötődő biztosítottak passzivitása miatt szükségképpen a fiatal, biztosítási védelmet első ízben igénylő fogyasztókat kell megcéloznia. Bár ezen állítás elfogadható, és alátámasztják az Amárach-jelentésnek az ír fogyasztók alacsony migrációs arányszámaira vonatkozó következtetései, önmagában azonban nem tudja cáfolni az aktív kockázatszelekció jelenlétére vonatkozó következtetést, hanem inkább annak megerősítésére irányul (lásd a fenti 274. pontot).

284 Másodszor, a felperesek azt állították, hogy a VHI az idős, tehát magas kockázatot jelentő biztosítottaknak célzott MEB-biztosításokat veszteséggel adta el, ami lehetlenné tette a BUPA Ireland számára, hogy versenyezzen a VHI-val ezen ügyfélcsoport vonatkozásában. Ugyanakkor ezen alig részletezett, az alperes és Írország által vitatott érvet a felperesek nem támasztották alá az eljárás során, és az mindenesetre megalapozatlan. Ugyanis az ilyen veszteséges értékesítés fennállása nehezen felelne meg a gazdasági ésszerűségnek, mert ez azt jelentené, hogy a VHI arra törekszik, hogy hűségessé tegye a magas kockázatot jelentő biztosítottait, és megakadályozza a más MEB-biztosítóhoz való vándorlásukat olyan különösen előnyös biztosítási díjakat kínálva nekik, amelyek nem fedik a megtérítési költségeket. Az ilyen magatartás gazdaságilag ésszerűtlen lenne, mivel e biztosítottak okozzák a VHI kedvezőtlen kockázati profilját, terhei növekedését és következésképpen versenyhelyezete meggyengülését a MEB-piacon.

285 Az előző megfontolásokra tekintettel az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Bizottság elegendő releváns bizonyítékkal rendelkezett ahhoz, hogy a megtámadott határozat 51. pontjában – ezzel kapcsolatban nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül – arra következtessen, hogy az aktív kockázatszelekció veszélye nem volt kizárható az ír MEB-piacon. Továbbá, tekintettel a jelen esetben alkalmazandó korlátozott ellenőrzésre (lásd a fenti 220–222. és 265–270. pontot), a Bizottság az aktív kockázatszelekció ilyen veszélyének fennállásából ésszerűen következtethetett az ír MEB-piac bizonytalanságára vonatkozó kockázat jelenlétére (a megtámadott határozat 50. és 51. pontja).

286 E tekintetben azon tény, hogy a megtámadott határozat azt is megállapítja, hogy a múltban a piac bizonytalansága még nem volt megfigyelhető, nem érintheti e következtetés jogszerűségét. Ugyanis a tagállammal szemben fennálló korlátozott ellenőrzési jogkörére tekintettel (lásd a fenti 220–222. és 269. pontot), a Bizottság nem volt jogosult az ír MEB-piac alakulására vonatkozó saját álláspontját Írország álláspontjával helyettesíteni. A Bizottság azonban a jogilag megkövetelt módon bizonyosodott meg arról, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában együttesen fennálltak azon feltételek, amelyek igazolhatták a kockázatkiegyenlítési mechanizmus elindítását az említett piacnak az aktív kockázatszelekcióból eredő jövőbeli bizonytalanságának elkerülése érdekében. Ezért el kell utasítani a felperesek azon érvét, amely szerint a Bizottság tévesen fogadta el a piac bizonytalanságára vonatkozó feltevést, anélkül hogy elég gazdasági bizonyítékkal rendelkezett volna e tekintetben. Végül, mivel elfogadhatónak tűnik a piac – aktív kockázatszelekció miatti – bizonytalanságának veszélye, többé nem szükséges annak vizsgálata, hogy a Bizottság jogszerűen következtethetett-e a megtámadott határozat 50. pontjában a passzív kockázatszelekció veszélyének fennállására.

4) A RES-nek a MEB-piac egyensúlybeli hiányosságai, illetve bizonytalansága megoldására megfelelő jellegéről

287 Végül meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság ésszerűen gondolhatta-e úgy, hogy a RES megfelelő eszközt jelent az aktív kockázatszelekcióból eredő egyensúlyhiány megoldására.

- 288 E célból előzetesen fel kell idézni a RES működését szabályozó lényeges elemeket (lásd a fenti 31–33. pontot).
- 289 A RES alapján a MEB-biztosítók egyéni és tényleges kockázati profilját először is a biztosítottak által kiváltott megtérítési költségekre vonatkozó időszakos információik alapján határozzák meg, akiket e célból különböző (valamely életkorsávnak megfelelő) kor- és nemcsoportokra osztanak. Ezen egyéni és tényleges kockázati profil az említett biztosított csoportok átlagos tényleges költségén alapszik, és teljes egészében megfelel az e csoportok összessége által kiváltott átlagos megtérítési költségeknek. Figyelembe véve a RES alá tartozó biztosítók által nyújtott információkat, a HIA ezt követően az egyes csoportokhoz viszonyítva meghatározza az átlagos piaci kockázati profilt.
- 290 A következő szakaszban ezen átlagos piaci kockázati profilt behelyettesítik az egyéni és tényleges kockázati profillal azon hipotetikus költségek megállapítása érdekében, amelyek e biztosítóknál (csoportonként) felmerültek volna, ha ilyen kockázati profillal rendelkeztek volna. Az egyrészt az egyéni és tényleges kockázati profil, másrészt pedig a hipotetikus átlagos piaci kockázati profil közötti költségkülönbség – akár pozitív, akár negatív – nagysága ezért a RES alá tartozó összes MEB-biztosító adataitól függ. Végül, e költségkülönbségnek a nulla összegű korrekciós tényező (zero sum adjustment factor) esetleges alkalmazása folytán pontosan a MEB-biztosítók között kiegyenlítendő összegnek kell megfelelnie. E módszer alkalmazásával a RES közvetlen összefüggést teremt egyrészt a MEB-biztosítóknak a valamely hipotetikus átlagos piaci kockázati profillal összehasonlított kockázati profilja, másrészt pedig az így meghatározott megtérítési költségekből eredő terhek különbsége között. Ebből következik, hogy minél pozitívabb a kockázati profil a hipotetikus átlagos profilhoz képest, annál valószínűbb, hogy a költségek az átlagos piaci költségek alatt fognak elhelyezkedni, és fordítva.
- 291 Továbbá a fenti 235. pontban kifejtett megfontolásokból következik, hogy tényleges összefüggés van a negatív kockázati profillal összefüggő többletköltségek és különösen a nyílt csatlakozásra és közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségek között, és hogy az e MEB-kötelezettségek által követett célkitűzések nem érhetők el a RES által előírt korrekció hiányában.

292 Egyrészt, a közös díjszabásra vonatkozó cél nem valósítható meg teljesen, hiszen a biztosítottakkal összefüggő költségek és következésképpen a kockázatok MEB-biztosítók közötti méltányos elosztását feltételezi, valamint azt, hogy mindegyiknek kiegyensúlyozott a kockázati profilja. Ugyanis a közös díjszabás célját, vagyis a szokásosan az idős és beteg biztosítottak által fizetendő biztosítási díjnak a fiatal és jó egészségi állapotban lévő biztosítottak általi támogatását, következésképpen a generációk közötti szolidaritást veszélyeztetné, ha valamely MEB-biztosító szélsőséges helyzetben csak fiatal vagy csak idős és beteg biztosítottakkal rendelkezne. Más szóval, valamely MEB-biztosító csak akkor viselheti a nyílt csatlakozás és a közös díjszabás terhét, ha az idős és beteg biztosítottai megtérítés iránti kérelmeivel felmerült, a biztosítási díjakhoz képest aránytalan költségeket képes kompenzálni a fiatal és jó egészségi állapotban lévő ügyfélköre biztosítási díjai révén.

293 Másrészt, ilyen körülmények között elfogadhatónak tűnik, hogy a kockázatmegoszlás egyensúlyának helyreállítására és az aktív kockázatszelekciótól való elretentésre szolgáló eszköz nélkül az így szabályozott ír MEB-piac olyan egyensúlyhiányt tapasztalhat, amely veszélyeztetheti a működését, és következésképpen az említett célok megvalósítását is. Mivel a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség olyan kereskedelmi gyakorlatok elfogadására ösztönöz, mint az aktív kockázatszelekció, amelyek veszélyeztethetik ezen egyensúlyt (lásd a fenti 273. pontot), a RES – amint azzal többek között Írország érvel – egy szabályozott, ilyen kötelezettségek alá tartozó piac szükséges és vele járó, az egyensúly helyreállítására szolgáló eszközünek minősül. A nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettség hiányában a piaci egyensúlyt önmagukban a piaci erők – és különösen a kockázaton alapuló díjszabás – fenntartanák vagy helyreállítanák. Ugyanakkor, bár az ilyen díjszabás alkalmasnak látszik arra, hogy nagymértékben csökkentse az aktív kockázatszelekcióra való ösztönzést (a megtámadott határozat 52. pontjának vége), és következésképpen fenntartsion egy bizonyos piaci egyensúlyt, nem teszi lehetővé a nyílt csatlakozásra és a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségek által követett másik cél, vagyis a generációk közötti szolidaritás elérését, azáltal hogy könnyebb hozzáférést biztosít a MEB-hez – többek között a biztosítási díjak keresztámogatásának köszönhetően – az idős és beteg személyek számára.

294 Ilyen körülmények között nem helytálló a felperesek első ízben a tárgyaláson felvetett és az alperes, Írország és a VHI által vitatott azon érve, amely szerint a Bizottság a megtámadott határozatban a közös díjszabás téves felfogására támaszkodott a

RES szükségességének igazolása érdekében. Ugyanis semmi nem utal arra a megtámadott határozatban, hogy a Bizottság más megfontolásokra támaszkodott, mint amelyek kifejtésre kerültek a fenti 291–293. pontban. Másfelől, amint azzal nevezetesen Írország érvelt a tárgyaláson, a megtámadott határozat indokolása, különösen a 24., 41. és 60. pontban szereplő indokok a közös díjszabásnak a módosított 1994 Health Insurance Act 7. cikkében és 12. cikke (10) bekezdésének iii) pontjában egyaránt előírt elvére hivatkoznak. Végül, a felperesek véleményével ellentétben a Bizottság nem szorítkozott a közös díjszabásra vonatkozó kötelezettségnek a kizárólag az egyéni MEB-szerződésekre tekintettel történő vizsgálatára, hanem a megtámadott határozat 60. pontjában a RES szükségességére hivatkozott a „közös díjszabású [MEB] piac stabilitásának” teljes egészében való fenntartása érdekében.

295 Tekintettel az előzőekre, és figyelemmel arra a tényre, hogy a Bizottság ésszerűen tekinthette úgy, hogy az aktív kockázatszelekció veszélye miatt fennállt az egyensúlyhiány kockázata az ír MEB-piacon, úgy kell tekinteni, hogy a Bizottság nem hagyta figyelmen kívül a RES szükségességének ellenőrzésére vonatkozó kötelezettségét, és hogy jogszerűen tekintette úgy, hogy a RES szükséges volt a MEB-kötelezettségek gazdaságilag elfogadható feltételek között teljesítésének lehetővé tételéhez. A felperesek nem hoztak fel a fenti 290–293. pontban kifejtett, a MEB-kötelezettségek különböző releváns szempontjai és a RES között fennálló összefüggésre vonatkozó megállapítás megalapozottságának cáfolására alkalmas bizonyítékokat, és nem bizonyították jogilag megkövetelt módon a RES-nek a megállapított egyensúlyhiány megoldására nyilvánvalóan alkalmatlan jellegét.

296 Következésképpen arra kell következtetni, hogy a Bizottság nem követett el nyilvánvaló hibát, amikor elismerte a RES ír MEB-piacra történő bevezetésének szükségességét, és teljes egészében el kell utasítani a felperesek ezzel összefüggésben megfogalmazott kifogásait.

iii) A RES mint olyan arányos jellegéről

297 A RES mint olyan arányos jellegét illetően a fenti 228–243. pontban előadott megfontolásokból következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a RES-kifizetések révén végrehajtott ellentételezés aránytalan volt a MEB-kötelezettségek betartásával összefüggő többletköltségekhez képest. Ezért megalapozatlanként el kell utasítani a felpereseknek a második jogalap keretében felhozott érveit, amelyek a RES-kifizetések kiszámítását szabályozó releváns kritériumok megfelelő és arányos jellegének megkérdőjelezésére irányulnak, nevezetesen annyiban, amennyiben a felperesek szerint lehetőséget adnak a hatékonyság hiányával összefüggő költségeknek az említett kifizetésekben részesülő MEB-biztosító javára történő megosztására (lásd a fenti 138. pontot). Mivel a hatékonyság hiányának állítólagos megosztására alapított érveket megalapozatlanoknak nyilvánította az Elsőfokú Bíróság, a jelen esetben nem szükséges nyilatkozni azon kérdésről, hogy általában véve figyelembe kell-e venni az ÁGÉSZ-feladattal megbízott piaci szereplő hatékonyságát az arányos jellegnek az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján történő vizsgálata keretében (lásd a fenti 139. pontot).

298 Másfelől a felperesek vitatták a RES arányos jellegét, azzal érvelve először is, hogy tekintettel a BUPA Ireland és a VHI között fennálló kockázatkülönbségre, a RES elindításához megkívánt minimális, vagyis 2%-os szintnek (a megtámadott határozat 54. pontja) nem volt gyakorlati hatása, másodsor, hogy az egészségi állapot súlyozott tényezője, még ha a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételének 50%-ára korlátozódott is (a megtámadott határozat 57. pontja), nem függött össze a MEB-kötelezettségekkel, sem a RES hivatkozott igazolásával, harmadszor, hogy az új belépők három évig történő kizárása a RES alkalmazásából (a megtámadott határozat 58. pontja) nem kompenzálhatta a RES elrettentő hatását, azáltal hogy akadályt jelent a belépés előtt, és negyedszer, hogy a RES a holland RES-sel ellentétben nem rendelkezett a túlkompenzációt korrigáló mechanizmusról.

299 Tekintettel a közigazgatási ellenőrzés és bírósági felülvizsgálat jelen esetben alkalmazott korlátozott jellegére (lásd a fenti 220–222. és 269. pontot), az Elsőfokú Bíróság először is úgy véli, hogy a felperesek nem bizonyították jogilag megkövetelt módon,

hogy a 2%-os kockázatkülönbség nyilvánvalóan alkalmatlan, illetve aránytalan szempontot jelent, annál is inkább, mivel e százalék nem vezet szükségszerűen a RES elindításához, azon széles mérlegelési mozgástérre figyelemmel, amellyel az ír hatóságok e tekintetben rendelkeznek (a megtámadott határozat 22–24. és 54. pontja, valamint a fenti 265. pont).

300 Szintén nem fogadható el azon feltevés, amely szerint az egészségi állapot súlyozott tényezője nem függ össze a MEB-kötelezettségekkel és a RES igazolásával. E tekintetben az alperes és Írország elmagyarázták – anélkül, hogy a felperesek ellentmondtak volna – hogy a különböző kor és nem szerinti csoportok megtérítési költségeinek figyelembevétele nem tükrözte szükségszerűen és teljesen valamely MEB-biztosító egyéni és tényleges kockázati profilját, többek között az e csoportokon belül fennálló különbségek miatt, ami szükségessé teheti a kórházi kapacitások megfigyelt igénybevételén alapuló korrekció 50%-ra korlátozott alkalmazását (a megtámadott határozat 28. és 57. pontja). Ugyanakkor annyiban, amennyiben e jelenleg nem említett korrekciós tényező arra irányul, hogy a lehető legmegbízhatóbban meghatározza a MEB-biztosítók közötti tényleges kockázatkülönbségeket, és következésképpen az azokkal összefüggő többletköltségeket, e tényező teljesen a RES által a MEB-kötelezettségek betartásából eredő terhekért előírt ellentételezés logikájába illeszkedik (lásd a fenti 234. és azt követő pontokat).

301 Ami a RES-nek a lehetséges új belépőkkel szembeni állítólagos elrettentő hatását illeti, a felperesek maguk ismerik el, hogy az ír MEB-piacon valamely MEB-biztosító tevékenységének első három évében a RES-alkalmazása alóli ideiglenes mentessége, amelyet pontosan e piac esetleges kizáró hatásának elkerülése céljából írtak elő, azért hogy ne riasszák el a piaci szereplőket attól, hogy oda belépjenek, csökkentheti a belépés előtt álló állítólagos akadályt. Mindenesetre, még ha azt feltételezzük is, hogy a RES fokozza a belépés előtt álló akadályokat, önmagában e megállapítás nem engedi meg azon vélekedést, hogy a RES nyilvánvalóan alkalmatlan vagy aránytalan eszköz. Az ellenkező elismerése megkérdőjelezné a RES által bevezetett kockázatkiegyenlítési rendszer létezését, a MEB-kötelezettségek által követett különböző célok megvalósítását (lásd a fenti 291–293. pontot) és következésképpen az ír jogalkotónak az egészségügyi ágazat írországi megszervezésére vonatkozó diszkrecionális jogkörét is.

302 Ráadásul, bár a belépési korlátoknak az ír MEB-piacon való, a lehetséges új belépők hátrányára történő emelése szükséges következménye a RES bevezetésének, a RES céljai és a mögöttes érdekek mérlegeléséből ered, hogy e céloknak elsőbbséget kell élvezniük a piacrajutás megkönnyítése szükségéhez képest. Továbbá meg kell állapítani, hogy a felperesek érvenek ellentmond a Vivas Healthcare MEB-biztosítónak a MEB-piacra való 2004 októberében történt belépése (lásd a fenti 22. pontot), amikor a RES elindítására vonatkozó projekt már konkretizálódott, mivel e belépés egyúttal azt is bizonyítja, hogy a felperesek véleményével ellentétben a RES alkalmazása alóli ideiglenes, három évig tartó mentesség, amelyben e biztosító részesül, csökkenti az állítólagos belépési akadály jelentőségét.

303 Végül, tekintettel a fenti 235. pontban előadott, a RES-kifizetések kiszámítási módjára vonatkozó megfontolásokra, amelyek csak a MEB-kötelezettségek betartásával összefüggő terhek kompenzálására vonatkoznak, nem fogadható el a felperesek azon érve, amely szerint a RES-nek a már meglévő mechanizmusokon túl, mint amilyen a megtéríthető költségek felső határa, külön mechanizmust kellene előírni a túlkompenzáció elkerülése érdekében. A felperesek által ezzel összefüggésben elvégzett, a holland RES-sel történő összehasonlítás eredménytelen, mivel ők maguk ismerik el, hogy alapvető különbségek állnak fenn e rendszer és a RES között, mivel előbbi vegyes rendszer, amelynek keretében az állam a MEB-szolgáltatás nyújtása költségeinek 50%-át fedezi közvetlen támogatások útján.

304 Az előzőekre tekintettel úgy tűnik, hogy a felperesek nem bizonyították a RES nyilvánvalóan alkalmatlan és aránytalan jellegét. Ezért a Bizottság jogszerűen – e tekintetben nyilvánvaló hiba elkövetése nélkül – következtetett a RES-nek az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett arányos jellegére. Ez annál is inkább igaz – amint az a megtámadott határozat 59. pontjában kifejtésre került –, mivel az ír hatóságok által a RES elindításának keretében hozott minden határozat ellen van hatékony bírósági jogorvoslat, amint azt egyébként megerősíti a High Court 2006. november 23-i ítéletéhez vezető eljárás (lásd a fenti 24–26. pontot).

305 Következésképpen, a RES-nek az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében vett arányos jellege hiányára alapított kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

iv) A kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolásáról

306 A felperesek végül azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg a kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolására vonatkozó szempontot az EK 86. cikk (2) bekezdésének vége értelmében, és hangsúlyozzák, hogy a megtámadott határozat semmilyen indokolást nem tartalmaz e kérdésre vonatkozóan. E tekintetben a felperesek azt igyekeznek bizonyítani, különösen a harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalap keretében, hogy a RES ellentétes a Közösség érdekeivel, mivel egyéb közösségi jogi rendelkezéseket sért. Különösen a negyedik és ötödik jogalapjuk alátámasztására azt állítják, hogy a Bizottság a Közösségen belüli kereskedelem esetleges befolyásolásának és a Közösség érdekének az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján történő értékelése keretében köteles a RES-nek az EK 82. cikkel, a szolgáltatásnyújtás szabadságával és a letelepedés szabadságával, valamint a harmadik nem életbiztosítási irányelvvél való összeegyeztethetőségét vizsgálni.

307 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat 61. pontjában úgy vélte, hogy még ha a szóban forgó ÁGÉSZ-kötelezettségek által előírt ellentételezést az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatásnak kellene is tekinteni, a támogatási elem összeegyeztethető lenne a közös piaccal az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében, anélkül hogy érintené az egyéb közösségi jogi szabályokkal, különösen a harmadik nem életbiztosítási irányelvvél való összeegyeztethetőséget, amelynek vizsgálatát megfelelő eljárások keretében kellene elvégezni.

308 Egyrészt, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az „összeegyeztethető a közös piaccal az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján” kifejezések szükségképpen a kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolására vonatkozó szempontokra irányulnak. Másrészt, a harmadik nem életbiztosítási irányelvre, valamint a Szerződés egyéb szabályaira történő utalás azt jelenti, hogy a Bizottság az EK 86. cikk (2) bekezdése alkalmazásával összefüggésben figyelembe vette a RES-nek többek között a szolgáltatásnyújtás szabadságára és a letelepedés szabadságára gyakorolt hatását. Ilyen körülmények között, még ha az e tekintetben történő indokolás rövidnek tűnhet is, mégis elég annak bemutatására, hogy a Bizottság véleménye szerint a RES nem befolyásolta a kereskedelmet a Közösség érdekeivel ellentétes mértékben. Végül, amennyiben a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg gondosan és teljes mértékben, hogy a RES összeegyeztethető volt-e a többi közösségi jogi rendelkezéssel, és nem indokolta a megtámadott határozatot e tekintetben, e kifogást a harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalap keretében kell megvizsgálni.

309 Ezért az EK 86. cikk (2) bekezdése végének értelmében azon szempont vizsgálatának és indokolásának elmaradásán alapuló kifogás, amely a kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolására vonatkozik, nem fogadható el.

310 Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

C – A harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalap elfogadhatóságáról

1. A felek érvei

311 Az alperes azt állítja, hogy a felpereseknek nincs keresetőségi joguk a harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalap keretében hivatkozott, egyéb közösségi jogi

rendelkezések állítólagos megsértése alapján. E rendelkezések az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alapján történő értékelés keretében csak akkor relevánsak, ha szorosan összefüggnek magának az állami támogatásnak a nyújtásával (a Bíróság C-156/98. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-6857. o.] 85. pontja), amely a jelen esetben nincs így.

- 312 A felperesek azt állítják a harmadik jogalap keretében, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a Szerződés általános szerkezetéből következik, hogy az EK 88. cikk szerinti eljárás soha nem vezethet a Szerződés különös rendelkezéseivel ellentétes eredményre, és hogy ezért valamely olyan állami támogatást, amely bizonyos feltételeinél fogva sérti a Szerződés egyéb rendelkezéseit, a Bizottság nem nyilváníthat a közös piaccal összeegyeztethetetlennek (a Bíróság C-204/97. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2001. május 3-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-3175. o.] 41. pontja, valamint a fenti 311. pontban hivatkozott Németország kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 78. pontja).

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 313 Először is, meg kell állapítani, hogy amint azt az alperes állítja, a Bizottság azon kötelezettsége, hogy véglegesen állást foglaljon a 659/1999 rendelet alapján az állami támogatásokra vonatkozó eljárás keretében az adott esetben az EK 86. cikkel együttesen értelmezett EK 87. cikk és EK 88. cikkben kívüli egyéb közösségi jogi rendelkezések megsértésének fennállásáról vagy hiányáról, sérti egyrészt a – részben erősen eltérő és különböző jogkövetkezményekkel járó – eljárási szabályokat és garanciákat, amelyek kifejezetten az e rendelkezések alkalmazásának ellenőrzésére előírt eljárásokra jellemzőek, másrészt pedig a közigazgatási eljárások és jogorvoslati lehetőségek autonómiájának elvét. E tekintetben emlékeztetni kell továbbá arra, hogy, figyelemmel a Bizottság ezzel összefüggő diszkrecionális jogkörére, magánszemély nem indíthat keresetet – valamely állami támogatásra vonatkozó határozat elleni megsemmisítés iránti kereset formájában sem –, ha azzal annak megállapítását kéri, hogy az EK 226. cikk alapján nem indítottak kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást,

vagy a Bizottság nem foglalt állást a Szerződés rendelkezéseinek valamely tagállam általi esetleges megsértése tekintetében (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-148/00. sz., Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4415. o.] 62. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

314 A felperesek nem hivatkozhatnak érvényesen azon ítélkezési gyakorlatra, amely szerint a Szerződés általános rendszeréből következik, hogy az EK 88. cikk szerinti eljárás soha nem vezethet a szerződés különös rendelkezéseivel ellentétes eredményre. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint, bár a Bizottság széles mérlegelési mozgásterrel rendelkezik, amikor a valamely támogatási programnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségéről határoz, köteles azonban ezen értékelés keretében meggyőződni arról, hogy az eljárás nem vezet a Szerződésnek az EK 87. és EK 88. cikkén kívüli, a támogatás tárgyával annyira elválaszthatatlanul összefüggő különös rendelkezéseivel ellentétes eredményre, amelyeket ezért nem lehetséges külön-külön vizsgálni (lásd ebben az értelemben a fenti 72. pontban hivatkozott Matra kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 41. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ugyanakkor, bár e kötelezettség azon általános elvet fejezi ki, amely szerint a közösségi jog bármilyen értelmezését a magasabb rendű jogszabályokkal összhangban kell elvégezni, ez nem jár azzal, hogy a Bizottság köteles az állami támogatásokra vonatkozó eljárás keretében a külön a szerződés egyéb rendelkezései alkalmazásának ellenőrzésére előírt szabályokat alkalmazni, sem egy vagy több, vegyes joghatásokat kiváltó határozatot elfogadni. Ugyanis e kötelezettség alapján a Bizottságnak a szigorú értelemben véve nem a támogatások jogába tartozó releváns rendelkezések alapján csak akkor kell vizsgálatot végeznie, ha a szóban forgó támogatás bizonyos feltételei olyan szorosan összefüggnek a tárgyával, hogy az említett rendelkezéseknek való megfelelés esetleges hiánya szükségképpen befolyásolná e támogatásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségét. Ugyanakkor a jelen esetben egyrészt a felperesek nem magyarázták meg, és nem bizonyították kellően, hogy a RES végrehajtásának egyes sajátos részletszabályai, amelyek állítólag egyéb közösségi jogi rendelkezéseket sértenek, elválaszthatatlanul összefüggtek a szóban forgó támogatások tárgyával, vagyis a kiegyenlítő kifizetésekkel. Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság jogosan következtetett arra a megtámadott határozat 1. cikkében, hogy a RES nem minősült az EK 87. cikk (1) bekezdésének értelmében vett állami támogatásnak, és

hogy ezért e cikk semmiképpen nem jelenti a közös piaccal való összeegyeztethetőség kinyilvánítását a fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Következésképpen, ezen okoknál fogva a harmadik, negyedik és ötödik jogalapot mint hatástalanokat el kell utasítani.

315 Másrészt, a következőket ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az EK 88. cikkben a Bizottságnak az állami támogatások terén biztosított mérlegelési jogkör nem teszi lehetővé számára, hogy engedélyezze a tagállamoknak az EK 87. cikk (1) bekezdése alkalmazására vonatkozó közösségi jogi rendelkezéseken kívüli közösségi jogi rendelkezésektől való eltérést (a Bíróság C-134/91. sz. és C-135/91. sz., Kerafina – Keramische und Finanz-Holding és Vioktimatiki egyesített ügyekben 1992. november 12-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-5699. o.] 20. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-184/97. sz., BP Chemicals kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-3145. o.] 55. pontja). Ebből következik egyrészt, hogy a Bizottság az állami támogatásokra vonatkozó eljárás keretében nem foglalhat véglegesen állást azon egyéb közösségi jogi rendelkezések betartását illetően, amelyek ellenőrzése másik eljárási szabályok alá tartozik. Másrészt, mivel a Bizottság végleges és jogilag kötelező állásfoglalásának a támogatási szempontokra kell korlátozódnia, egyedül ezek – eltérően az egyéb közösségi jogi rendelkezések alá tartozó szempontoktól, amelyek nem elengedhetetlenek a határozat rendelkező részének alátámasztásához – okozhatnak sérelmet (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 313. pontban hivatkozott, a Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 57. és 58. pontját).

316 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint bármi is legyen azon indoklás, amelyen a határozat alapszik, egyedül ennek rendelkező része alkalmas joghatások kiváltására, és következésképpen sérelem okozására. Ellenben a határozat indoklásában megfogalmazott megállapítások önmagukban nem képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát. Csak annyiban vethetők alá a közösségi bíróság jogszerűségi vizsgálatának, amennyiben mint az ilyen sérelmet okozó aktus indoklása ezen aktus rendelkező részének szükséges alátámasztását jelentik (a Bíróság C-164/02. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2004. január 28-án hozott végzésének [EBHT 2004., I-1177. o.] 21. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-213/00. sz., CMA CGM és társai kontra Bizottság ügyben 2003. március 19-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-913. o.] 186. pontja; lásd a fenti 260. pontot is), és különösen ha ezen indoklás alkalmas a szóban forgó aktus rendelkező részében

hozott döntés lényegének megváltoztatására (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-251/00. sz., Lagardère és Canal+ kontra Bizottság ügyben 2002. november 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4825. o.] 67. és 68. pontját). Ebből annál inkább az következik, hogy a támogatások jogára vonatkozó rendelkezéseken kívüli rendelkezések említésének teljes hiánya mind a rendelkező részben, mind az EK 87. és EK 88. cikk, valamint adott esetben az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott határozat indokolásában nem okozhat sérelmet magánszemélynek, és nem biztosíthat számára eljáráshoz fűződő érdeket.

- 317 A jelen esetben hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat a 659/1999 rendelet 4. cikke értelmében bejelentett támogatási intézkedésekre vonatkozóan kifogást nem emelő határozat, amelyet csak Írországnak címeztek, és amely sem alakiságánál, sem tartalmánál fogva nem jelent kifejezett választ a felperesek panaszára (lásd ebben az értelemben a fenti 72. pontban hivatkozott, Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 45. pontját). Következésképpen az említett határozat nem értelmezhető úgy, mint amely – akár hallgatólagosan – a felperesek által felhozott kifogások összességére válaszol, beleértve az EK 82., EK 43. és EK 49. cikk, illetve a harmadik nem életbiztosítási irányelv rendelkezéseinek megsértésére alapított kifogásokat. Ilyen körülmények között e kifogások értékelésének mind a megtámadott határozat rendelkező részében, mind indokolásában való elmaradása nem fejt ki kötelező joghatásokat a felperesekkel szemben, és nem okozhat számukra sérelmet, ezért nincs keresetösségi joguk a megtámadott határozat elleni megsemmisítés iránti kereset keretében. Következésképpen a Bizottság joggal állapította meg a megtámadott határozat 61. pontjában, hogy az EK 87. cikk és az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján elvégzett értékelés nem sértette a RES közösségi jog egyéb releváns rendelkezéseivel és különösen a harmadik nem életbiztosítási irányelv rendelkezéseivel való összeegyeztethetőségének a megfelelő eljárások keretében történő vizsgálatát.

- 318 Végül, a felperesek feltevésével ellentétben, az EK 86. cikk (2) bekezdésének vége nem cáfolja ezen értékelést. Egyrészt a kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolására vonatkozó szempont nem jelent olyan kötelezettséget a Bizottság számára, hogy véglegesen és teljesen ellenőrizze, hogy a bejelentett állami intézkedések sértenek-e más közösségi jogi rendelkezéseket. Másrészt, amint azzal az alperes érvel, a felperesek feltevése ellentmondásos, amennyiben az alkalmazása teljesen megfosztaná az EK 86. cikk (2) bekezdését mint a Szerződés rendelkezéseitől

való eltérést a hatékony érvényesüléstől. Az ilyen eltérés ugyanis soha nem fejthetné ki hatását, ha alkalmazásának egyúttal biztosítania kellene azon szabályok teljes tiszteletben tartását, amelyektől el kíván térni.

319 Az Elsőfokú Bíróság az előző megfontolások összességéből arra következtet, hogy a felperesek nem jogosultak a megtámadott határozat ellen benyújtott keresetük keretében a harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalapra hivatkozni, amennyiben azokat az EK 82., EK 43. és EK 49. cikk, valamint a harmadik nem életbiztosítási irányelv megsértésére alapítják.

320 Következésképpen a harmadik, negyedik és ötödik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne a megalapozottságukról nyilatkozni. A hetedik jogalapot mint elfogadhatatlant szintén el kell utasítani, amennyiben az a külön a harmadik, negyedik és ötödik jogalapban említett közösségi jogi rendelkezésekre hivatkozik.

D – Az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás indításának elmaradására vonatkozó hatodik jogalapról

1. A felek érvei

321 A felperesek szerint az előzőekre tekintettel a Bizottság jogellenesen mulasztotta el megindítani – a jelen eset összes releváns tényének ismeretében való határozathozatalt lehetővé tevő – hivatalos vizsgálati eljárást az EK 88. cikk (2) bekezdése alapján. A megtámadott határozatot az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálatot követően hozták meg, amely kizárólag annak lehetővé tételére irányul, hogy

a Bizottság kialakítsa elsődleges véleményét a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségéről. Ugyanakkor a Bizottság csak akkor szorítkozhat ezen előzetes vizsgálatra, ha ez elegendő az ezen összeegyeztethetőségéről való meggyőződéshez (a fenti 72. pontban hivatkozott Matra kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 16. és 33. pontja; a fenti 66. pontban hivatkozott Cook kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 22. és 29. pontja; a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 38. és 39. pontja, valamint a fenti 312. pontban hivatkozott Portugália kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 32. és 33. pontja), ami a jelen esetben nem áll fenn.

322 E tekintetben a Bizottság köteles megvizsgálni mindazon tényeket és mindazon jogi érveket, amelyekre azon vállalkozások hívták fel a figyelmét, amelyeknek az érdekeit érintheti valamely támogatás nyújtása (a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 51. pontja, és a fenti 312. pontban hivatkozott Portugália kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 35. pontja). Ezzel összefüggésben a felperesek felidéznek egyrészt az ÁGÉSZ-kötelezettségek és az azok ellentételezését megengedő feltételek hiányára, másrészt pedig a letelepedés szabadsága, a szolgáltatásnyújtás szabadsága és a harmadik nem életbiztosítási irányelv, valamint az EK 82. cikkel együtt értelmezett EK 86. cikk (1) bekezdése megsértésére vonatkozó érveiket. A felperesek szerint ezen érvek részletes ténybeli és gazdasági bizonyítékokat igénylő, összetett kérdéseket vetnek fel, amelyeket nem lehet az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljáráson kívül értékelni. Ezt erősíti meg azon tény, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg helyesen ezen érveket, sőt elmulasztotta azok vizsgálatát.

323 A felperesek vitatják azon kijelentést, amely szerint a hivatalos vizsgálati eljárás megindítása nem biztosított volna számukra jobb helyzetet a RES-sel szembeni kifogásaik megfogalmazására. Az ezen eljárásra vonatkozó szabályok külön kötelezettségeket írnak elő a Bizottságnak, amelyeket a jelen esetben nem tartottak be, mint például az eljárást megindító határozatnak a 659/1999 rendelet 26. cikke (1) bekezdése alapján az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététele, valamint az említett rendelet 6. cikke szerint az érdekelt feleknek az észrevételeik előterjesztésére történő felhívására, azok megvizsgálására és a tagállammal való közlésére vonatkozó követelmény.

324 Azon érvet illetően, amely szerint a felperesek nem fejtették ki azon okokat, amelyek miatt a Bizottságnak komoly kétségeket kellett volna éreznie a RES-nek az EK 87. cikkel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, a felperesek emlékeztetnek arra, hogy részletesen kifejtették az azt bizonyító tényeket, hogy ezen ügy komoly problémákat vetett fel az állami támogatások jogára tekintettel. Azt is feltételezve, hogy a felperesek pervesztesek lesznek az ügy érdemét tekintve, a jelen esetben önmagában a különösen az első és második jogalap keretében leírt összetettsége megkívánta volna az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítását. A felperesek hozzáteszik, hogy a Bizottság a megtámadott határozat elfogadása előtt négy éven át vizsgálta a RES-t. Ilyen sokáig tartó vizsgálat keretében furcsa, hogy nem indították meg a hivatalos vizsgálati eljárást.

325 Ezért a megtámadott határozatot az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításának jogellenes elmulasztása miatt meg kellene semmisíteni.

326 Az Írország által támogatott alperes ügy érvel, hogy a felperesek, akikre a bizonyítási teher hárul, elmulasztották azon okok kifejtését, amelyek miatt komoly kétségeket kellett volna éreznie a RES-nek az EK 87. cikkel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, és fordítva, melyek azok az okok, amelyek miatt nem értékelhette volna a jelen eset állítólagos összetett gazdasági kérdéseit az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindítása nélkül. Továbbá, figyelemmel arra a tényre, hogy a felperesek számos beadványt terjesztettek elő, és a panaszuk vizsgálata során találkoztak a Bizottság képviselőivel, pontosítaniuk kellett volna azon okokat, amelyek miatt hatékonyabban tudtak volna fellépni a RES-sel szemben, ha a Bizottság megindította volna a hivatalos vizsgálati eljárást. Mindenesetre a felperesek semmit nem tesznek hozzá a megtámadott határozat érdemi jogszerűsége vonatkozó többi jogalapjához, és csak azokat ismétlik a jelen jogalap címe alatt.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

327 Az Elsőfokú Bíróság előzetesen megállapítja, hogy a 659/1999 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése alapján a Bizottság az előzetes vizsgálati eljárás végén jogosult kifogást

nem emelő határozat elfogadására, ha nem merült fel kétség a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően. Megfordítva: az említett rendelet 4. cikkének (4) bekezdése alapján ilyen kétségek fennállása esetén a Bizottság köteles megindítani a hivatalos vizsgálati eljárást az EK 88. cikk (3) bekezdése és az említett rendelet 6. cikke értelmében.

328 E tekintetben továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság különösen akkor köteles megindítani a hivatalos vizsgálati eljárást, ha az előzetes vizsgálati eljárás során kapott információk fényében továbbra is komoly nehézségekkel szembesül a szóban forgó intézkedés értékelésekor. E kötelezettség közvetlenül az ítélkezési gyakorlat által értelmezett és a 659/1999 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése és 13. cikkének (1) bekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseiben megerősített EK 88. cikk (3) bekezdéséből ered, amikor a Bizottság az előzetes vizsgálati eljárás után megállapítja, hogy a jogellenes intézkedés kétségeket vet fel az összeegyeztethetőségét illetően (lásd ebben az értelemben a fenti 69. pontban hivatkozott *British Aggregates* kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 165. pontját).

329 Ugyanis, amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás akkor nélkülözhetetlen, ha a Bizottságnak komoly nehézséget okoz annak megállapítása, hogy valamely támogatás a közös piaccal összeegyeztethető-e. A Bizottság tehát valamely állami intézkedés javára hozandó határozat elfogadásakor csak abban az esetben szorítkozhat az EK 88. cikkének (3) bekezdése szerinti előzetes vizsgálatra, ha az első vizsgálat során megbizonyosodott arról, hogy ez az intézkedés vagy nem képez az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatást, vagy ha támogatásnak minősül, akkor összeegyeztethető a közös piaccal. Amennyiben azonban az említett első vizsgálat során a Bizottság ezzel ellentétes következtetésre jut, vagy nem tudja minden kétséget kizáróan megállapítani a támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségét, úgy köteles minden szükséges véleményt beszerezni, valamint e célból az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást megindítani (a fenti 72. pontban hivatkozott *Matra* kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 33. pontja; a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra *Sytraval* és *Brink's France* ügyben hozott ítélet 39. pontja, valamint a fenti 69. pontban hivatkozott *British Aggregates* kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 166. pontja).

- 330 A hivatalos vizsgálati eljárás megindításának e kötelezettsége különösen akkor köti a Bizottságot, amikor a Bizottságnak – miután elvégezte az érintett tagállam által szolgáltatott információk alapján a vitás állami intézkedés megfelelő vizsgálatát – még mindig kétségei vannak az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatási elemek fennállásával, valamint azoknak a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-400/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. május 10-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-3657. o.] 47. és 48. pontját, valamint a fenti 69. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 167. pontját).
- 331 Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy e követelmények fényében a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásával nem hagyta figyelmen kívül az EK 88. cikk (3) bekezdésének, sem a 659/1999 rendelet 4. cikke (2) és (4) bekezdésének hatályát.
- 332 Anélkül, hogy szükséges lenne nyilatkozni azon kérdésről, hogy a felperesek jobb helyzetben lettek-e volna a hivatalos vizsgálati eljárás keretében, és az EK 88. cikk (2) bekezdésében számukra kifejezetten biztosított eljárási garanciák alapján a RES-sel szembeni kifogásaik tényleges érvényesítése érdekében, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperesek széles körűen megvédehték az álláspontjukat a panaszuk és a megtámadott határozat elfogadása előtt a Bizottsághoz benyújtott beadványok és tanulmányok révén.
- 333 Továbbá, az Elsőfokú Bíróság az első és második jogalap elutasításához vezető megállapításából arra következtet, hogy a mind Írország, mind a felperesek által közölt releváns információk alapján a Bizottság jogszerűen vélhette úgy, hogy a RES, bár gazdaságilag bonyolult tények elemzését igényelte, nem vetett fel komoly nehézségeket, sem kétségeket a közös piaccal való összeegyeztethetőségének megállapítását illetően. Az Elsőfokú Bíróság úgy véli ugyanis, hogy tekintettel a 157. és azt követő pontokban ismertetett megfontolásokra, egyáltalán nincs azon kijelentést alátámasztó jel – még

azután sem, hogy a felperesek széles körűen kifejtették erre vonatkozó érveiket a jelen eljárásban –, amely szerint a RES Bizottság általi értékelésének a hivatalos vizsgálati eljárás végén a megtámadott határozatban kifejtettől különböző eredménye lehetett volna, amely az említett RES-nek az EK 87. cikk (1) bekezdésével való összeegyeztethetőségére, valamint az EK 86. cikk (2) bekezdésében előírt eltérés alkalmazási feltételeinek fennállására következett.

334 Ilyen körülmények között a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

E – Az EK 253. cikke értelmében vett indokolási kötelezettség megsértésére alapított hetedik jogalapról

1. A felek érvei

335 A felperesek úgy érvelnek, hogy a megtámadott határozat sérti az állandó ítélkezési gyakorlat által értelmezett indokolási kötelezettséget (a Bíróság C-122/94. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1996. február 29-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-881. o.] 29. pontja). Az említett határozat indokolását az ír hatóságok jogi és ténybeli kijelentéseinek és következtetéseinek – az azokat alátámasztó bizonyítékok külön vizsgálata nélküli – megisméltése jellemzi. Az indokolási kötelezettség ezen megsértése különösen súlyos, tekintettel az említett hatóságok által előterjesztett releváns ténybeli, gazdasági és jogi elemzés felperesek általi vitatására.

336 Így a megtámadott határozat 40., 53. és 60. pontjában, melyek a RES-re mint a MEB-kötelezettségek ellentételezésére szolgáló eszközre vonatkoznak, a Bizottság nem állapította meg sem e kötelezettségek költségeit, sem az előrelátható

RES-kifizetéseket. A Bizottság nem magyarázza meg azon okokat sem, amelyek miatt e kifizetések szigorúan szükségesek lennének e költségek kiegyenlítéséhez. A megtámadott határozat 50. pontjában a Bizottság az ír hatóságok kijelentéseinek alátámasztására szolgáló „gazdasági tanulmányok” említésére szorítkozott. Ugyanakkor a Bizottság később elismerte, hogy hét tanulmányt vett figyelembe, amelyek közül csak kettőt említ a megtámadott határozat indokolása. Továbbá, bár a Bizottság a megtámadott határozat 61. pontjában az esetleges állami támogatásnak az EK 86. cikk (2) bekezdése alapján a közös piaccal való összeegyeztethetőségére következtet, az említett határozat indokolásában nem fejt ki, hogy az állítólagos ÁGÉSZ-kötelezettségeket a VHI-re vagy a BUPA Ireland-re bízták, sem azon okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy a RES-kifizetések szigorúan arányosak a költségekhez és a releváns jövedelmekhez képest, és hogy a RES nem befolyásolja a kereskedelem fejlődését a Közösség érdekeivel ellentétes mértékben. Végül a Bizottság arra szorítkozott, hogy a megtámadott határozat 61. pontjában egyetlen mondatban jelentse ki, hogy a RES nem sérti a harmadik nem életbiztosítási irányelvet, és sehol nem említi a felperesek által felvetett, az EK 82. cikkel egybevetett EK 86. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozó kérdést, valamint az EK 43. és EK 49. cikk megsértését.

337 Az alperes a jelen jogalap elutasítását kéri.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

338 Először is, emlékeztetni kell arra, hogy tekintettel a fenti 313–320. pontban ismertetett megfontolásokra, a jelen jogalap elfogadhatatlan, amennyiben a harmadik, negyedik és ötödik jogalap keretében hivatkozott állítólagos jogellenességekre utal.

339 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség terjedelme a kérdéses jogi aktus természetétől, valamint

elfogadásának körülményeitől függ. Az indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia az intézmény érvelését, oly módon, hogy lehetővé tegye egyrészt az érdekeltek számára jogaik védelme és a döntés megalapozottságának megítélhetősége érdekében a meghozott intézkedés indokainak megismerését, másrészt a közösségi bíróság számára a jogszerűség vizsgálatára vonatkozó hatásköre gyakorlását (a fenti 72. pontban hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 63. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-228/99. sz. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. március 6-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 278. pontja; a T-109/01. sz., Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben 2004. január 14-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-127. o.] 119. pontja, valamint a fenti 221. pontban hivatkozott Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 62. pontja).

340 Ami az indokolási kötelezettségnek az EK 87. cikk (1) bekezdése és az EK 86. cikk (2) bekezdése alkalmazásával összefüggésben hivatkozott megsértését illeti, először is meg kell állapítani, hogy amint a fenti 171. és azt követő pontokban ismertetett megfontolásokból következik, a megtámadott határozat indokolása egészében véve egyrészt lehetővé tette a felpereseknek az említett határozat megalapozottságának a közösségi bíróság előtti részletes vitatását, másrészt pedig a közösségi bíróságnak a jogszerűség teljes körű vizsgálatának gyakorlását. Ami különösen az indokolási kötelezettségnek a megtámadott határozat 40., 50., 53., 60. és 61. pontjában foglalt állítólagos megsértését illeti, különösen a RES által előírt ellentételezésnek a valamely MEB-biztosító negatív kockázati profiljával összefüggő többletköltségekhez viszonyított szükségességére és arányos jellegére vonatkozóan, elég a fenti 228. és azt követő pontokra hivatkozni annak megállapításához, hogy az említett határozat nem sértette meg e tekintetben az indokolási kötelezettséget.

341 A Bizottság által felhasznált öt tanulmány megtámadott határozatban való említésének elmulasztására vonatkozóan emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nem elvárás az, hogy az indokolás minden releváns tényállásbeli és jogi elemet részletezzen, mivel azt a kérdést, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikkben foglalt követelményeknek, nemcsak megszóvegezését illetően kell megválaszolni, hanem összefüggéseit, valamint az érintett területre vonatkozó jogszabályok összességét illetően is (a Bíróság C-56/93. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1996. február 29-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-723. o.] 86. pontja, valamint a C-278/95. P. sz., Siemens kontra Bizottság ügyben 1997. május 15-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-2507. o.] 17. pontja; a fenti 221. pontban hivatkozott Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 63. pontja, valamint a fenti

69. pontban hivatkozott British Aggregates kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 141. pontja). Különösen a Bizottságnak nem kell állást foglalnia az érdekeltek által elé terjesztett minden érvet illetően, hanem elég, ha a határozat rendszerét illetően alapvető fontossággal bíró tényeket és jogi érveket ismerteti (a fenti 339. pontban hivatkozott Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 280. pontja, valamint a fenti 221. pontban hivatkozott Corsica Ferries France kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 64. pontja).

342 Tekintettel különösen a fenti 228. és azt követő, valamint a 273. és azt követő pontokban kifejtett megfontolásokra, az Elsőfokú Bíróság úgy gondolja, hogy a Bizottság ismertette azon lényeges érveket és gazdasági tényeket, amelyek alátámasztják az elemzését, miközben a megtámadott határozat 9. és 10. lábjegyzetében legalább két releváns tanulmányra hivatkozik ezen elemzés alátámasztására. Ilyen körülmények között a felpereseknek az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó kifogása, mivel a Bizottság a megtámadott határozatban nem tárgyalta kifejezetten a többi tanulmány következtetéseit, nem fogadható el.

343 Végül, a tagállamok közötti kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolása hiányának indokolását illetően e kifogás elutasításához elegendő a fenti 308. és 309. pontokban kifejtett megfontolásokra utalni.

344 Következésképpen az EK 253. cikk megsértésére alapított jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

F – A bizonyításfelvétel iránti kérelemről

1. A felperesek érvei

345 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzat 65. cikke alapján kötelezze az alperest bizonyos, a Bizottság versenypolitikai főigazgatósága és

a belső piaci főigazgatósága közötti, a RES-nek a harmadik nem életbiztosítási irányelvvel való összeegyeztethetőségét illető, szervezeti egységek közötti konzultációira vonatkozó dokumentumokat, abban az esetben, ha az alperes e dokumentációt nem hozná saját kezdeményezéséből nyilvánosságra.

2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

³⁴⁶ Figyelembe véve a harmadik, negyedik és ötödik jogalap elfogadhatatlanságát (lásd a fenti 313–320. pontot), az Elsőfokú Bíróság úgy véli, kellő tájékoztatást kapott a jelen eset minden lényeges és releváns körülményéről ahhoz, hogy határozatot hozzon. Ezért el kell utasítani a felperesek által benyújtott bizonyításvétel iránti kérelmet.

A költségekről

³⁴⁷ Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek peresztesek lettek, ezért az alperes és a VHI kérelmének megfelelően kötelezni kell őket az alperes és a VHI költségeinek viselésére.

³⁴⁸ Ugyanezen szabályzat 87. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. Ezért Írország és a Holland Királyság – mint beavatkozók – maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**

- 2) **A British United Provident Association Ltd (BUPA), a BUPA Insurance Ltd és a BUPA Ireland Ltd maguk viselik saját költségeiket, valamint a Bizottság és a Voluntary Health Insurance Board költségeit.**

- 3) **Írország és a Holland Királyság maguk viselik saját költségeiket.**

Jaeger

Tiili

Azizi

Cremona

Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. február 12-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 97
I – A Szerződés rendelkezései	II - 97
II – A 659/1999/EK rendelet	II - 101
III – A 92/49/EGK irányelv	II - 101
IV – Az Általános érdekű szolgáltatások Európában című bizottsági közlemény	II - 102
A jogvita alapját képező tényállás	II - 104
I – A kockázatkiegyenlítési rendszernek az ír magán-egészségbiztosítási piacon való létrehozása	II - 104
II – A RES működése	II - 107
A – A RES célkitűzése	II - 107
B – A RES-kifizetések megkezdése	II - 108
C – A RES-kifizetések számítási módja	II - 109
III – A megtámadott határozat	II - 111
Az eljárás és a felek kereseti kérelmei	II - 117
Indokolás	II - 120
I – Az elfogadhatóságról	II - 120
A – A felek érvei	II - 120
B – Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 122
1. Az elfogadhatatlansági kifogás elfogadhatóságáról	II - 122
2. Az elfogadhatatlansági kifogás megalapozottságáról	II - 123
a) A felperesek személyükben való érintettségéről	II - 123
b) A felperesek közvetlen érintettségéről	II - 127

II – Az ügy érdeméről	II - 128
A – Előzetes észrevétel	II - 128
B – Az első és második jogalapról	II - 129
1. A felek érvei	II - 129
a) Az EK 87. cikk (1) bekezdésének téves alkalmazására alapított jogalapról	II - 129
i) A felperesek érvei	II - 129
1) Általános észrevételek	II - 129
2) A valós és egyértelműen meghatározott ÁGÉSZ-kötelezettségekre vonatkozó első feltételről	II - 132
3) Az ellentételezés kiszámítása érdekében objektív és átlátható szempontokra vonatkozó második feltételről	II - 138
4) Az ellentételezés szigorú szükségességére vonatkozó harmadik feltételről	II - 140
5) A valamely hatékony vállalkozással való összehasonlításra vonatkozó negyedik feltételről	II - 143
ii) Az alperes érvei	II - 144
iii) Írország és a VHI érvei	II - 144
iv) A Holland Királyság érvei	II - 145
b) Az EK 86. cikk (2) bekezdésének téves alkalmazására alapított évről	II - 145
i) A felperesek érvei	II - 145
1) Előzetes észrevétel	II - 145
2) Az ÁGÉSZ-kötelezettségek hiányáról	II - 146
3) Az ÁGÉSZ-feladatra feljogosító jogi aktus hiányáról	II - 146
4) A RES szükségességének és arányos jellegének hiányáról ..	II - 147
	II - 237

Előzetes észrevételek	II - 147
A RES szükségességének hiányáról	II - 148
A RES arányos jellegének hiányáról	II - 151
5) A kereskedelem fejlődésének befolyásolásáról	II - 152
ii) Az alperes érvei	II - 153
1) Előzetes észrevételek	II - 153
2) Az ÁGÉSZ-kötelezettségek meghatározására vonatkozó hatáskörrel	II - 153
3) A MEB-kötelezettségek ÁGÉSZ-kötelezettségeknek való minősítéséről	II - 153
4) Az ÁGÉSZ-kötelezettségeknek a MEB-biztosítók számára történő előírásáról	II - 154
5) A RES szükségességéről	II - 154
6) A RES arányos jellegéről	II - 155
iii) Írország és a Holland Királyság érvei	II - 156
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 157
a) Írország és a VHI első jogalpra vonatkozó érveinek elfogadhatóságáról	II - 157
b) Az Altmark-ítéletben megállapított feltételek elfogadhatóságáról ..	II - 159
c) Valamely ÁGÉSZ-feladat fennállásáról az Altmark-ítéletben megállapított első feltétel és az EK 86. cikk (2) bekezdése értelmében	II - 160
i) Előzetes észrevétel	II - 160
ii) Az ÁGÉSZ-feladat fogalmáról, valamint az ÁGÉSZ meghatározására és ellenőrzésére vonatkozó jogkörökről	II - 162
iii) Valamely ÁGÉSZ-feladat jelen esetben való fennállásáról ...	II - 164
1) A bizonyítási teher megoszlásáról	II - 164
2) A szóban forgó ÁGÉSZ-feladat meghatározásáról és jellegéről	II - 165

3)	A piaci szereplők tevékenységének szabályozása és hatósági jog aktusban kiosztott ÁGÉSZ-feladat fennállása közötti különbségtétel	II - 167
4)	Az ÁGÉSZ-feladat alá tartozó szolgáltatások egyetemes és kötelező jellegéről	II - 169
	Általánosságok	II - 170
	A jelen esetre történő alkalmazás	II - 172
d)	A RES szerinti ellentételezés kiszámításához egyértelműen meghatározott paramétereknek a fenti 89. pontban hivatkozott Altmark-ítéletben megállapított második feltétel szerinti fennállásáról	II - 179
	i) Előzetes észrevételek	II - 179
	ii) A RES szerinti ellentételezés kiszámítását szabályozó feltételek átlátható és objektív jellegéről	II - 180
e)	A RES által előírt ellentételezésnek az Altmark-ítéletben megállapított harmadik feltétel szerinti szükségességéről és arányos jellegéről	II - 183
	i) A bírósági felülvizsgálat terjedelméről	II - 183
	ii) A RES-kifizetések révén teljesített ellentételezés szükségességéről és arányos jellegéről	II - 185
	1) Előzetes észrevételek	II - 185
	2) A RES és a MEB-kötelezettségek teljesítésével előidézett költségek közötti kapcsolat	II - 188
f)	Valamely piaci szereplővel való összehasonlításról az Altmark-ítéletben megállapított negyedik feltétel értelmében	II - 195
g)	A RES szükségességéről és arányos jellegéről az EK 86. cikk (2) bekezdésének értelmében	II - 200
	i) Előzetes észrevétel	II - 200
	ii) A RES bevezetésének szükségességéről	II - 201
	1) Általános észrevételek	II - 201
	2) A megtámadott határozat és az Elsőfokú Bíróság által gyakorolt felülvizsgálat tárgya	II - 203
		II - 239

3) A kockázatszelekciónak az ír MEB-piacon való jelenlétéről	II - 206
Előzetes észrevétel	II - 206
Az aktív kockázatszelekcióról	II - 206
– Az általános gazdasági kiindulópontokról	II - 206
– Az ír MEB-piac helyzetéről	II - 210
4) A RES-nek a MEB-piac egyensúlybeli hiányosságai, illetve bizonytalansága megoldására megfelelő jellegéről	II - 212
iii) A RES mint olyan arányos jellegéről	II - 216
iv) A kereskedelemnek a Közösség érdekeivel ellentétes mértékű befolyásolásáról	II - 219
C – A harmadik, negyedik, ötödik és hetedik jogalap elfogadhatóságáról	II - 220
1. A felek érvei	II - 220
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 221
D – Az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás indításának elmaradására vonatkozó hatodik jogalapról	II - 225
1. A felek érvei	II - 225
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 227
E – Az EK 253. cikke értelmében vett indokolási kötelezettség megsértésére alapított hetedik jogalapról	II - 230
1. A felek érvei	II - 230
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 231
F – A bizonyításfelvétel iránti kérelemről	II - 233
1. A felperesek érvei	II - 233
2. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 234
A költségekről	II - 234